SF PARADOX 2 1991

25 Lei

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Keith Laumer

Noaptea Căpcăunilor

ENIGME | UMOR | CONTACT | PROZĂ S.F.

Dumneavoastră ați cerut, Paradox vă oferă

ADRESELE REVISTELOR DE SCIENCE FICTION

IRIS SF - C.P. 76-161 - BUCUREȘTI
467 - Societatea fanilor "Victor Anestin", C.P. 648 - 1100 CRAIOVA
CLUBUL SF - Editura "Labirint", str. Franzelari nr. 25, C.P. 18-122 - BUCUREȘTI
ALFA - C.P. 43 - 2252 CODLEA, jud. Brașov
ANTICIPAȚIA - Revista "Știință și tehnică", Piața Presa Liberă nr. 1 - BUCUREȘTI
STAR TRAFIC - Calea București bl. M 16 sc. A et. II ap. 5 - 1100 CRAIOVA
HELION - Clubul "Helion", str. Paris nr. 1 - 1900 TIMIȘOARA
ISTORII INSOLITE - Redacția "Solstițiu", str. Ștefan cel Mare nr. 18 - 3900 SATU MARE
ORION - Grupul de presă "Orion", str. Panait Mosoiu nr. 4, C.P. 647 - 1100 CRAIOVA
STRING - Editura "Baricada", str. Domnița Anastasia nr. 17 - BUCUREȘTI
ALFA SF - C.P. 137 - 2700 DEVA
SPAȚII ENIGMATICE - Casa de editură "Cronica", str. V. Alecsandri nr. 8 - 6600 IAȘI
SEGRA - Bd. Alexandru Ioan Cuza bl. D17 sc. D ap. 4 - 0500 SLATINA

ABONAMENTE

Doriți să fiți sigur că veți primi fiecare număr al revistei Paradox? Singura soluție este abonamentul. Citiți în pagina 2 cum trebuie să procedați pentru a vă abona la Paradox.

Primul pas spre

O LIBRĂRIE SPECIALIZATĂ ÎN SCIENCE FICTION

Magazinul-consignația AS găzduiește un punct de vînzare unde veți putea găsi cele mai noi reviste de science fiction

AS
MAD COMPANY

Spl. T. Vladimirescu nr. 20
(lîngă stația PECO)

Pentru început vă oferim:
PARADOX NR. 1
PARADOX NR. 2
HELION 1990

În curînd și alte publicații SF din țară.

Alături de acestea, la magazinul AS puteți găsi: reviste de muzică, divertisment, aparatură audio, casete audio și video, discuri import.

• PARADOX
MAGAZIN
SCIENCE FICTION
NR. 2
TRIM. I - 1991

Redacția:
DUȘAN BAISKI
TUDOR BEȘUAN
DORIN DAVIDEANU
MARCEL LUCA

Editor:
"PARADOX"
Timișoara

Paginare computerizată:
"METANOIA"

Tiparul:
I. P. "BANAT"
Timișoara

Ilustrații:
PETRU ZMED

Caricaturi:
RADU CLEȚIU

Coperta:
DORIN CERNA

Adresa:
"PARADOX"
C. P. 707
Oficiul poștal 8
1900 TIMIȘOARA

Tiraj: 30.000 ex.

SUMAR

NUVELĂ 3
Keith Laumer
NOAPTEA CĂPCĂUNILOR

UMOR 24
OZN-uri aterizează
în grădina mea

MONITOR 36

CABINETUL DE CIUDĂȚENII 38
VINDECĂTOR ȘI PROFET

REBUS 40
Club Enigma-400
Mozaic... paradoxal

UMOR 42
Actualitatea științifică pe glob

INTERVIU 44
Mircea Cărtărescu
TOT CE SCRIU ESTE
EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

CONTACT 46

MINIDEBUT 47

Dragi cititori,

Ne regăsim, iată, în paginile **Paradox**-ului, cu o întîrziere pe care nici noi şi, sîntem convinşi, nici dumneavoastră nu aţi dorit-o. Vom încerca de acum înainte să fim punctuali la întîlnirea noastră trimestrială. Vom încerca, de asemenea, să îmbunătăţim constant conţinutul revistei, prezentarea grafică şi, de vom putea, să nu mărim preţul !

În numărul acesta vă oferim un text de mai mare-întindere, nuvela **Noaptea Căpcăunilor** de Keith Laumer. În viitor vom publica atît schiţe, scurte povestiri de autori români şi străini, cît şi nuvele extinse pe spaţiul unui număr de revistă. Vom evita deocamdată publicarea de romane în serial căci, oricît de palpitantă ar fi povestea, nu dorim să vă punem în situaţia de a aştepta un an sau doi deznodămîntul.

Dorim să aflăm părerile şi sugestiile dumneavoastră referitoare la conţinutul şi aspectul **Paradox**-ului. Vă invităm totodată să ne trimiteţi încercările dumneavoastră literare. Cele mai bune dintre ele îşi vor afla loc în paginile revistei.

În folclorul scandinav, Troll-ul este reprezentantul unei rase de fiinţe supranaturale, fie uriaşi, fie pitici, care trăiesc în peşteri sau sub pămînt. Corespondentul acestora în legendele româneşti este Căpcăunul, făptură mitică, cu înfăţişare monstruoasă, reprezentînd un prim ciclu antropogonic.

În **NOAPTEA CĂPCĂUNILOR (THE NIGHT OF THE TROLLS)**, Keith Laumer, unul dintre cei mai apreciaţi autori de science fiction ai anilor '60, porneşte de la o altă funcţie specifică a acestor creaturi, cea de paznici ai unor comori inimaginabile, rîvnite de oameni. Produşi de inteligenţa umană, Troll-ii săi ajung, în mod paradoxal, să protejeze roadele acesteia împotriva unor reprezentanţi de generaţi ai speciei, într-o distopie ce se încheie cu un licăr de speranţă: Totuşi, cîndva, OMUL va atinge STELELE.

ABONAMENTE

Pentru a vă abona la revista **Paradox**, procedaţi astfel:

- Expediaţi suma de 120 lei, prin mandat poştal, pe adresa:

Davideanu Dorin, str. Eneas nr. 31 A, 1900-Timişoara

Suma reprezintă abonamentul pe un an, adică preţul a patru reviste (numerele 3-6) şi cheltuielile de expediţie.

- Pe spatele mandatului, în dreptul menţiunii "loc pentru corespondenţă", notaţi numele, prenumele şi adresa dumneavoastră completă.

- Dacă doriţi două sau mai multe exemplare din fiecare număr al revistei, suma achitată va creşte direct proporţional.

- Dacă doriţi exemplare din numerele deja apărute, precizaţi acest lucru (pe spatele talonului, alături de adresă) şi adăugaţi 15 lei pentru **Paradox** nr. 1, respectiv 25 lei pentru **Paradox** nr. 2.

- Veţi primi revistele prin poştă, la adresa indicată de dumneavoastră. Comunicaţi-ne orice eventuală schimbare a adresei.

- Abonîndu-vă aveţi certitudinea că nu veţi "scăpa" nici un număr al revistei. Totodată, redacţia va încerca să ofere abonaţilor materiale suplimentare din domeniul SF: bibliografii, fişe de autori, prezentări de cărţi şi reviste, note despre filmele SF, relatări despre activitatea cenaclurilor etc.

Keith Laumer

Noaptea Căpcăunilor

I

De data aceasta era altfel, o senzaţie de uscăciune în plămîni, o durere surdă în oase şi arsuri în stomac, care mă făceau să-mi doresc să mă strîng ghem şi să miaun ca o pisicuţă. În gură aveam un gust de parcă şi-ar fi făcut şoarecii culcuş, iar cînd am încercat să inspir adînc, am simţit parcă nişte cuţite tocite răsucindu-mi-se în piept.

Mi-am propus să îmi aduc aminte să-i spun cîteva lui Mackenzie despre instalaţia lui favorită de mediu protejat - dar asta după ce voi reuşi să ies din ea. Printre pleoape am privit tabloul cu indicatoare de pe faţa interioară a capacului: presiunea atmosferică, temperatura, umiditatea, glicemia, pulsul şi respiraţia - toate erau normale. Măcar atît. Am apăsat pe butonul intercomului şi am spus "O. K. , Mackenzie, să auzim povestea, se pare că ai ceva probleme..."

A trebuit să mă opresc din cauza tusei; efortul mi-a făcut tîmplele să zvîcnească.

"Cît aţi extins afurisitul ăsta de exerciţiu, drăgălaşilor?" am continuat. "Mă simt groaznic. Ce se întîmplă?"

Linişte.

Pesemne ajunsesem în seria finală de teste.

Nu se poate să fi plecat toţi la cafea. După părerea mea, instalaţia era departe de a fi perfectă. Am apăsat maneta de ieşire în caz de pericol; lui Mackenzie n-o să-i placă, dar mă doare-n cot! După cum mă simţeam, exerciţiul durase cam multişor, pesemne una sau chiar două săptămîni, iar eu îi spusesem lui Ginny că va ţine cel mult trei zile! Mackenzie este un tehnician de clasă, dar cînd e vorba de emoţie umană, nu poţi da doi bani pe el şi de data aceasta aveam de gînd să i-o arunc în obraz.

Releele s-au pus în mişcare, mecanismul funcţiona, capacul începu să alunece lateral, încît m-am putut ridica, săltîndu-mi picioarele pe dreapta şi începînd să tremur brusc de frig.

Camera pentru testări era rece ca gheaţa. Mi-am plimbat ochii pe pereţii cenuşii, pe instalaţiile de înregistrare, spre măsuţa de lemn la care Mac şedea de obicei cu orele, refăcînd profiluri ale testelor efectuate...

Ciudat. Rolele erau goale, iar lumina roşie de control a aparatului era stinsă. M-am ridicat ameţit în picioare. Unde era Mac? Unde erau Banner şi Day şi Mallon?

"Hei," am strigat, fără să primesc răspuns nici măcar sub formă de ecou.

Cineva, pesemne, apăsase butonul care declanşa procesul de trezire. Unde s-au ascuns? Am făcut un pas înapoi, împiedicîndu-mă de cablurile care şerpuiau în spatele meu. Mi-am desfăcut cataramele şi mi-am scos 'armura', rămînînd fără suflu după atîta efort. Am deschis unul din

dulăpioarele din perete: costumul de presurizare al lui Banner atîrna dezumflat lîngă un umeraş înfăşurat în cîrpe. Am mai deschis cîteva dulăpioare. Hainele mele lipseau - inclusiv halatul de baie, căruia îi simţeam lipsa, aşa cum îmi lipseau şi ceaşca de supă fierbinte, feţele vesele ale tehnicienilor înconjurîndu-mă, pînă şi mutra acră a lui Mackenzie. Totul în jur era îngheţat, tăcut şi gol, semănînd mai mult cu o morgă decît cu un centru de cercetări de prim rang.

Nu-mi plăcea deloc situaţia. Ce naiba se întîmplase?

În ultimul dulăpior am găsit un costum de protecţie termică, cu reglaj al temperaturii. L-am îmbrăcat, am fixat termostatul, mi-am pus palma pe ecranul uşii, care s-a deschis imediat şi m-am trezit în coridorul întunecat, fără lumini, cu excepţia lămpilor de siguranţă, asaltat de un vag miros de descompunere.

Am auzit un foşnet şi am văzut o mişcare cu coada ochiului. Era un şobolan cît o veveriţă, ridicat pe picioarele dinapoi şi uitîndu-se la mine de parcă eram de mîncare. Am schiţat o lovitură cu piciorul şi a fugit, dar nu prea departe. Inima începuse să-mi bată mai iute, cam cum se întîmplă cînd începi să-ţi dai seama că ceva nu merge deloc bine.

În sectorul administrativ de la etaj am mai strigat o dată. Ecoul era ceva mai bun. Am traversat un coridor plin de hîrtii pe jos, pe lîngă uşile deschise ale unor camere goale. În biroul directorului, o cutie de tablă înnegrită, plină cu resturi de hîrtie arsă, era instalată în mijlocul covorului, iar instalaţia de aer condiţionat era acoperită cu un strat de praf gros de vreo doi centimetri. N-avea rost să mai strig.

Centrul era gol ca un mormînt jefuit. Cu excepţia şobolanilor.

La capătul coridorului, uşa interioară de protecţie era întredeschisă. Am împins-o şi m-am împiedicat de ceva. Din cauza luminii slabe, mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce-i.

Fusese cîndva un membru al Poliţiei Militare, cu cască de oţel şi cizme. Acum mai rămăseseră nişte oase fărîmiţate şi cîteva bucăţi de piele şi metal. Lîngă perete era un pistol calibrul 38. M-am aplecat şi l-am ridicat, i-am verificat încărcătorul şi l-am băgat în buzunarul de la coapsă. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit brusc mai bine.

Am mers mai departe pe coridorul B, pînă am ajuns la uşa liftului care, bineînţeles, era blocat. Scările de serviciu erau însă la locul lor, aşa că am început urcuşul celor aproape şaptezeci de metri pînă la suprafaţă.

Uşile grele de oţel ale tunelului fuseseră aruncate în aer.

Am trecut prin deschizătura care mai purta încă urmele înnegrite ale exploziei şi am privit cerul cenuşiu, cu nori joşi, arzînd roşiatic spre apus. La cincizeci de metri mai încolo, turnul de apă se prăbuşise într-un morman de fierărie ruginită. Ce se întîmplase? Sabotaj, război, revoluţie sau accident? Unde erau toţi ceilalţi?

M-am odihnit un pic, după care am pornit peste cîmpul paşnic, semănat ici-colo cu machete de clădiri care trebuiau să confere întregului teritoriu un aer inocent de zonă agricolă, cu hambare, grajduri şi îngrădituri. Dincolo de limitele bazei, oraşul părea intact, cu lumini licărind şi fuioare de fum ridicîndu-se în depărtare.

Orice se întîmplase în zona centrului aerospaţial, Ginny precis scăpase, Ginny şi Tim. Trebuie că era groaznic de îngrijorată după, cît să zic, o lună? Poate mai mult. Din poliţist nu rămăsese aproape nimic.

M-am întors să arunc o privire spre sud şi am simţit o senzaţie de gol în piept. Patru din uşile subterane erau deschise: rachetele Colossus fuseseră lansate asupra unor ţinte. M-am căţărat încă vreo cîţiva metri să văd amplasamentul central. În întunericul serii, terenul cobora neted şi neatins spre locul în care Prometeu stătea gata de plecare în silozul său subteran. Poate că acolo jos racheta era în siguranţă. Fusese construită să reziste sarcinilor unei lansări orbitale extrasolare directe; cu puţin noroc, loviturile aproape în plin păreau să nu-i fi produs stricăciuni.

Braţele mă dureau de atîta efort. Mi-am dat drumul şi m-am aşezat să-mi trag sufletul, privind tufişurile uscate, bătute de vînt, din jurul turnului de apă prăbuşit.

Precis Ginny era acasă, singură şi speriată, poate cu probleme. Nu poţi ştii cît s-au deteriorat serviciile publice. Înainte însă de a merge în căutarea ei, trebuia să verific astronava; Prometeu, visul pentru care trăisem, eu şi mulţi alţii, în ultimii trei ani. Trebuia să mă asigur că totul este în regulă.

M-am îndreptat spre cazemata din care pornea tunelul central, în speranţa că voi găsi o maşină în stare de funcţionare.

Era aproape întuneric şi drumul prost; plăcile de beton ascunse sub gazon fuseseră dislocate şi sparte. Ceva provocase o undă de şoc terenului, asemenea cercurilor făcute de o piatră aruncată în lac.

Am auzit un zgomot şi m-am oprit îngheţat. Dintre zidurile decolorate ale cazematei, la nici o sută de metri distanţă, se distingeau un zăngănit şi un huruit, urmate de bubuitul metalului ruginit, iar apoi ceva uriaş, ca un vagon de marfă sărit de pe şine, îşi făcu apariţia.

Două fascicole de raze de un roşu stins, lucind în partea superioară a siluetei, se rotiră, sclipiră stacojiu şi se fixară în direcţia mea. În acelaşi moment porni sirena, un huu! huu! huu! asurzitor.

O unitate robot de luptă BOLO MARK II, cu funcţie automată de pază şi protecţie, mă depistase prin senzori şi mă urmărea prin circuitele sale.

Robotul pivotă cu greutate; huu! huu! huu!-ul răsună din nou. Paznicul dădea alarma. Am simţit cum mi se îmbroboneşte fruntea de sudoare. Dacă nu ai electropass, întîlnirea cu un Bolo Mark II poate fi asemuită cu situaţia în care trebuie să împarţi cuşca cu un dinozaur nervos. M-am întors spre cazemata centrală; era prea departe. Acelaşi lucru se putea spune despre împrejmuirea exterioară. Cel mai sigur era să mă întorc de unde am venit, în gura tunelului. M-am răsucit, m-am împiedicat într-o bucată de beton şi am căzut ca din pod.

Cînd m-am ridicat, îmi vîjîia capul şi simţeam gust de sînge în gură. Pavajul ciobit părea că dansează sub mine. Bolo-ul se apropia cu viteză. N-avea rost să fug; îmi venise o idee mai bună.

M-am trîntit la pămînt şi am pus termostatul costumului pe gradaţia IZOLARE TERMICĂ-MAXIMUM. Suprafaţa lui argintie deveni de un negru mat. Lîngă mine, agăţată într-un fier beton ca o ghiară, o bucată mare de hîrtie flutura în vînt. M-am întors, am smuls-o şi am mototolit-o, apoi am căutat în buzunarul de pe piept, am scos o brichetă şi i-am dat foc. Cînd flăcările au început să cuprindă ghemotocul, l-am aruncat. S-a rostogolit cîţiva metri, oprindu-se într-o brazdă de iarbă.

"Mişcă-te dracului!" am murmurat şi se pare că înjurătura a prins, vîntul rostogolind mai departe hîrtia aprinsă. M-am tîrît cîţiva metri într-o adîncitură de teren, în spatele unei plăci de ciment ce se înălţa din iarbă.

Clătinîndu-se greoi, paznicul robot se apropia; o placă de metal parţial desprinsă se izbea ritmic de pămînt. Ghemotocul de hîrtie arzînd ajunsese deja la vreo douăzeci de metri distanţă de mine, o licărire portocalie în înserarea tot mai adîncă.

Conturîndu-se ameninţător pe cerul întunecat, Bolo-ul se opri, rotindu-şi turela pătată de rugină în căutarea sursei de radiaţie calorică detectată de aparatajul său cu unde infraroşii. Atenţia electronică îi fu atrasă de pîlpîitul hîrtiei. Turela se roti, reveni la poziţia iniţială, parcă derutată, răsună un nou Huu!, după care se decise. Ambrazurile se deschiseră cu un pocnet şi o rafală de proiectile antiinfanterie porni spre ţintă, hîrtia dispărînd într-un vîrtej de praf şi pămînt.

Am îmbrăţişat placa de ciment, aşa cum strînge o rochie de lame şoldurile unei cîntăreţe şi am aşteptat. Robotul se oprise duduind încetişor, de parcă îşi cînta lui însuşi. Apoi, acoperind murmurul motorului, am auzit un alt zgomot, un huruit îndepărtat, asemănător cu zborul bombardierelor la joasă înălţime. Am ridicat capul un centimetru şi am privit. Peste cîmp se mişcau lumini, un convoi se apropia dinspre oraş.

Bolo-ul începu iar să se mişte, ajungînd la cîţiva metri de mine. Am văzut cum de data aceasta se deschid ambrazurile superioare, cele prin care se trage cu armele automate grele. Ţevi subţiri, negre îşi făcură apariţia, executară o mişcare de căutare, se fixară pe ţintă şi încremeniră.

Mi-am dat seama că se fixaseră în direcţia maşinilor care se apropiau într-o linie ondulată, ridicînd nori de praf. Cîinele de pază era gata să-şi apere teritoriul - iar eu eram prins la mijloc. Un reflector îşi lansă raza alb-albăstruie, conturînd plăcile metalice ale robotului. Am auzit releele cuplîndu-se în interiorul monstrului de luptă şi mi-am ţinut respiraţia, în aşteptarea rafalelor ce urmau să pornească.

Un păcănit metalic răsună sec.

Turelele se deplasau încet, după care se auzeau percuţii în gol. Dincolo de gard, raza reflectorului rămase un timp pe robot, apoi începu să se deplaseze peste cîmp, peste rampă, înainte şi înapoi, căutînd parcă ceva.

Încă un răpăit în gol din arme la care muniţia se terminase, pesemne, de mult. Razele infraroşii măturară iar scena, după care releele se auziră din nou, ţevile neputincioase se retraseseră în interior şi ambrazurile se închiseră.

Satisfăcut, robotul se roti pe şenile în jurul axei şi părăsi cîmpul de bătălie, lăsînd în urmă un miros de ozon şi eter, cu placa parţial desprinsă răsunînd ca pasul unui şchiop pe o scară.

Am aşteptat pînă a dispărut în întuneric la vreo două sute de metri distanţă şi apoi am pus din nou în funcţie termostatul să mă răcoresc. Izolarea termică maximă poate fierbe un om în suc propriu în mai puţin de o jumătate de oră.

Reflectorul se stinsese. M-am ridicat în patru labe şi am pornit-o spre gardul exterior. Circuitele Bolo-ului nu erau fin acordate, aşa cum ar fi trebuit, încît m-a lăsat să trec.

Dincolo de dantelăriile ruginite a ceea ce fusese odată un gard de sîrmă, se vedeau oameni mişcîndu-se prin norii de praf irizat de farurile maşinilor. Erau înarmaţi şi stăteau în grupuri compacte, privind în direcţia cazematei.

M-am apropiat tîrîş, ferindu-mă de fîşiile de lumină gălbuie aruncate de farurile maşinilor parcate - cîteva tancuri uşoare, transportoare blindate şi autoblindate cu roţi şi şenile.

Nimic din ce vedeam nu mă făcea să le sar în braţe, convins că voi fi bine primit. Indivizii purtau uniforme verzi şi cam jumătate din ei aveau barbă. Ce naiba, ne invadase Castro?

Am pornit spre dreapta, îndepărtîndu-mă de intrarea principală care, pe vremuri, fusese păzită zi şi noapte de soldaţi cu arme automate. Acum poarta atîrna într-o ţîţînă de un stîlp de beton, pe un suport metalic de ţevi ruginite. Tabla cu inscripţia CENTRUL AEROSPAŢIAL GLENN - INTRAREA PERMISĂ NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE zăcea cu faţa în jos în bălăriile înalte pînă la brîu.

Alte maşini sosiră, după care s-au auzit comenzi şi un grup se îndreptă în direcţia mea pe partea cealaltă a gardului prăbuşit. Cum nu mai eram în lumina farurilor, am reuşit întîi să trec peste sîrme, iar apoi să traversez un drum plin de gropi şi să mă ascund în şanţ, înainte ca indivizii să ajungă în dreptul meu.

De aici i-am văzut cum pun cîte doi oameni de pază din cincizeci în cincizeci de metri; încă cinci minute şi m-ar fi interceptat pe mine, cînd cine ştie pe cine căutau.

M-am îndepărtat pe furiş, pînă am ajuns la un şir de tufişuri, întrerupte la intervale regulate de cîte un copac neîngrijit, lîngă care se vedeau ici-colo bucăţi de trotuar.

Începeau să mi se limpezească mai multe lucruri: persoana care declanşase trezirea mea din stază nu mă întîmpinase pentru simplul motiv că nimeni nu apăsase butonul. Automatele, pesemne, dintr-un deranjament, iniţiaseră ciclul de trezire. Sursa independentă de energie a sistemului fusese proiectată să menţină funcţiile vitale minime ale astronauţilor o perioadă nedefinită, la o temperatură corporală scăzută şi un ritm metabolic redus. N-aveam cum să stabilesc exact cît stătusem în starea aceasta. După cum arătau gardul şi drumurile, trebuie că depăşisem un număr de săptămîni, sau chiar de luni...

Să fie un an... sau mai mult? M-am gîndit la Ginny şi la băiat, aşteptîndu-mă acasă, gîndindu-se că Bătrînul lor a murit, probabil. I-am neglijat şi în alte rînduri din cauza muncii mele, dar nu ca acum ...

Casa noastră era cam la zece kilometri de bază, la poalele dealurilor din partea cealaltă a oraşului.

Era o plimbare cam lungă, pe cît simţeam, dar trebuia să ajung acolo.

II

După două ore de mers de-a lungul malului vestic al rîului, lăsasem în urmă oraşul şi ajunsesem la convingerea că mă urmăreşte cineva. Dacă mă opream să ascult, nu auzeam pe nimeni, doar noaptea rece şi tăcută, cu broaştele care orăcăiau răbdătoare în zona joasă din sud.

Cînd terenul începu să urce, am lăsat drumul şi am luat-o peste cîmpul deschis, pînă am dat într-o stradă largă, din care am ajuns la Ridge Avenue, strada mea, pe care am reuşit să disting formele joase ale caselor.

Fusese o zonă rezidenţială extrem de căutată de tineri oameni de afaceri care avuseseră

noroc în viaţă. Acum lumina stelelor, filtrată prin stratul de nori, aluneca peste ferestre sparte şi uşi deschise, peste maşini cu cauciucurile dezumflate în garaje pe jumătate prăbuşite şi, din cînd în cînd, peste cîte o fundaţie înnegrită şi acoperită de bălării, care îmi sugera imaginea unei pauze într-un şir de dinţi putrezi.

Cartierul nu mai era ceea ce fusese. Cît lipsisem oare? Cît?...

M-am împiedicat şi am căzut din nou, de data aceasta cam rău, încît abia m-am ridicat. Se părea că sînt cam greu pentru un tip care n-a mîncat regulat în ultima vreme. Răsuflarea îmi devenise rapidă şi scurtă, iar capul era pe punctul să-mi plesnească şi să dea naştere unui aligator dintre cei furioşi. Mai aveam cîteva sute de metri; de ce naiba îmi alesesem locuinţa pe deal?

Am auzit din nou zgomotul ierbii uscate, călcate de paşi. Am scos pistolul şi m-am oprit în mijlocul străzii, ascultînd atent.

Singurul sunet pe care l-am auzit a fost ghiorăitul stomacului. Am pus siguranţa la pistol şi am pornit mai departe, oprindu-mă brusc de cîteva ori, să-l prind pe picior greşit pe cel ce mă urmărea. Am ajuns la colţul de la Ridge Avenue şi am luat-o în sus pe deal. În spatele meu am auzit troznind din nou o creangă uscată.

Mi-am ales tocmai atunci momentul să mă împiedic. O grămadă de frunze uscate m-a scutit de al doilea genunchi julit. M-am rostogolit pînă la un zid de piatră şi m-am sprijinit de el. Mi-au trebuit ambele mîini să armez pistolul. Am încercat să văd ceva în întuneric, dar tot ce am reuşit să disting erau nişte luminiţe care parcă se roteau înaintea mea. Pistolul părea tot mai greu; l-am pus jos şi am început să inspir adînc, ca să-mi dispară licuricii din faţa ochilor.

Am auzit paşi apropiindu-se. Am scuturat din cap, lovindu-mă din greşeală de piatra din spatele meu. Asta mi-a ajutat. L-am văzut urcînd dealul spre mine, la mai puţin de zece metri; era un individ brunet, cu barbă, îmbrăcat într-o combinaţie de zdrenţe şi blănuri, strîngînd în mîini o măciucă cu un laţ de piele la capăt.

M-am aplecat după pistol şi am dat de frunze; am pipăit în jur şi l-am atins, răsturnîndu-l. În timp ce continuam să îl caut, am auzit alt zgomot de paşi. M-am răsucit şi am văzut silueta unui bărbat înalt şi lat în umeri, cu o chică netunsă, repezindu-se spre bărbos ca un rugbist la antrenament, doborîndu-l şi rostogolindu-se amîndoi în mormanul de frunze uscate. Pisicile se băteau pentru şoarece; sosise momentul să o şterg în linişte.

Am mai încercat o dată să dau de pistol, l-am găsit, m-am ridicat şi am pornit-o în sus pe coastă. Jos, la poalele dealului, se auzi un motor pornind şi scîrţîitul ambreiajului ce indica nevoia de piese de schimb. Apoi se aprinse un reflector, făcînd umbrele să danseze şi permiţîndu-mi să recunosc gardul de fier forjat în spatele căruia se căsca o groapă în locul locuinţei lui Adams. Mai aveam puţin pînă acasă, dar puterile îmi scădeau văzînd cu ochii. Am mai căzut de două ori, după care mi-am continuat drumul pe palme şi genunchi, văzînd tot mai multe stele verzi şi avînd senzaţia că îmi crăpase capul, se desprinsese de corp şi începuse să se rostogolească la vale.

Mai cîţiva metri şi mă voi putea odihni. Ginny o să mă bage în patul cald, o să-mi bandajeze juliturile şi o să-mi dea supă fierbinte cu lingura. Ginny o să ... Ginny ...

Zăceam întins, cu gura plină de frunze căzute. Am auzit paşi alergînd, strigăte şi o maşină îndepărtîndu-se în josul străzii. Ridicînd capul, am rămas cu ochii fixaţi pe stîlpii şi balamalele grele de aramă de care îmi atîrnase pe vremuri poarta de la locuinţă; aceasta dispăruse, împreună cu o parte considerabilă a cărămizilor. Pesemne vreun camion în marşarier greşise direcţia...

Ridicîndu-mă, am făcut cîţiva paşi în umbră, cu senzaţia că picioarele îmi fuseseră amputate şi apoi sudate din nou la glezne. M-am izbit de ceva; aplecîndu-mă, am ridicat o ruginitură în care am recunoscut curbura graţioasă a Pontiac-ului meu nou - nouţ, tip 1979. În fişia cromată, care servise drept ramă a geamului din spate, mai scînteia stins o margine de sticlă topită. Incendiu?

În spatele meu se auzi zgomot de paşi şi mi-am amintit brusc o droaie de lucruri neplăcute. Am dat să scot pistolul; îl pierdusem. M-am tras înapoi, lîngă ceea ce fusese odată maşina mea, încercînd să mă ţin pe picioare, dar degeaba. Am alunecat încetişor şi m-am aşezat pe frunzele uscate, ascultînd paşii ce se apropiau. Apoi i-am auzit oprindu-se şi în ceaţa densă ce ţîşnise parcă în jurul meu am distins figura unui tip înalt cu părul

alb, care se apleca înspre mine. În clipa următoare ceaţa parcă s-a îndesit şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Cînd m-am trezit, zăceam pe spate, poziţie din care vedeam lumina gălbuie a unei lumînări cafenii fumegînde, pîlpîind în curentul ce trăgea dispre geamul spart. În mijlocul camerei, cîteva vreascuri umede, puse grămadă pe nişte bucăţi rupte din pavaj, ardeau cu o flacără cenuşie. Un fir de fum acru mişca pînzele de păianjen întinse pe plafon între grinzile de pe care căzuse furnirul, lăsînd să se vadă aliajul uşor din care fuseseră construite.

O priveliştе ciudată, dar nu îndestul de ciudată să n-o pot recunoaşte, era camera mea de zi, arătînd cam altfel de cînd o văzusem ultima oară. Mirosurile erau şi ele schimbate - duhnea a mucegai, piele prost argăsită , lemne ude, tutun... Am întors capul. La nici un metru de zdrenţele pe care eram întins, tipul cu părul alb, bătrîn ca un munte, adormise şezînd cu spatele la perete. În mîna uriaşă şi noduroasă strîngea o puşcă de vînătoare, iar capul îi alunecase înapoi, cu pleoapele lăsate, acoperite de vinişoare albastre. Am încercat să mă ridic, dar la mişcarea mea îşi deschise ochii. O clipă rămase nemişcat, ca şi cum ar fi aşteptat ca vitalitatea să-i revină de undeva de departe. Apoi îşi ridică încet capul. Avea o faţă suptă şi plină de riduri, părul alb şi subţire, iar umerii largi, care odinioară fuseseră de Hercule, împungeau o cămaşă dintr-o ţesătură aspră, de casă. Un Hercule ce îmbătrînise foarte tare. Mă privi, aşteptînd să-i vorbesc.

"Cine eşti?" i-am zis. "De ce mă urmăreşti? Ce s-a întîmplat cu casa? Unde mi-e familia? Cine-i şeful bătăuşilor în verde?" În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că mă doare falca şi am pipăit-o cu grijă.

"Ai căzut", răspunse bătrînul cu o voce adîncă, ce amintea de bubuiturile subterane ale unui vulcan.

"Ai descoperit America, bunicule." Am încercat să mă ridic şi mi-a venit să vărs.

"Trebuie să te odihneşti", zise bătrînul cu îngrijorare. "Înainte de a veni oamenii Baronului..." Se opri şi mă privi ca şi cum ar fi aşteptat să spun ceva foarte profund.

"Vreau să ştiu unde sînt persoanele care au locuit aici", am strigat cu o voce de pisic nounăscut. "O femeie şi un băiat..."

Bătrînul clătină din cap. "Trebuie să te gîndeşti la ceva, şi repede. Soldaţii or să se întoarcă şi or să caute în fiecare casă."

M-am ridicat, făcînd abstracţie de omuleţii care îmi băteau cuie în cap. "Nu-mi pasă de soldaţi. Unde mi-e familia? Ce s-a întîmplat?" M-am întins, prinzîndu-l de braţ. "Cît am fost acolo, jos?. În ce an sîntem?"

Clătinînd din nou din cap, tipul zise: "Hai, mănîncă ceva. După aceea o să te ajut să-ţi faci un plan."

N-avea rost să vorbesc cu bătrînul; era senil.

M-am ridicat din culcuş. În afară de ameţeală şi de senzaţia că genunchii îmi sînt din carton, toate erau în regulă. Apucînd lumînarea artizanală, am păşit cu greutate în hol.

Pe jos erau grămezi de gunoaie. M-am căţărat peste ele şi am împins uşa biroului. Masa de lucru, raftul cu cărţi şi uşile de sticlă, covorul cenuşiu, balansoarul, toate erau la locul lor, arătînd normal, în afară de stratul gros de praf şi tapetul dezlipit de pe un perete.

Am apăsat pe comutator. Nimic.

"Ce fel de vrajă e aia?" zise bătrînul din spatele meu, arătînd spre comutator.

"Nu-i curent", i-am răspuns. "Am încercat din obişnuinţă."

Întinse mîna şi apăsă comutatorul în jos, apoi în sus. "Face un zgomot plăcut."

"Îhîm", am continuat conversaţia, luînd de pe masă o carte care mi se destrămă în mîini.

M-am întors în hol, am deschis uşa dormitorului şi am văzut grămezi de frunze, resturi de mobilă şi rama goală a ferestrei. M-am îndreptat spre capătul holului şi am încercat uşa celuilalt dormitor, din care m-a izbit o rafală de vînt rece, şuierînd printre grinzile prăbuşite. Acoperişul căzuse, iar între dărîmături se vedea un trunchi gros de copac. Bătrînul stătea în spatele meu, observîndu-mă.

"Unde-i ea, fir-ai să fii?" am înjurat, sprijinindu-mă în tocul uşii, de slăbiciune. "Unde mi-e soţia?"

Bătrînul păru tulburat. "Hai, acum trebuie să mănînci..."

"Unde-i? Unde-i femeia care locuia aici?"

Se încruntă, dădu din cap prosteşte. M-am strecurat printre dărîmături şi am păşit între

bălăriile care îmi ajungeau la genunchi. Vîntul mi-a stins lumînarea. În întuneric am încercat să disting ceva în grădina din spatele casei, groapa surpată deasupra căreia făceam grătare vara, boschetele încîlcite care pe vremuri fuseseră de trandafiri şi o bucată de scîndură înfiptă vertical în pămînt.

"Ce naiba este asta?" Am scos bricheta, am aprins lumînarea şi apoi, aplecîndu-mă, am citit inscripţia săpată în lemnul spălat şi înnegrit de ploi: **VIRGINIA ANN JACKSON. Născută la 8 ianuarie 1957 - ucisă de cîini în iarna lui 1992.**

În următoarele trei zile oamenii Baronului au venit de două ori. De fiecare dată, bătrînul mă căra, în timp ce înjuram, dar prea slăbit să mă pot opune, pînă la o ascunzătoare făcută din crengi şi pînză de cort, în pădurea din spatele casei. Apoi dispărea şi se întorcea după o oră, două, tîrîndu-mă înapoi în casă, pe maldărul de zdrenţe, lîngă foc.

De trei ori pe zi îmi dădea o fiertură într-un vas de tinichea; mîncam mecanic, gîndindu-mă la Ginny, ce trăise doisprezece ani în casa asta care se prăbuşea încet, pînă cînd ... Era însă prea mult. Există şocuri pe care mintea le refuză.

M-am gîndit la copacul care căzuse şi distrusese aripa stîngă a casei. Un ulm de grosimea aceea trebuia să aibă pe puţin cincizeci - şaizeci de ani, poate mai mult. Şi singurul ulm în zona respectivă avusese doi ani. Ştiam sigur asta, pentru că eu îl plantasem.

Data tăiată în scîndură era 1992. Pe cît puteam eu socoti, de atunci mai trecuseră cel puţin treizeci şi cinci de ani. Colegii mei de pe navă - Banner, Day şi Mallon - erau morţi de mult. Oare cum au murit? Bătrînul era prea ramolit să-mi poată spune ceva util. La majoritatea întrebărilor îmi răspundea clătinînd din cap şi bolborosind ceva despre talismane, demoni, descîntece şi despre Baron.

"Nu cred în descîntece", i-am tăiat-o. "Ba mi se pare că nu cred nici în Baronul ăsta al tău. Cine este?"

"Baronul de Filly, Stăpîn al Căpcăunilor. El are în mînă toată partea asta," - bătrînul făcu un gest circular cu braţul - "pînă în Jersey."

"Şi de ce mă caută? Ce mă face important?"

"Ai venit din Zona Interzisă. Toţi au auzit urletele Căpcăunului mai mic, cel care păzeşte comoara de acolo. Dacă Baronul reuşeşte să-ţi smulgă secretul puterii..."

"Căpcăun, pe dracu! Nu-i decît un robot, lăsat pe automatic."

"Orice nume i-ai da, toţi se tem de monstru. Cel ce păşeşte în umbra lui are multă mana. Dar ceilalţi - cei care umblă în haite ca şi cîinii - te-ar rupe în bucăţi ca pe un diavol dacă ar pune mîna pe tine."

"M-ai văzut acolo. De ce nu m-ai trădat? De ce ai grijă de mine?"

Veşnicul clătinat din cap, răspuns la toate întrebările mele.

Am încercat să-l iau din altă direcţie: "Cine era zdrenţărosul pe care l-ai doborît şi care mă urmărea?"

Bătrînul pufni pe nas. "O să-l mănînce cîinii. Lasă asta. Trebuie să vorbim despre planul tău."

"Am tot atîtea planuri de perspectivă ca un condamnat la moarte. Nu ştiu dacă ştii, Bătrîne, dar pe cînd nu eram atent, cineva mi-a tras lumea de sub picioare."

Bătrînul se încruntă. Cu tot părul lui alb, îmi trecu prin cap, n-aş vrea să se înfurie pe mine...

Clătină din nou din cap. "Trebuie să înţelegi ce-ţi spun. Soldaţii Baronului or să te găsească într-o bună zi. Dacă tu eşti cel ce urmează să rupă vraja..."

"Să rup vraja?" am pufăit eu. "Cred că încep să înţeleg, Bunicule. Ţi-ai băgat cumva în cap că aş fi un fel de tip de valoare, că o să-mi folosesc puterile supranaturale să fac ordine în menajeria asta şi că tu o să cazi, în felul ăsta, în picioare. Ascultă, bătrîn tîmpit, am petrecut şaizeci de ani şi mai bine într-o instalaţie de stază la şaptezeci de metri sub pămînt. Pe cînd eram acolo, lumea mea a murit. Baronul ăsta al tău pare să fie stăpîn peste toate. Dacă crezi că o să încerc să-mi frîng gîtul răsturnîndu-l, las-o moartă."

Bătrînul nu zise nimic.

"Lucrurile nu par prea distruse", am continuat. "Trebuie că au fost folosite arme toxice sau bacteriologice, sau poate radioactive. Oamenii sînt destul de puţini. Reuşiţi încă să trăiţi din ce găsiţi prin magazine şi prin depozite. Automobilele au rămas pe unde le-a prins dezastrul. Cîţi ani aveai, Bunicule, cînd s-au întîmplat toate astea? Vreau să spun, cînd a pornit războiul, îţi aminteşti?"

Clătină din cap. "Lumea a fost totdeauna aşa cum e acum."

"În ce an te-ai născut?"

Se scărpină în cap. "Am ştiut odată. Da' am uitat."

"Cred că singurul mod să aflu cît am lipsit este să tai ulmul în două şi să-i număr cercurile, dar şi asta nu m-ar ajuta prea mult, pentru că nu ştiu cînd s-a prăbuşit peste casă. N-am ce face. Important e doar să stau de vorbă cu Baronul ăsta al tău. Unde locuieşte?"

Bătrînul scutură violent din cap. "Dacă Baronul pune mîna pe tine, o să-ţi scoată toate secretele prin tortură! Îl ştiu eu. Cinci ani am fost sclav în grajdurile palatului."

"Dacă crezi că o să-mi petrec restul zilelor în cuibul ăsta de şoareci, te înşeli amarnic! Baronul tău are tancuri, armată şi a reuşit să păstreze un pic de tehnologie în stare de funcţionare. Locul meu e lîngă el - nu în groapa asta de gunoi. Unde-i este sediul?"

"Gărzile or să te împuşte ca pe un cîine cum o să dea ochii cu tine!"

"Trebuie să existe o metodă prin care să ajung la el, Bătrîne. Gîndeşte-te!"

Capul său alb se clătină iar. "I-e frică c-o să fie asasinat. Nu te poţi nicicum apropia de el..." Apoi, luminîndu-se: "Poate ai vreo vrajă puternică..."

Mi-am muşcat buzele. "Poate. Mă întrebai de un plan. Cred că simt cum se naşte unul. Ai o hartă?"

Îmi făcu semn spre masa de lucru. Am încercat sertarele şi am găsit şoareci, gîndaci, un teanc de bani mucegăiţi şi un set de hărţi îndoite. Cu grijă, am desfăcut una apoape tăiată la îndoituri, cu hîrtia îngălbenită şi marcajele aproape şterse. Într-un colţ scria: "PENNSYLVANIA 40 M: 1. Copyright 1970 Corporaţia ESSO".

"Merge, Bunicule", am continuat. "Acum spune-mi tot ce ştii despre Baronul ăsta al tău."

"O să-l distrugi?"

"Încă nici nu l-am cunoscut."

"E un om rău."

"Nu ştiu ce să-ţi spun. Pînă una, alta, conduce o armată şi asta înseamnă cam mult..."

După încă trei zile de odihnă şi cu fiertura bătrînului, ajunsesem iar pe linia de plutire, sau cam aşa ceva. L-am pus să-mi încălzească apă pentru ras şi pentru baie, după care, găsind nişte indispensabili din fibră sintetică într-unul din sertare, i-am îmbrăcat sub costumul de protecţie termică. Am tras fermoarele şi mi-am prins la şold tocul de pistol pe care îl confecţionasem dintr-o bucată rezistentă de plastic.

"Cu asta am terminat pregătirile, Bunicule; într-o jumătate de oră se face întuneric. Mulţumesc pentru toate."

S-a ridicat în picioare, cu figura îngrijorată ca a unui tată căruia fiul îi cere împrumut maşina pentru prima oară.

"Oamenii Baronului sînt peste tot."

"Dacă vrei să mă ajuţi, n-ai decît să vii cu mine şi să mă acoperi cu puşca aia de vînătoare a ta." Am luat-o în mînă. "Mai ai cartuşe pentru chestia asta?"

Încîntat, începu să zîmbească. "Sînt cartuşe, dar în multe din ele a dispărut puterea descîntecului."

"Aşa-i cu descîntecele, Bunicule. Îşi pierd puterea cînd nici nu te aştepţi."

"O să te lupţi cu Marele Căpcăun şi o să-l înfrîngi?"

"Deviza mea este 'Nu trezi Căpcăunii care dorm'. Mă gîndesc doar la o vizită de curtoazie pe care să i-o fac Baronului."

Toată bucuria i se şterse de pe chip.

"N-o pune la inimă, Bătrîne. Nu sînt Prinţul fermecat pe care-l aşteptai, dar dacă reuşesc, o să am grijă de tine."

L-am aşteptat pînă s-a încotoşmănit într-un palton scurt dintr-o stofă groasă de lînă, mîncată de molii, după aceea şi-a luat puşca de vînătoare, i-a verificat chiulasa şi m-a privit întrebător.

"Sînt gata", a mormăit el.

"Bine, am spus. "Să mergem..."

III

Reşedinţa Baronului era un bloc de patruzeci de etaje, în sticlă şi beton, care pe vremea mea se chema Hilton Garden East. Am ajuns acolo după trei ore de orbecăială peste terenul accidentat şi acoperit de întuneric,

pufăind de oboseală, dar încă pe picioarele mele şi am rămas cu ochii ţintă la luminile vesele care parcă sfidau întreaga vale în paragină.

"Porţile sînt acolo" - arătă Bătrînul cu mîna - "dar sînt păzite de Marele Căpcăun."

"Stai puţin, după cum am înţeles, Căpcăunul este paznicul de la Baza de lansare!"

"Ăla e Căpcăunul cel Mic, ăsta-i cel Mare."

Am măcinat printre dinţi cîteva cuvinte bine alese. "Scăpam de oboseală, Bătrîne, dacă-mi spuneai mai demult de Căpcăunul ăsta. Mi-e teamă că n-am nici un descîntec la îndemînă împotriva unui MARK II prost dispus."

Din nou clătină din cap. "Acum e vrăjit. Îmi aduc aminte de ziua cînd a apărut, aruncînd trăznete. Mulţi au murit atunci. Apoi Baronul i-a poruncit să stea de pază la porţi."

"Cît a trecut de atunci, Bătrîne?"

După ce mişcă un timp din buze, îmi răspunse în cele din urmă: "Multă vreme. Multe ierni."

"Hai să vedem ce-i acolo."

Am luat-o la valè pînă am dat într-un drumeag plin de urme de roţi, care ducea spre umbrele întunecate ale copacilor ce înconjurau palatul. Bătrînul mă prinse de braţ.

"De aici, încet. Poate Căpcăunul nu doarme destul de adînc."

Ultimii paşi i-am făcut pe vîrfuri, după care am ocolit un stîlp masiv de cărămidă cu un felinar stins în vîrf şi am rămas cu ochii aţintiţi pe o siluetă întunecată, la vreo cincizeci de metri, într-un tufăriş înalt pînă la brîu.

Întinse între copacii care înconjurau tufele de bălării, nişte cabluri ţineau o uriaşă foaie de cort murdară ce acoperea robotul. Nu departe se vedeau resturile unui elicopter, ca o libelulă frîntă. În apropiere zăceau împrăştiate bucăţi din caroseria unui transportor blindat.

Bătrînul îmi atinse umărul.

"Se pare că intrarea pe poartă e interzisă", i-am suflat eu. "Să încercăm mai departe."

Dădu din cap. "Pe aici nu trece nimeni. Acolo", arătă el cu mîna, "este a doua poartă, dar e păzită."

"Hai să sărim zidul între cele două porţi."

"Are ţepi ascuţiţi în vîrf, însă ştiu un loc mai la vale, unde ţepii s-au tocit."

"Condu-mă, Bunicule."

Am ajuns la locul pe care îl căutam într-o jumătate de oră de mers tîrîş prin tufişurile umede. După mine, arăta ca orice altă bucată de zid de doi metri înălţime, flancat de nişte plopi uzi.

"Trec eu primul", zise bătrînul, "ca să atrag atenţia paznicilor asupra mea."

"Atunci cine o să mă ridice? Merg eu primul."

Dădu iar din cap, îşi împreună mîinile şi mă săltă cu uşurinţa cu care un marinar ridică un pahar de bere. Era bătrîn Bunicul, dar vlaga îi rămăsese intactă.

M-am uitat în jur, apoi m-am ridicat în mîini, am trecut peste vîrfurile roase de rugină, care asiguraseră cîndva protecţia zidului şi mi-am dat drumul pe pajiştea din partea cealaltă.

Am auzit imediat un zgomot în tufişuri; la nici zece metri distanţă se ridicase un om.

Am rămas întins în întuneric, încercînd să dau impresia că eram acolo de cînd lumea.

S-a auzit un alt zgomot urmat de o bufnitură şi pocnet de crengi rupte. Tipul din faţa mea se întoarse şi dispăru în întuneric.

L-am auzit croindu-şi drum prin tufişuri, apoi strigînd şi primind răspuns din depărtare.

N-am mai pierdut vremea, m-am ridicat şi am luat-o la fugă în umbra copacilor, de-a lungul aleii.

IV

Trîntit pe pămîntul umed de sub ramurile bătute de vînt ale unui cedru ornamental, mi-am şters ochii umeziţi de burniţă şi ceaţă, aşteptînd ca alarma ce fusese dată în urma mea să treacă.

Se mai auzeau trozнete de tufişuri şi strigătele celor care mă căutau, însă nu era o noapte prea potrivită pentru urmăriri, încît, după cinci minute, totul fu învăluit din nou în tăcere.

Am început să studiez terenul. Copacul sub care stăteam întins făcea parte dintr-un şir care mărginea o alee ce se întindea graţioasă, îmbrăţişînd o pajişte întunecată de aproape un kilometru, pînă la turnul de foc al palatului Baronului de Filly.

Pe fundalul luminat al intrării împodobite cu coloane se mişcau siluetele paznicilor şi oaspeţilor întîrziaţi. Printre luminile colorate ale unei terase, sus de tot, se vedeau dansatori rotindu-se în sunetul muzicii. Sclipirea stinsă a unui cîmp de forţă îi ferea de ploaia rece care începuse să cadă. Balul săptămînal dat de Baron părea în plină desfăşurare.

Am văzut umbre mişcîndu-se pe pietrişul ud din faţa mea şi apoi am auzit zgomotul unui motor.

Făcîndu-mă una cu pămîntul, am tras cu coada ochiului la un Mercedes lung şi zvelt, model 1968, după părerea mea, care a trecut încet pe lîngă mine.

Poate că populaţia oraşului trăia într-adevăr în haite, ca nişte cîini, dar prietenii Baronului precis o duceau ceva mai bine.

Ridicîndu-mă în picioare, ascuns în umbra copacilor, am pornit-o spre palat.

Se părea că sînt doar doi oameni de pază şi n-avea nici un rost să aştept, aşa că am păşit pe alee, apropiindu-mă de colţul cenuşiu şi luminat al clădirii.

Un individ scurt şi îndesat, îmbrăcat într-o uniformă verde şi unsuroasă a oamenilor Baronului, mă privi plictisit. Pesemne costumul meu termic semăna destul de bine cu o salopetă. Al doilea tip, aşezat într-un scaun de lemn, nici măcar nu întoarse capul.

"Hei !" am strigat. "N-aveţi un cric de trei tone de dat împrumut?"

Scundul mă privi acru. "Al cui şofer eşti, mă?"

"Al Marelui Duce de Jersey. Pană la roata stîngă din spate. Şi pe aşa o noapte. Asta baftă."

"Ducele de Jersey nu-şi poate permite cricuri proprii?"

M-am apropiat de individ şi l-am împuns cu degetul. "Dacă vrea, te poate cumpăra şi sacrifica pe altar în orice sîmbătă, pîrlitule. Şi pe deasupra, i-ar face chiar plăcere."

"Nu mai poţi face o glumă fără să fi ameninţat cu altarul? Vrei cric, ia-ţi cric!"

Bărbatul de pe scaun deschise un ochi şi mă privi.

"De cînd eşti angajat la Jersey?" mîrîi el.

"De destulă vreme ca să ştiu cine-i mai tare dintre Jersey şi Filly", am căscat eu, lăsîndu-mi privirile să alunece pe podeaua de ciment a garajului şi peste cele patru maşini grele, cu blazonul Filly pe portiere.

"Unde-i bucătăria? Înainte de a mă duce la lucru, vreau să dau pe gît nişte cafea fierbinte."

"Pe acolo, urci un etaj şi la stînga. Spune-i bucătarului că te-a invitat Pintsy."

"O să-i spun că m-a trimis Jersey, pîrlitule." M-am întors fără grabă, am deschis uşa şi m-a învăluit îndată o căldură bine mirositoare.

Covorul gros estompa zgomotul paşilor. La o oarecare distanţă în josul coridorului se auzea zăngănit de vase şi clinchet de pahare de la bucătărie. Prin lambriuri, simţeam vibraţia notelor joase ale orchestrei care cînta la etajul al treilea.

Mirosuri de mîncare - pui fript, şuncă prăjită şi carne de cal la grătar - se strecurau prin uşa bucătăriei şi mi se plimbau pe sub nas. Mi-am strîns cureaua cu încă o gaură şi am înghiţit în sec. Bătrînul băgase vreo doi litri de fiertură în mine înainte de a pleca de acasă, dar îmi revenise din nou pofta de mîncare.

După vreo cinci minute, uşa de la bucătărie se deschise şi apăru un tip înalt, cu o chelie lucioasă şi o tavă în echilibru pe degetele întinse ale mîinii. Mi-am dres glasul. S-a întors repede spre mine; îşi cunoştea meseria - cele două duzini de pahărele de pe tavă nici nu s-au clintit. A clipit şi a dat să deschidă gura cînd i-am arătat cuţitul împrumutat de la bătrîn, o chestie cu mîner de os şi cu o lamă de cincisprezece centimetri.

"Dacă scoţi un sunet, îţi tai gîtul! Pune tava pe podea."

A încercat să se dea înapoi, dar am ridicat cuţitul. L-a privit mai bine, şi-a lins buzele uscate, s-a aplecat şi a pus tava jos.

"Întoarce-te."

M-am apropiat şi l-am lovit la baza gîtului cu muchia palmei. S-a pliat ca o umbrelă.

Uşa din spatele lui dădea într-o cameră întunecată. L-am tîrît înăuntru, trăgînd cu urechea la zgomotele de la bucătărie.

În timp ce i-am scos haina şi pantalonii negri, plastronul scrobit şi cravata, tipul continuă să sforăie încetişor. Cum era mai mare decît mine, i-am îmbrăcat hainele peste costumul termic şi am văzut că mi se potriveau ca o mănuşă. La lumina brichetei, am găsit o funie încolăcită pe pervazul

ferestrei, cu care i-am legat mîinile şi picioarele la spate.

După uşă era un dulap unde l-am înghesuit şi l-am închis. Apoi am ieşit în coridor. Linişte. Am gustat un păhărel. Nu era rău. Am mai băut unul, după care am luat tava şi am pornit spre locul de unde se auzea muzica.

Marea sală de bal avea o sută de metri lungime şi cincizeci lăţime, cu pereţii în roz, auriu şi alb, ferestrele înalte încadrate în catifea roşie, un tavan boltit, decorat cu heruvimi şi o jumătate de hectar de podea lustruită pe care perechi în rochii de seară şi uniforme se mişcau în ritmul unui foxtrot tradiţional. Am luat-o încetişor pe lîngă grupuri, căutîndu-l pe Baron.

O mînă mă prinse de braţ şi mă răsuci, făcînd să-mi cadă un pahar de pe tavă şi să se spargă pe podea.

Un omuleţ în uniforma alb-negru, de şef de sală, mă privea furios.

"Ce-ţi închipui că faci, cretinule?" zise el printre dinţi. "Verşi o băutură dinainte de război?"

M-am uitat repede în jur; nimeni nu părea să ne acorde atenţie.

"De unde eşti?" mi-o tăie el. Am dat să-i răspund, dar a continuat: "Tot atîta-i, toţi sînteţi la fel. Halal ajutoare", adăugă el dezgustat. "Ţine-ţi spatele drept, tava - cu graţie, păşeşte cu grijă şi opreşte-te din cînd în cînd pentru ca vreun nobil oaspete să se poată servi cu băutură."

" 'nţeles, Şefu," am zis şi am trecut mai departe. Toate nuanţele de verde îşi dăduseră parcă întîlnire în uniformele din jurul meu - verde gălbui, verde închis, verde smarald - şi toate erau pline de fireturi şi medalii. După spusele Bunicului, Baronul se îmbrăca spartan, o sfidare a puterii absolute.

Din loc în loc, se deschideau uşi înalte, în alb şi auriu; una era deschisă şi m-am apropiat. De partea cealaltă a pragului, o santinelă îmbrăcată într-o uniformă de un verde strălucitor, acoperită cu fireturi de aur, îmi bloca trecerea.

E adevărat că era îmbrăcat ca un soldat de operetă, dar modul în care îndreptă arma spre mine era de profesionist. I-am tras cu ochiul.

"M-am gîndit că vreţi să beţi ceva, băieţi," am suflat. "Ceva bun."

S-a uitat la tavă şi şi-a lins buzele.

"Şterge-o înapoi, tîmpitule," mîrîi el, "sau

ne spînzură pe amîndoi."

"N-ai decît, amice," i-am zis şi m-am retras, dar înainte de a închide uşa, mi-a săltat un pahar de pe tavă.

M-am întors şi aproape m-am ciocnit cu un tip lung şi slab, într-o uniformă albastru deschis, cu eghileţi de aur şi sabie de ceremonie cu teaca decorată în piele de leopard, o pereche de mănuşi albe pînă la genunchi, băgate pe sub un epolet, pistol într-un toc ultramodern şi un bastonaş de o jumătate de metru, îmbrăcat în piele. S-a uitat urît la mine şi cu o voce scîrţîită, de scîndură ruptă, mi-a spus: "Uită-te unde mergi, porcule."

"Bea ceva, amirale," i-am sugerat eu.

Şi-a mijit buza de sus, arătîndu-mi un rînd de dinţi care nu mai fuseseră de mult pe la dentist. Colţurile gurii i se adînciseră de furie. Apoi îşi smulse mănuşile de sub epolet şi le scăpă pe jos.

"Vi le-aş ridica eu, domnu', da' am tava..." am zis eu.

A tras aer, l-a mestecat şi l-a pufnit spre mine, după care a pocnit din degete şi a arătat cu bastonul spre uşa din spatele meu.

"Pe acolo, imediat!" Cum se părea că nu e cazul să mă cert cu el, am deschis uşa şi am intrat. Sentinela în verde îşi ascunse paharul şi luă poziţia de drepţi cînd văzu uniforma albastru deschis. Noul meu prieten nu-l băgă în seamă şi-mi făcu un semn scurt cu mîna.

Înţelegînd ce mi se cere, am luat-o înainte pe coridorul larg şi pustiu, pînă la o uşă pe care, împingînd-o, m-am trezit într-o toaletă faianţată şi puternic luminată, cu un sclav în salopetă albă, holbîndu-se la noi. Albastrul a făcut din cap "afară!" şi sclavul dispăru, după care s-a întors spre mine şi mi-a spus:

"Dezbracă-te, sclavule! Stăpînul tău a neglijat să te înveţe ce-i disciplina."

M-am uitat în jur şi am văzut că sîntem singuri. "Stai o clipă să pun jos paharele, Caporale," i-am zis, "ar fi păcat să se verse licoarea asta grozavă." M-am întors să pun tava pe un coş pentru prosoapele murdare şi i-am văzut mişcarea în oglindă.

M-am ferit; cravaşa îmi şuieră pe la ureche, izbind marginea de marmură a chiuvetei, cu o pocnitură ca de pistol. Am dat drumul tăvii, m-am apropiat un pas şi i-am pocnit o stîngă în falcă, încît s-a oprit cu capul în perete. Am adăugat o lovitură cu dreapta la centură şi apoi, cînd s-a aplecat, înecîndu-se, i-am mai dat una tare după ureche.

L-am tras într-o cabină, l-am proptit de perete şi am început să-mi scot hainele chelnerului.

V

L-am lăsat întins pe podea, îmbrăcat în vechea mea deghizare şi m-am întors în coridor. Pistolul lui, un model vechi, calibrul 38, cu care mă obişnuisem deja, îmi atîrna pe şold. La cît slăbisem, pînă şi uniforma lui albastră cădea bine pe mine, făcîndu-ne în cele din urmă să avem ceva comun.

Îngrijitorul latrinei căscă din nou ochii la mine. Strîmbîndu-mă ca un cvadri-ciung care vrea să se scarpine în nas, am făcut semn cu capul spre uşa prin care tocmai ieşisem, în speranţa că gestul o să i se pară familiar.

"Leagă-l pe cîinele ăla turbat şi aruncă-l dincolo de porţi," am mîrîit printre dinţi şi am luat-o la picior, încercînd în acelaşi timp să-mi compun o mutră furioasă ca să evit eventualele întrebări. Se pare că a mers, pentru că nimeni nu a strigat după poliţie.

Reîntors în sala de bal printr-o altă uşă, am apucat în trecere un pahar de pe tavă şi am început să mă uit la oameni. Am observat încă două uniforme albastre ca a mea, deci nu eram destul de unic pentru ca să atrag atenţia. În acelaşi timp mi-am propus să-i evit cît voi putea pe camarazii mei în albastru. Salutînd din cap, fără să-mi neglijez băutura, m-am integrat în peisaj şi am început să mă deplasez în direcţia ogivei din celălalt capăt al sălii, care îmi sugera locul unde îşi va face apariţia Şeful cel mare. N-aveam încă de gînd să fac cunoştinţă cu el, însă doream să ştiu unde este şi cum arată.

Apropiindu-mă, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Nişte indivizi burtoşi se organizau într-un rînd în dreptul uşii. Am dat să mă trag mai în spate şi m-am izbit de un grăsan plin de medalii, cu o eşarfă peste piept, care, fixîndu-şi monoclul cu degetele ca nişte cîrnăciori, pline de inele, îmi spuse: "Ţi-aş sugera să îţi ocupi locul în rînd, colonele."

Pe semne arătam cam nesigur, pentru că m-a apăsat imediat cu burtoiul, șuierînd: "Treci la coadă, idiotule. Lîngă șeful grajdurilor," după care mă împinse într-o parte și își continuă drumul spre capul șirului. Am făcut un pas după el și i-am pus o piedică scurtă. Și-a pierdut echilibrul, a sărit înainte, zăngănind din medalii și căutîndu-și monoclul care îi căzuse, timp în care am reușit să dispar, intrînd în rînd printre ultimii.

Zgomotul conversațiilor s-a stins treptat, fiind înlocuit de un murmur nervos. Ambele canaturi ale ușii au fost date în lături, două sentinele cu uniforme încărcate de fir de aur au prezentat pentru onor niște arme automate din metal cromat unui bărbat cărunt și aproape chel, cu o bărbiță tunsă îngrijit a la Vandyke și nas turtit, de mops, șchiopătînd ușor din cauza unui genunchi anchilozat.

Uniforma lui gri, complet lipsită de ornamente, îl singulariza ca pe o barză între păuni. Saluta neglijent în dreapta și în stînga, înaintînd printre rîndurile de trepăduși, care luau poziția de drepți în momentul cînd era în dreptul lor și răsuflau ușurați după ce trecea. L-am privit atent. Avea în jur de cincizeci de ani, plus sau minus anii sticlei de whisky prost, tenul ars de soare și vînt al unuia care și-a petrecut viața în aer liber și genul de atenție plictisită a unui crescător de șerpi cu clopoței chiar înainte de a fi mușcat.

Cînd a ajuns la mine, a observat, se pare, că îl urmărisem cu atenție și o clipă am crezut că o să-mi vorbească, dar a trecut mai departe. La capătul rîndului, s-a întors brusc și a spus ceva unui individ, care a dispărut imediat; apoi a intrat în vorbă cu un grup de oaspeți ce se înclinau adînc.

Următoarele cinsprezece minute le-am petrecut apropiindu-mă discret de ușa prin care intrase Baronul. Nimeni nu-mi acorda vreo atenție. O sentinelă îmi prezentă arma, după care ușa se închise încet în urma mea, făcînd să dispară zgomotul de voci și bubuitul muzicii.

Am luat-o înainte pe coridor, pînă am dat într-un hol transversal, din care urca o scară interioară luxoasă, în metal cromat și lemn lustruit. Nu știam unde duce, dar cam arăta a ceea ce căutam, încît, fără să ezit, am început să urc. După două spire, am dat într-un coridor larg, cu lumini mate, covor gros și pereți îmbrăcați în brocart, cu oglinzi și vase ornamentale, totul impregnat de aroma tutunului de lux și a parfumului bărbătesc 'Coeur de Russe'; ăsta era domeniul Baronului, precis. La capătul coridorului, doi soldați de gardă. Mi-am amintit de prima regulă a celor ce nu au invitație - să lase impresia că sînt invitați de onoare - așa că am pornit calm spre ei. N-am reușit totuși să fac mai mult de zece pași, cînd mi-am dat seama că nu aveau de gînd să-mi prezinte armele pentru onor, ca cei de jos, ci le îndreptaseră spre mine, cu baionetele nichelate în poziție de atac. Nu era momentul să am ezitări, deci am continuat să mă apropii. Am auzit cum au pus cartuș pe țeavă și le-am văzut fețele nervoase, ca ale unor adolescenți pentru prima oară la bordel.

"Luați cuțitașele ălea din drum, mămăligarilor" le-am spus, arborînd un aer sigur și plictisit și izbindu-mi palma înmănușată cu cravașa. Gurile țevilor au coborît ușor. Am continuat: "Care este anticamera apartamentelor Baronului?"

"Păi... ăstea sînt apartamentele Excelenței Sale, domnule, dar..."

"Lasă discursurile, Papă-Lapte. Crezi că aș fi aici, dacă n-ar fi cazul? Care-i anticamera, pînă ți-e bine!"

"Am primit ordine, domnule. Nimeni n-are voie să se apropie dincoace de ușa aceea."

"Ordin să tragem", adăugă al doilea, ceva mai în vîrstă, cam de vreo douăzeci și doi de ani. M-am întors spre el.

"Aștept răspunsul la întrebare!"

"Domnule, articolele..."

Mi-am strîns pleoapele. "Veți constata că paragraful II B se referă la Curierii Secreți cu Misiune de Importanță Cosmică. La ieșirea din gardă, prezentați-vă la raport pentru pedeapsă. Și acum, anticamera ... Repede!"

Baionetele se coborîră de tot. Cel mai tînăr își linse buzele și îndrăzni:

"Domnule, noi n-am fost niciodată înăuntru. Nu știm ce camere sînt acolo. Dacă domnul colonel dorește să arunce o privire..."

Celălalt paznic deschise gura să adauge ceva, dar nu i-am lăsat timp; trecînd printre ei și murmurînd ceva despre recruți tîmpiți și mesaje importante, am apăsat pe clanța ornamentală a ușii în alb și aur, aruncîndu-le o privire asasină: "Sper că nu trebuie să vă amintesc că orice mențiune referitoare la activitățile Curierilor Cosmici se pedepsește cu moartea lentă. Mai bine ați uita cu

totul că m-ați văzut." Am intrat și am închis ușa fără să aștept răspuns.

Baronul se pricepea la decorațiuni interioare. Camera în care intrasem, un fel de salon-bar, avea podeaua complet acoperită cu un covor de culoarea cerii pe mare, iar pereții - într-un brocart albastru șters, cu minuscule floricele galbene. Barul din lemn exotic lucea ca o oglindă, iar paharele subțiri erau gravate cu nimfe și satiri. Lumina indirectă dădea impresia că se amestecă cu o muzică îndepărtată, vorbindu-ți despre o tinerețe de demult.

Am intrat în camera următoare, unde am găsit aceleași lumini învăluitoare, lemn prețios, lustruit manual, stofe bogate și ferestre largi prin care se vedea cerul întunecat. Muzica venea dintr-un difuzor lung și plat, pe care se găseau o lampă, o scrumieră grea de cristal și o vază cu trandafiri de seră. Parfumul se schimbase; nu mai era 'Coeur de Russe' și aroma de țigări Havana pe care o simțisem în hol, ci altceva, mai subtil.

M-am întors și am rămas cu privirea ațintită în ochii unei fete cu plete negre, care îi ajungeau pînă pe umerii goi. Un braț neted și alb ca marmura îi era întins pe spătarul scaunului, în mînă avea un țigaret lung, iar pe deget îi strălucea un briliant care te orbea.

"Trebuie că vrei ceva al naibii de mult," murmură ea, tremurîndu-și genele și făcîndu-mă să mă înfior de la trei metri. Am dat din cap. Pe moment nu găsisem nimic de spus.

"Ce poate fi, să te facă să riști să fii împușcat?" Vocea îi era ca restul; calmă, educată și liniștită, lăsînd să se întrevadă curajul și stăpînirea de sine, ținute în rezervă. Zîmbi neglijent, trase un fum și scutură scrumul pe covor.

"Te deranjează ceva, Colonele?" întrebă ea. "Nu pari prea vorbăreț."

"O să încep cînd sosește Baronul," i-am răspuns.

"Atunci, Jackson," răsună o voce răgușită din spatele meu, "poți să-i dai drumul cînd vrei."

Mi-am ținut palmele departe de trup și m-am întors încet, în caz că vreo armă nervoasă m-ar fi țintit în șira spinării. Baronul era în picioare, lîngă ușă, relaxat și neînarmat. Nu se vedeau paznici. Fata părea ușor amuzată. Am pus mîna pe mînerul pistolului.

"De unde știi cum mă cheamă?" l-am întrebat.

Baronul arătă un scaun cu mîna. "Ia loc, Jackson", zise el, aproape cu blîndețe. "Nu ți-a fost ușor, dar acum nu trebuie să-ți mai pese." Trecu pe lîngă mine spre bar, umplu două pahare, se întoarse și îmi oferi unul. M-am simțit caraghios, în picioare și cu mîna pe pistol, încît m-am apropiat și am luat paharul.

- Am băut. Era într-adevăr marfă veche, de calitate. "Te-am întrebat de unde știi cum mă cheamă," am spus.

"Simplu. Ne-am cunoscut pe vremuri."

Zîmbi ușor. Ceva din figura lui îmi părea cunoscut.

"Îți vine bine uniforma Penndragonilor," zise el. "Mai bine decît ți-a stat vreodată în albastrul Centrului Aerospațial."

"Doamne!" am zis. "Toby Mallon!"

Își trecu palma peste chelie. "Mai puțin păr în cap, compensația - în barbă, niște zbîrcituri, un început de burtă. M-am schimbat mult, Jackson."

"Ajuns-sem la cifra optzeci. Copacii, starea clădirilor. "

"N-ai greșit prea mult. Șaptezeci și opt de ani la primăvară."

"Atunci arăți grozav pentru un moș de o sută zece ani, Toby."

Clătină din cap. "Nu ești singurul care a fost pus la păstrare, însă aparatul tău a fost mai bun decît al meu, care a cedat acum douăzeci de ani."

"Vrei să spui că ai ieșit în frig, exact ca mine?"

De data asta dădu din cap. "Știu cum te simți. L-am întrecut chiar și pe Rip Van Winkle."

"Încă o întrebare, Toby. Oamenii pe care i-ai trimis să mă primească păreau mai interesați să mă împuște decît să-mi vorbească. Oare de ce?"

Mallon își deschise brațele: "O mică neînțelegere, Jackson. Ai reușit și asta-i tot ce contează. Acum, că ai ajuns aici, avem niște planuri de făcut împreună. Mi-a fost greu acești douăzeci de ani; am început fără nimic, cîteva sute de hoitari, trăind între ruine și ascunzîndu-ne de fiecare dată cînd cei din Jersey sau din Dee-Cee veneau în expediții de aprovizionare. Mi-am făcut o organizație. Am inițiat o operație sistematică de

salvare a tot ceea ce a scăpat vremii şi şobolanilor, mi-am aranjat palatul şi l-am umplut. E o zonă bogată, Jackson."

"Şi acum e toată a ta. Nu-i rău deloc, Toby."

"Se zice că cunoaşterea înseamnă putere. Eu am avut cunoştinţele necesare."

Mi-am terminat băutura şi am pus paharul pe bar.

"Ce-i cu planurile despre care spuneai că trebuie să le facem?"

"Jackson, am tras prea mult de unul singur. E bine să ai un camarad. Mai întîi însă, vom cina."

"S-ar putea să fiu într-adevăr în stare să înghit ceva. Să zicem un cal. Fript întreg. Nu trebuie să-i scoateţi şaua."

A rîs. "Întîi mîncăm," a zis el. "După aceea o să cucerim lumea."

VI

Am stors ultima picătură din sticla de Beaujolais şi am privit-o pe Renada aprinzînd ţigara de foi pe care Mallon şi-o luase dintr-o cutie de argint. Haina mea de uniformă stătea pe spătarul unui scaun, împreună cu cureaua şi tocul pistolului. Toate îmi dădeau o senzaţie de bine.

"E timpul să ne ocupăm de afaceri, Jackson", zise Mallon, suflînd fumul albăstrui şi privindu-mă prin el. "Cum stau lucrurile acolo, jos?"

"Cam prăfuite, dar întregi - de la parter în jos. În partea superioară am văzut urmele exploziei şi se pot constata deteriorările produse de vreme, dar nu cred că lucrurile s-au schimbat mult de acum douăzeci de ani, cînd ai ieşit tu. Din cîte am văzut, rampa principală de lansare e intactă."

Mallon se aplecă spre mine. "Ai reuşit să treci pe lîngă robotul de pază. Cum se prezintă? Este încă în stare de funcţionare?"

Am sorbit din vin, gîndindu-mă la ce să răspund, amintindu-mi de clănţănitul în gol al armamentului greu, fără muniţie.

"Aproape că m-a dat gata. A îmbătrînit un pic, nu mai vede ca pe vremuri, dar a rămas ceva de care trebuie să ţii seamă."

Mallon înjură pe neaşteptate. "A fost ideea lui Mackenzie. O mişcare de ultimă clipă în momentul cînd echipele de tehnicieni au trebuit evacuate. Ştii, din cauza pulberilor radioactive."

"Nu ştiusem toate acestea. De unde le-ai aflat?"

Îmi aruncă o privire tăioasă. "Mai sînt tipi care au trecut ei înşişi prin toate astea. Dar asta n-are importanţă. Ce poţi să-mi spui despre rampa de alimentare? Asta ne-ar interesa în primul rînd. Combustibilul, arme, chiar şi ceva aparataj nuclear. Echipamentul greu. Pe cîte ştiu, jos mai sînt cîţiva roboţi nepuşi în funcţie, ţinuţi la naftalină. Ba poate găsim chiar vreo două rachete Colossus în propriile silozuri. Acum cîţiva ani, înainte de a se defecta elicopterul, am efectuat o recunoaştere aeriană a zonei."

"Cred că două din silozuri sînt neatinse. Dar de unde interesul ăsta pentru armament?"

Mallon pufni cu superioritate. "Trebuie să te apuci să înveţi cîte ceva despre cum stau lucrurile, Jackson. Îmi trebuie chestiile ălea. Dacă n-aş fi dat peste nişte depozite de armament şi muniţie în subsolul arsenalului, Jersey era cel care şi-ar fi plimbat pintenii prin palatul meu."

Am tras din havană şi am tăcut un timp, după care am continuat: "Vorbeai parcă despre cucerirea lumii, Toby. Sper că nu te gîndeşti cu adevărat la aşa ceva."

Mallon se ridică nervos, strîngînd şi desfăcîndu-şi pumnii. "Toţi îşi doresc să pună laba pe zona mea şi abia aşteaptă să o înhaţe." Străbătu camera şi se întoarse. "Sînt gata să pornesc împotriva lor! Pot scoate în cîmp patru mii de oameni instruiţi..."

"Hai să punem lucrurile la punct, Mallon", i-am tăiat-o. "Dacă i-ai zăpăcit pe băştinaşi cu aiureala asta cu Baronul, ai face mai bine s-o laşi baltă cu mine. Poate a fost nevoie de o asemenea chestie cîndva, poate există motive pentru poveştile pe care le-am auzit. Dar, gata. Nu mă interesează luptele intertribale sau răfuielile între bande. Am nevoie de ..."

"Mai bine ţi-ai aminti cine-i şeful, Jackson!" mă repezi Mallon. "Nu interesează pe nimeni de ce ai tu nevoie", continuă el, străbătînd din nou camera în sus şi în jos şi oprindu-se în cele din urmă în faţa mea.

"Ascultă, Jackson. Eu ştiu cum să mă descurc în jungla asta. Tu n-ai idee. Dacă nu te-aş fi observat şi n-aş fi dat ordine în consecinţă, ai fi fost împuşcat înainte de a face zece paşi din sala de bal."

"De ce m-ai lăsat să intru? Poate voiam să te împuşc!"

"Ai vrut să-l vezi pe Baron între patru ochi. Asta mi-a convenit. Dacă s-ar auzi..." Se opri şi îşi drese glasul. "Hai să nu ne certăm, Jackson. Nu putem face nimic pînă nu e neutralizat robotul de la rampă. Singura soluţie este să îl distrug. Şi singurul mod de a distruge un robot militar este cu un alt robot."

"Şi?"

"Am robotul respectiv, Jackson. Bine întreţinut, acoperit cu o prelată. Cu el pot porni împotriva Căpcăunului." Se opri şi rîse scurt. "Aşa îi spune prostimea pe aici."

"Asta puteai să o faci cu ani şi ani în urmă. Care e rolul meu în toate astea?"

"Tu te pricepi la roboţi, Jackson. Ai idee cum funcţionează comenzile."

"Sigur că da. Ca şi tine."

"Eu n-am fost prea silitor", replică el, acru.

"Cine pe cine păcăleşte, Mallon? Toţi am urmat cursul respectiv, acum o lună şi ceva."

"Pentru mine a fost o lună cam lungă. Să zicem că am uitat."

"Ai reuşit să parchezi robotul în faţa intrării şi ai uitat cum se face?"

"Prostii, este acolo de cînd îl ştiu."

Am clătinat din cap. "Eu am auzit altceva."

Mallon păru îngrijorat. "De unde ţi-a venit ideea asta?"

"Mi-a spus cineva."

Furios, Mallon îşi stinse trabucul pe faţa de masă din damasc. "Să mi-l arăţi imediat pe gunoiul ăla!"

"Nu mă priveşte că l-ai mişcat sau nu din loc. Oricine cu pregătirea ta poate învăţa aparatura de control a robotului într-o jumătate de oră."

"Nu suficient pentru a distruge Căpcă... un alt robot."

Am ales un trabuc din cutia de argint, am luat bricheta de masă şi am rotit vîrful ţigării în flacără. Camera a devenit brusc tăcută ca un mormînt. M-am uitat la Mallon. Întinsese mîna spre mine. "Dă-mi-o!" zise el.

Am suflat fumul şi l-am privit cum stătea cu mîna întinsă.

Apoi m-am uitat la brichetă. Era un model solid, antivînt, cu aripile Centrului Aerospaţial încrustate pe o latură. Am întors-o şi am citit inscripţia gravată: Locotenent Comandor Don G. Banner - Forţele Spaţiale Americane. Am ridicat ochii. Renadă şedea tăcută, cu pistolul îndreptat spre mine.

"Îmi pare rău că ai văzut inscripţia", zise Mallon. "S-ar putea isca neînţelegeri."

"Unde-i Banner?"

"A... murit. Ţi-am spus că..."

"Mi-ai spus o droaie de lucruri, Toby. Unele chiar s-ar putea să fie adevărate. I-ai prezentat şi lui propunerea care mi-ai făcut-o mie?"

Mallon îi aruncă o privire Renadei, dar ea şedea nemişcată, ţintindu-mă fără nici o expresie pe chip şi continuînd să strîngă în mînă pistolul îndreptat asupra mea.

"Ai dat-o în bară, Jackson..." începu Mallon.

"Aţi ieşit amîndoi cam în aceeaşi perioadă", am spus eu, "sau poate i-ai luat-o înainte cu cîteva zile. Altfel n-ai fi reuşit să-l elimini. Don avea o minte brici."

"Ai înnebunit", mă repezi Mallon. "Banner mi-a fost prieten!"

"Atunci de ce te crispezi că am găsit bricheta lui pe masă? Există o droaie de explicaţii perfect veridice pentru aşa ceva."

"Eu nu dau explicaţii," zise Mallon scurt.

"O asemenea atitudine nu e cea mai indicată pentru o colaborare de durată, Toby. Am senzaţia neplăcută că nu mi-ai spus totul."

Mallon se ridică din fotoliu. "Ascultă, Jackson. N-avem nici un motiv să ne certăm. E destul pentru amîndoi şi, mai mult decît atît, într-o bună zi voi avea nevoie de un urmaş. Îmi pare rău de Banner, dar e o chestie care aparţine trecutului, aşa că ai face mai bine s-o laşi baltă. Vreau să te am de partea mea! Împreună o să stăpînim tot litoralul Atlanticului, ba chiar mai mult!"

Am tras din ţigara de foi, cu ochii pe pistolul din mîna Renadei. "Ai toţi aşii în mînă,

Toby, deci nu prea văd la ce ţi-ar servi să fiu împuşcat."

"Cine vorbeşte de împuşcat?" mi-o tăie el, dulceag. "În definitiv, sîntem prieteni vechi. Vreau să-ţi dau o şansă, să împart cu tine..."

"Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş avea încredere în el, domnule Jackson", se auzi glasul limpede al Renadei. M-am uitat spre ea şi mi-a susţinut calmă privirea. "Sînteţi mai important pentru el decît vă închipuiţi."

"Destul, Renada", se răsti Mallon. "Du-te imediat în camera ta."

"Nu încă, Toby", zise ea. "Sînt şi eu curioasă să ştiu cum a murit Comandorul Banner."

I-am privit mîinile. Ţeava pistolului nu mă mai urmărea. Acum era îndreptată spre pieptul lui Mallon.

Afundîndu-se în fotoliu, acesta mă privi cu ochii unui piton pe care îl doare burta. "Amîndoi sînteţi nebuni", mîrîi el. "Ţi-am dat tot ce ţi-ai dorit, Renada; te-am crescut ca pe propria mea fiică. Iar tu, Jackson, ai fi putut împărţi totul cu mine, absolut totul."

"N-am nevoie de iluziile tale, Toby, îmi ajung ale mele. Dar înainte de a trece mai departe, hai să limpezim cîteva chestii. De ce n-ai fost în stare să-ţi foloseşti robotul îmblînzit? Şi de ce ai nevoie de mine pentru aşa ceva?"

"Îi este frică de robot", zise Renada. "E vrăjit să nu-i lase pe oameni să se apropie de el, nici măcar pe Baron."

"Ţine-ţi gura, proasto," se înecă de furie Mallon, în timp ce, săltînd bricheta în palmă, am simţit cum un zîmbet îmi întinde colţurile gurii.

"Deci, Don a fost mult mai deştept decît ai crezut. Pesemne era şi specialist în controlul roboţilor. Aţi încheiat un armistiţiu şi l-ai împuşcat în spate cînd nu era atent; însă te-a păcălit, programînd robotul să tragă asupra oricui s-ar apropia de el, cu excepţia - bineînţeles - a lui Banner."

"Eşti nebun!"

"Cred că am ghicit. Nu te poţi apropia de robot, aşa-i? Şi după douăzeci de ani, povestea cu care i-ai aiurit pe ceilalţi Baroni, că ai Căpcăunul tău personal, a început să nu mai prindă, ba te poţi aştepta oricînd să te provoace unul."

Mallon îşi compuse o figură ce se voia zîmbitoare şi complice. "N-o să ne contrazicem, Jackson. Ai nimerit-o cu circuitul de comandă. Banner l-a programat în aşa fel încît să se deschidă foc automat asupra oricui s-ar apropia mai mult de cincizeci de metri, asta pentru ca gloata să nu-l strice. Dar mai e ceva: nu numai Banner se putea apropia de robot, ci oricare dintre membrii echipei de pe Prometeu, în afară de mine. Mă ura şi a încercat să scape de mine în felul ăsta."

"Încît te-ai gîndit că sosesc eu şi îl deconectez pentru tine, nu-i aşa, Toby? Îmi pare groaznic de rău, dar în zăpăceala trezirii, am uitat să-mi iau cu mine electropass-ul."

Mallon se aplecă spre mine. "Ţi-am spus că avem nevoie unul de celălalt; cartela ta magnetică e aici, împreună cu toate ale celorlalţi. Renada, dă-mi cutia neagră." Fata se ridică şi se îndreptă spre birou, ţinînd pistolul în direcţia lui Mallon, dar şi a mea, de data asta.

"De unde mi-ai luat pass-ul, Mallon?"

"De unde-ţi închipui? Astea sînt dublurile din seiful blocului de comandă. Ştiam că odată şi odată va sosi unul din voi şi crede-mă, Jackson, m-am simţit ca-n iad, aşteptînd şi sperînd. Am dat ordin ca ori de cîte ori urlă Căpcăunul cel Mic, să se adune toţi oamenii, să înconjoare perimetrul rampei de lansare şi să reţină pe oricine va încerca să iasă. Nu ştiu cum ai trecut de ei..."

"Le-am cam alunecat printre degete. Ca să nu spun" - am adăugat- "că m-am întîlnit cu un prieten."

"Un prieten? Cu cine?"

"Un bătrîn care a crezut că sînt Făt-Frumos venit să-i trezească pe toţi la viaţă. Cam ţicnit, dar m-a ajutat să scap."

Renada se întoarse, întinzîndu-mi o cutie pătrată din oţel. "Cheia, Mallon", am spus şi mi-a întins-o fără nici o vorbă. Am deschis cutia şi am căutat printre bucăţile ovale de plastic transparent de mărimea dolarilor de argint, pînă am dat de al meu.

"E o amuletă vrăjită?" întrebă cu vocea tăiată de emoţie Renada; siguranţa îi pierise şi-mi plăcea mai mult aşa.

"E o simplă bucată din plastic cu structură cristalină care e făcut să intre în rezonanţă la o vibraţie specifică encefalogramei mele, să amplifice semnalul şi să-l emită pentru a fi recepţionat de circuitele psihotronice ale robotului de luptă", am turuit mîndru.

"Aşa m-am gîndit şi eu. Vrăjitorie."

"N-ai decît să-i spui cum vrei, puştiule", am continuat, ridicîndu-mă şi strecurîndu-mi electropass-ul în buzunar. "Sînt sigur că ştii cum să foloseşti pistolul, scumpo, dar eu o şterg şi aş aprecia dacă n-ai trage."

"Trebuie să fii tîmpit să încerci aşa ceva", lătră Mallon. "Dacă Renada te lasă să pleci, or să te împuşte gărzile mele. Şi chiar dacă ai scăpa, tot ai nevoie de mine."

"M-ai emoţionat pînă la lacrimi cu grija pentru binele meu, Toby; de ce crezi că aş avea nevoie de tine?"

"Fără mine n-o să treci nici de primul pichet de pază, Jackson. Ăştia mă ştiu drept Stăpînul Căpcăunului şi le e grozav de frică de mine. Împreună o să reuşim să punem robotul meu în mişcare, cu el o să distrugem robotul de la Rampa Principală de Lansare şi..."

"Şi ce? Cu un robot de luptă în stare de funcţionare nu mai am nevoie de nimic altceva, Toby. Cred că ar fi mai bine să-ţi dai toate cărţile pe faţă."

Îşi trecu limba peste buzele uscate.

"E vorba despre Prometeu, înţelegi? Racheta e plină de tot felul de chestii, de la pistoale Browning pînă la paralizatoare Norge, scule, armament, instrumentar, ca să nu mai menţionez motoarele atomice."

"Dacă am un robot de luptă, nu-mi mai trebuie armament, Toby."

Ieşindu-şi din sărite, începu să înjure, după care îmi strigă: "O să-ţi pierzi ficatul şi luminile ochilor pe altarul palatului, Jackson. Ţi-o promit!"

"Răspunde-i la ce te-a întrebat", rosti cu o voce egală Renada, la care Mallon îi aruncă, îngustîndu-şi pleoapele: "O să-ţi pară rău, Renada."

"Poate, Toby, dar nu uita că tu m-ai învăţat să trag şi să joc cărţi ca un profesionist."

Roşeaţa îi pieri de pe chip, lăsîndu-l palid. "În ordine, Jackson", şopti el. "Nu-i vorba de materiale, ci de oameni."

Am auzit o pendulă ticăind undeva.

"Care oameni, Toby?", am întrebat cu blîndeţe.

"Echipajul. Dan, Macy, toţi ceilalţi. Încă sînt în rachetă, Jackson, în stază. Cînd am fost atacaţi, tocmai urma să executăm lansarea. Cele patruzeci de minute pînă au început să cadă bombele au fost insuficiente să ne scoată de pe navă. La fel s-a întîmplat şi cu tine; erai la testul final şi n-au mai avut timp să te trezească."

"Spune mai departe", am şoptit, gîtuit.

"Ştii cum erau programate toate - un zbor de zece ani, cu întoarcere automată la sfîrşitul perioadei, dacă racheta nu ajungea la un miliparsec de Alfa Centauri. Nici n-a ajuns", pufni el, nervos. "După douăzeci de ani, instrumentele automate au început verificările şi au constatat că nava se găseşte la distanţa cuvenită de o masă planetară şi a fost pornit ciclul de trezire din cea mai lipsită de sens călătorie din istoria omenirii. Cînd mi-am revenit, am început explorarea, dar mi-am dat seama destul de repede de ce s-a întîmplat. M-am întors pe navă, i-am 'trezit' pe Banner şi pe Mackenzie şi am ieşit în oraş; cred că îţi dai seama ce am găsit. Personal, am înţeles imediat ce aveam de făcut, dar Banner şi Mac m-au contrazis. Idioţii voiau să resigileze racheta şi să continue operaţiile de lansare. Îţi dai seama? Să ne petrecem tot restul zilelor ascunşi printre ruine, cînd prin dezafectarea navei am fi putut ajunge bogaţi ca regii ?"

"Deci v-aţi certat," am turnat eu gaz pe foc.

"Aveam pistol şi cred că l-am atins pe Mackenzie în picior, dar au scăpat, au găsit o maşină în stare de funcţionare şi au ajuns primii la rampa de lansare, unde erau doi roboţi de luptă. Ce şanse aveam eu împotriva lor?" rînji Mallon. "Banner însă a fost un prost. Şi de aia a şi murit." Rînjetul îi dispăru brusc. "Cînd m-am dus să pun mîna pe fructele inteligenţei mele, mi-am dat seama cum m-au tras în piept, şacalii!"

"Bănuiesc că au fost complet lipsiţi de colegialitate, Mallon. Totuşi, aşa ciudat cum pare, nu-mi vine deloc să te compătimesc."

"Încă n-ai înţeles?" se ascuţi vocea lui Mallon. "Chiar dacă reuşeşti să ieşi din palat, să te dai drept Baron cu ajutorul robotului, n-o să fii niciodată în siguranţă, atîta timp cît pe navă mai trăieşte cineva. N-o să dormi nopţile, întrebîndu-te cînd o să apară unul din ei, să pună el mîna pe putere..."

" 'Şi capul nu şi-l odihnea', sau cam aşa ceva, nu, Toby? Îmi aminteşti de mătcile albinelor. Prima care iese din crisalidă îşi distruge toate rivalele..."

"Nu vreau să-i omor. Ar fi o risipă. M-am gîndit doar să le găsesc o muncă utilă."

"Nu cred c-o să le placă să devină sclavii tăi, Toby. Şi ca să fiu sincer, nici mie nu-mi convine", am adăugat, fixînd-o pe Renada, căreia m-am adresat în continuare: "Am plecat. Indiferent ce-ai hotărît, îţi doresc noroc."

"Aşteaptă-mă", se ridică ea. "Vin cu tine."

Am privit-o. "Scumpo, am de gînd să umblu repede şi cu pistolul ăla în şale s-ar putea să nu scot un timp prea bun."

Se apropie de mine şi îmi oferi pistolul cu patul înainte.

"Nu-l omorî, domnule Jackson. Cu mine a fost întotdeauna bun."

"De ce schimbi taberele? După spusele lui Toby, şansele mele nu sînt prea grozave."

"Pînă acum n-am ştiut cum a murit Comandorul Banner", zise ea. "A fost străbunicul meu."

VII

Renada se întoarse înfăşurată într-o blană fumurie în momentul în care am terminat de încătărămat tocul pistolului.

"Adio, Toby", am spus. "Ar trebui să te împuşc în burtă pentru Dan, dar..."

Am văzut ochii Renadei lărgindu-se o dată cu ţăcănitul metalic din spatele meu. M-am aruncat la podea, rostogolindu-mă în spatele fotoliului lui Mallon; o rază albastră atinse locul în care stătusem. Am smuls pistolul din toc şi am tras un glonţ prin tapiţeria de culoarea piersicii, la cîţiva centimetri de urechea lui Toby. "Următorul te fixează în scaun", i-am strigat. "Spune-le să înceteze focul." A urmat un moment de tăcere.

Nu-mi dădeam seama cine trăsese. Apoi am auzit un geamăt. Renada. "Lăsaţi fata sau îl omor", am spus. Toby şedea nemişcat, rostogolindu-şi ochii spre mine.

"Nu mă poţi împuşca, Jackson. Sînt paşaportul tău pentru viaţă."

(continuare în pag. 26)

UMOR ● O.Z.N - URI ATERIZEAZĂ

● E noapte. Peste cîmpiile scoţiene s-a abătut o furtună cu tunete şi fulgere cum nu se mai văzuseră de mult. În poarta castelului Chiswik se aude bătînd cineva. Majordomul aruncă o privire prin vizetă şi observă în lumina fulgerelor că în faţa porţii erau adunaţi mai mulţi omuleţi mici şi verzi strînşi cu toţii sub o umbrelă mare, neagră.

- Ce doresc domnii? li se adresă el.

- Găzduire peste noapte, veni prompt răspunsul.

- Mă tem că acest lucru nu este posibil. În urmă cu cîteva săptămîni am primit un grup de colegi de-ai dumneavoastră, tot o noapte şi a doua zi am observat că lipsea argintăria, iar de atunci fantoma din castel se exprimă în jargon de cosmodrom şi asta îl scoate din ţîţîni pe Sir Harry.

● Doi tineri punk hoinăreau prin Hyde Park la o oră destul de tîrzie. Dintr-un boschet se aude un zgomot ciudat. Cei doi se întorc brusc şi lanterna puternică a unuia dintre ei scotoceşte pe îndelete boschetul cu pricina. Din el ies trei omuleţi verzi care-şi ţin mîinile la ochi, vizibil jenaţi de lumină. Cei doi punk izbucnesc în rîs.

- Uită-te la ăştia! zice unul. Hei, voi de colo! Ce spuneţi, vă ducem la zoo?

- Ţţţţ... Noi o să vă ducem acolo.

Prin satelit de la corespondentul nostru SILVIU GENESCU

● Un mic om verde stătea singur într-un compartiment al unui tren care mergea spre Johannesburg. La un moment dat, în compartiment intră un alb care, fără nici un cuvînt, îl înhaţă pe omuleţ şi-l aruncă pe geamul deschis. După două minute, micul om verde revine furios în compartiment.

- Nu pot să înţeleg un lucru! ţipă el. De fiecare dată cînd iau trenul ăsta se găseşte cîte unul care mă aruncă pe geam! De ce?

- E foarte simplu. Aici e numai pentru albi, îi răspunde individul şi-l aruncă din nou pe fereastră.

● La un birou al companiei British Airways se prezintă un mic om verde cu o beretă scoţiană pe cap şi solicită un bilet pentru următorul zbor spre New York, dar cere să plătească numai jumătate din preţ.

● Un grup de studenţi ai universităţii Oxford se întorceau cu autocarul dintr-o excursie. Atmosfera era plăcută, tocmai se cînta cu însufleţire imnul prestigioasei universităţi, cînd unul dintre tineri, mai atent la ce se vedea afară, strigă:

- Hei! Uitaţi-vă pe geam!

Se reped cu toţii la geamuri şi observă un O. Z. N. zburînd paralel cu ei, schimbîndu-şi ritmic culoarea.

- Astea-s culorile ălora de la Cambridge, remarcă unul. Ajung ei acum mai repede la Londra, dar la canotaj îi întrecem şi anul acesta.

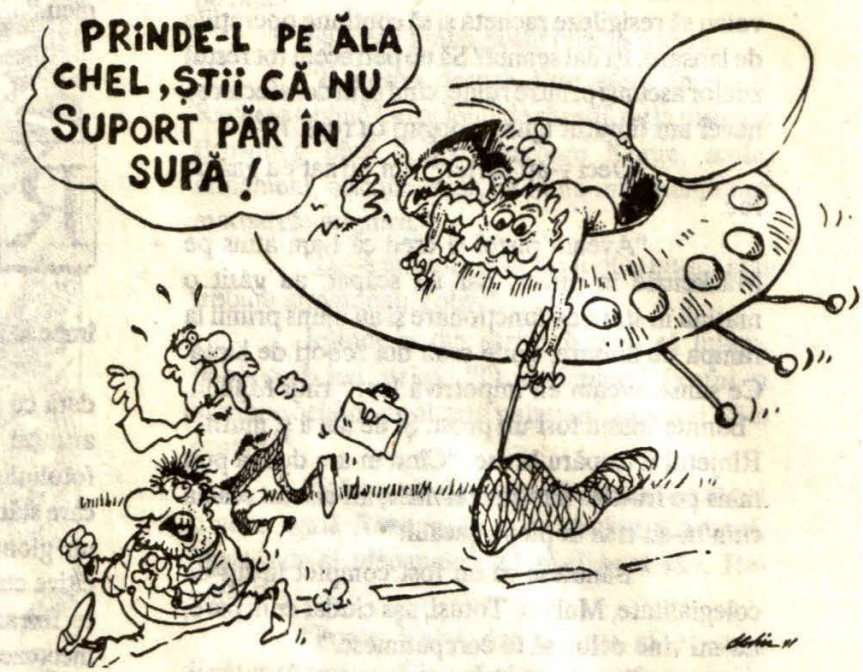

- Trebuie să înţelegem din asta că aveţi de gînd să "coborîţi" la jumătatea drumului? îl întrebă zîmbind amabil funcţionarul de la ghişeu.

- Nu, veni răspunsul. Am de gînd să "urc" de la jumătatea drumului...

ÎN GRĂDINA MEA ! ● UMOR

● Prima echipă NASA care pune piciorul pe planeta Marte se vede confruntată cu probleme din cele mai dificile. Comandantul echipajului ia legătura cu centrul de control:

- Houston, avem probleme.

- O. K., vă ascultăm.

- Avem lîngă noi cîţiva omuleţi verzi care de o jumătate de oră ne tot spun să ne cărăm fiindcă ei sînt primii aici. Ce facem?

După o oarecare pauză Houstonul revine în emisie.

- O. K. Se pare că avem o soluţie. Spuneţi-le să-şi ţină gura fiindcă şi noi închidem ochii de zece ani de cînd îşi plimbă pe aici afurisitele lor de farfurii.

- Bine, dar acelaşi lucru le-a spus şi Morris mai înainte. Ştii ce i s-a răspuns?

- N-am idee ...

- I s-a răspuns că de fapt nici unul dintre noi n-a văzut altceva decît curioase fenomene meteo şi că nu poate fi vorba de vreo navă de-a lor. Ăştia de lîngă mine-s verzi. Vedeţi ce culoare au domnii de la Pentagon.

● La un centru de pregătire al N.A.S.A. cursanţii primesc următoarea întrebare: "Cum aţi proceda în cazul în care, conducînd maşina, aţi întîlni un mic om verde făcînd auto-stop?" Cei mai mulţi au răspuns că ar anunţa primul post de poliţie, dar unul dintre ei a dat următorul răspuns: "L-aş lua, dacă aş fi sigur că nu-i schizofren."

● Un poliţist îşi făcea liniştit rondul prin Hyde Park, cînd deodată remarcă trecînd pe lîngă el un mic om verde însoţit de o arătare şi mai ciudată, ceva între tapir şi ornitorinc, dar cu şase picioare şi de o culoare bordo. Poliţistul se întoarce şi-i interpelează:

- Bună ziua domnilor, mă scuzaţi că intervin, dar n-aţi fost cumva ieri seară invitaţii emisiunii "Viaţă în Univers", pe canalul 5 BBC?

- Oh, nu, ripostară cei doi. N-am fost invitaţi. Am aflat despre emisiune şi ne-am prezentat în studio dar nu ne-a luat nimeni în seamă. Credeau că sîntem mascotele emisiunii.

● Un mic om verde se prezintă în cabinetul unui psihiatru din New York.

- Doctore, rosteşte el cu glas sfîrşit, am probleme foarte mari. Trec printr-o stare depresivă cumplită. Nimeni nu mă crede că sînt marţian.

- Ai fost şi la Asociaţia minorităţii de culoare?

- Da, şi m-au îndrumat aici.

- Atunci fiule, zise doctorul conducîndu-l spre ieşire, nu mai e nimic de făcut. Du-te pe un teren de golf şi fă-te una cu gazonul.

(urmare din pag. 23)

"Nici tu pe mine, Toby. Ai nevoie de cunoştinţele mele vrăjitoreşti, ai uitat? Ar trebui să-mi dai o adeverinţă, ceva, să pot ieşi de aici; după ce-mi rezolv problemele, o să-ţi scot robotul din amorţire."

Toby îşi linse buzele. Am auzit din nou geamătul Renadei, se străduia să şi-l stăpînească, dar nu reuşea.

"Ai încercat şi ai pierdut, Jackson", zise Toby printre dinţi. "Aruncă pistolul şi ridică-te. N-o să te omor, ştii destul de bine. Fă ce ţi se spune şi vei trăi pînă la adînci bătrîneţe. Cu fată cu tot." De data asta, Renada ţipă, un ţipăt de durere atroce.

"Grăbeşte-te, imbecilule, pînă nu-i rup braţul de tot", hîrîi el. "Sau trage. O s-o vezi întîi tăiată în bucăţi, pe altar, apoi va fi rîndul tău." Am tras din nou, de data asta şi mai aproape. Mallon tresări şi înjură.

"Dacă se mai ating de ea, eşti terminat, Toby," am spus. "Trimite-o lîngă mine, Acum!"

"Daţi-i drumul", mîrîi Toby. Abia ţinîndu-se pe picioare, Renada ocoli fotoliul şi se prăbuşi pe covor lîngă mine.

"Ridică-te, Toby", i-am ordonat. Se sculă încet, ca un somnambul, cu picături de transpiraţie prelingîndu-i-se pe obraji. M-am ridicat şi eu. În cealaltă parte a camerei erau doi tipi cu arme cu raze, lîngă un panel glisant, pesemne uşa secretă prin care intraseră. "Aruncaţi-le", le-am strigat şi s-au executat fără nici un chef.

Am dat să deschid gura, să-i spun lui Mallon să o ia înainte, dar limba îmi era ca de plumb. Toată camera se umpluse parcă de fum. Figura lui Mallon dădea impresia că tremură, asemănătoare mirajelor. Voiam să-i spun să nu se mai mişte atîta, însă limba nu mă asculta. Am ridicat pistolul dar, nu ştiu cum, l-am văzut căzînd pe covor, încet, ca o frunză, după care am început să plutesc şi eu pe valuri ce se spărgeau într-o mare întunecată.

"Îţi închipui că eşti primul idiot care a crezut că mă poate ucide?" îşi schimonosi buzele într-un zîmbet dispreţuitor Mallon. "Camera asta are zece sisteme diferite de protecţie."

Am dat din cap, încercînd să fac abstracţie de pelicula ce îmi acoperea ochii şi de greaţa din gît."Nu, sînt sigur că există o droaie de tipi cărora le stai în gît, Toby. Şi, într-o zi, unul o să reuşească."

"Sculaţi-l," mi-o tăie Mallon. Nişte mîini brutale mă apucară de braţe şi mă ridicară. Am încercat să stau în picioare, dar mi le-am simţit atît de moi, încît am alunecat, sprijinindu-mă de cineva care mirosea a piele neargăsită.

"Pari cam amorţit," zise Mallon. "Să vedem dacă nu te putem trezi."

Am simţit apăsarea unui deget pe gît; m-am smucit şi am primit o lovitură sub coaste, care m-a îndoit.

"Pe moment, trebuie să te ţin in viaţă," adăugă Mallon, "dar asta n-o să-ţi facă prea multă plăcere."

Am clipit. În cameră era aproape întuneric, dar am reuşit să văd că unul din paznici avea gura înconjurată cu smocuri de barbă. L-am văzut şi pe Mallon, cu braţele în şolduri, şi am încercat să-i dau un picior, aşa, de plăcere. N-am reuşit; parcă aş fi avut cizme de plumb. Tipul neras m-a pocnit peste gură, iar Toby a chicotit.

"Amuză-te cu el, Gunoierule, dar îl vreau pe picioare pentru treaba de la noapte. Poate ar fi mai bine să-l scoţi şi să-l plimbi puţin la aer. Adu-l peste o oră la pavilionul Căpcăunului." S-a întors şi a început să dea nişte ordine despre lumini şi amplasarea armamentului. L-am auzit menţionînd numele Renadei, după care a dispărut şi m-am trezit tîrît fără multă ceremonie de-alungul unui coridor.

Mişcarea mi-a prins bine. După o oră mă simţeam încă slăbit, cu dureri de cap şi o pînză de păianjen pe ochi, dar întreg.

Toby mă tratase cu o masă bună. Speram să-l fac să-şi regrete greşeala cît mai repede.

Motorul unei maşini porni tuşind, se poticni de cîteva ori, dar pînă la urmă se decise să toarcă regulat.

"E timpul," mă anunţă tipul cu favoriţi. Avea o voce moale ca brînza dospită, ce se potrivea cu mirosul pe care îl împrăştia. Îmi răsuci încă o dată braţul.

"Să nu-l rupi, că-i al Baronului!" i-am aruncat.

"Vorbeşti prea mult şi faci pe deşteptu'," scuipă el, dîndu-se înapoi şi spunîndu-i celuilalt: "Ţine-l, Ochi-de-porc." Tipul se execută, apucîn-

du-mă cu braţul peste gît şi forţîndu-mi capul pe spate; am reuşit să-l mai văd pe primul apucînd o bîtă şi izbindu-mă cu ea sub coaste, după care Ochi-de-porc mi-a dat drumul şi am alunecat la pămînt, aşteptînd ca durerea ce explodase în mine să se împrăştie.

După un timp, m-am ridicat şi n-am simţit să am ceva coaste rupte. Slabă consolare.

Pe pajişte era o iluminaţie ca ziua. Într-o parte, lîngă poartă, acoperit cu o prelată, stătea Unitatea automată de luptă Bollo Mark III, sau Căpcăunul, după spusele lui Toby; figuri în mişcare aruncau umbre lungi în jur. La vreo cincizeci de metri de robot, fusese ridicat un parapet improvizat, în spatele căruia pufăia un generator mobil, înconjurat de fumul albăstrui al eşapamentului.

Mallon mă aştepta strîngînd o armă cu raze, calibrul 9 milimetri; ca să-şi arate zelul, paznicii mă ţineau cu ambele mîini fiecare, iar eu mă clătinam mai mult decît era cazul. Am văzut-o pe Renada, în blana fumurie, cu chipul albit de lumina proiectoarelor, încercînd să se apropie de mine, dar un tip în verde a oprit-o.

"Ştii ce ai de făcut, Jackson," strigă Mallon, încercînd să acopere zgomotul generatorului. Făcu un semn şi unul din oamenii lui îmi prinse un lanţ solid de glezna stîngă. Întinzîndu-mi ovalul de plastic al electropass-ului, el continuă: "Te duci drept spre robot, intri prin panoul lateral şi ai exact un minut să anulezi instrucţiunile tastate pe tabloul de comandă şi să ieşi. În caz că nu ai chef, o să apăs pe comutatorul ăsta" - şi îmi arătă o cutie din care porneau nişte cabluri groase dinspre generator în direcţia robotului - "şi te pun la fript. Acelaşi lucru se va întîmpla dacă o să văd ţevile tunurilor mişcîndu-se sau ambrazurile deschizîndu-se."

M-am uitat la lanţul de la gleznă, în care era împletit un cablu, la generator şi iar la comutator.

"O improvizaţie," rînji Mallon, "dar o să meargă. Iar dacă te gîndeşti să tragi doar o rafală, două, la întîmplare, să nu uiţi că fata e aici, lîngă mine."

M-am uitat la monstrul metalic. "Dar dacă nu mă recunoaşte? A cam trecut timpul. Sau dacă Don nu a introdus codul meu de identitate în circuitele de memorie?"

"Atunci oricum n-am nevoie de tine," mi-o tăie Mallon.

I-am făcut cu ochiul Renadei şi i-am zîmbit, deşi nu-mi ardea deloc, după care m-am căţărat pe parapet. Întorcîndu-mă, l-am privit pe Mallon şi l-am văzut bătrîn şi stafidit în lumina reflectoarelor, cu costumul gri boţit, rămăşiţele de păr zburlit şi degetele crispate pe armă. Părea mai degrabă un patron de prăvălie, îngrozit de eventualitatea unui atac, decît un cuceritor al lumii.

"Pesemne ai mare nevoie de robotul ăsta, Toby," i-am zis. "O să mă gîndesc la varianta cu rafala întîmplătoare. Să vedem cui îi este mai frică."

Am tras de lanţul de la picior şi am pornit-o peste pajişte, precedat de umbra mea uriaşă. Robotul stătea nemişcat, mare cît o clădire şi luminat de reflectoare. Apropiindu-mă, am văzut petele de rugină care îi acoperiseră obloanele şi buruienile ce îi crescuseră printre şenile. Apoi, în tufişurile din faţă am văzut ceva alb. Oase. Mi-am simţit stomacul ca de gheaţă; ultimul care încercase să se apropie ajunsese pînă aici. Pe următorii zece metri am mai găsit două schelete. Pesemne se apropiaseră în fugă, să testeze reacţiile robotului; sau poate încercaseră să se apropie tîrîş, cîte un centimetru pe zi. Oricum, nu le-a mers.

Am auzit chiţcăituri. Şoarecii nu se tem de Căpcăun, care nu se deranja decît pentru ceva mai mare decît ei. Am ocolit o groapă de vreo trei metri, crater cu pereţii surpaţi al unui proiectil ce şi-a greşit cu puţin ţinta, am constatat că şenilele, scufundate vreo două palme în pămînt, erau acoperite de muşchi, iar printre dinţii roţilor, înalte de peste un metru, erau cîteva cuiburi; trapa de intrare se contura deasupra lor în flancul gigantic al maşinii, cu spaţii în blindaj pentru a te putea căţăra pînă acolo. M-am întins, am apucat o treaptă şi m-am ridicat în mîini, însoţit de clinchetul lanţului izbit în blindaj. Am găsit mînerul şi l-am tras.

Întîi a rezistat, apoi s-a răsucit; în zumzetul unui servomotor şi fişîitul garniturilor de etanşare, uşa s-a deschis şi m-am trezit într-un coridor îngust, duraluminiu anodic verzui cu fibre negre polimerice în structură, un ministingător de incendiu pe peretele de etanşare , lîngă o plăcuţă de oţel cu inscripţia DIVIZIA BOLO A CORPORAŢIEI GENERALMOTORS, iar dedesubt, cu litere mai mici, UNITATE DE LUPTĂ BOLO MARK III.

M-am strecurat prin deschizătură şi m-am îndreptat spre licărul panoului de comandă.

Cabina era mică, construită utilitar, cu două fotolii adînci şi capitonate, înconjurate de ecrane, cadrane şi manete. Simţeam mirosuri de vopsea şi de ulei, amestecate cu aroma caracteristică de eter şi ozon a generatorului nuclear. Se auzea de asemenea zumzetul stins al servomotoarelor în semirepaos. Ceasul arăta patru şi zece. Ori era mai tîrziu decît credeam, ori cronometrul rămăsese în urmă în ultimii optzeci de ani. N-aveam însă timp de asta...

M-am lăsat să alunec în fotoliu şi am ridicat capacul consolei de comandă. Tasta de anulare era cea mare, albă. Am apăsat-o şi am lăsat-o să se ridice la loc, de parcă aş fi marcat o vînzare la casă într-un magazin.

Un model din puncte de pe ecranul central dispăru ca prin farmec. În sfîrşit, Mallon nu mai avea de ce să se teamă în legătură cu Căpcăunul său favorit.

Executarea ordinului n-a durat mult; ştiam ce am de făcut în continuare, pentru că plănuisem totul în timpul plimbării. Aveam treizeci de secunde să aranjez cărţile în favoarea mea.

M-am aplecat şi am tras de cablul împletit în lanţul de la gleznă. Am apăsat un buton şi placa interioară de protecţie - un disc blindat, gros de doi centimetri - a lunecat înapoi. Am introdus o buclă a cablului prin deschizătură şi am apăsat din nou butonul. Placa a glisat înainte, tăindu-mi cablul ca pe o macaroană.

Am răsuflat adînc, după care mîna mi-a zburat spre comutatorul ALERTĂ DE LUPTĂ. Era cel mai inteligent lucru pe care îl puteam face, şi cel mai uşor. O simplă tastare şi armele de calibrul 9 milimetri l-ar secera pe Mallon şi pe oamenii lui ca pe nişte tulpini de porumb. Secerişul ar tăia-o însă şi pe Renada, laolaltă cu toţi ceilalţi. Iar dacă aş porni, chiar fără să trag vreun glonţ, Mallon şi-ar ţine precis promisiunea şi i-ar tăia gîtul.

Îmi scosesem capul din laţ, însă trebuia să-l bag la loc, pe moment.

M-am aplecat pe lateral, întinzînd mîna în spatele panoului de comandă, unde erau siguranţele. Degetele parcă mi-erau din cîrpe. Am respirat adînc şi-am încercat din nou. Siguranţa mi-a căzut în palmă. Circuitul în infraroşu al robotului nu mai funcţiona. Dacă aş mai fi avut cîteva secunde, puteam sabota şi alte circuite, dar timpul mi se terminase.

Am apucat capetele tăiate ale cablului, le-am înnodat în jurul lanţului şi am ieşit grăbit.

VIII

Mallon aştepta, pitit în spatele sacilor de nisip.

"Pot să mă apropii?" gîfîi el. Am dat din cap, la care s-a ridicat, strîngînd puşca în mîini.

"Atunci o să-l încercăm împreună."

Am trecut din nou peste parapet, urmat de Mallon, cu puşca în poziţie de tragere de la şold. Reflectoarele ne-au urmărit pas cu pas, pînă lîngă robot. Mallon se căţără pînă la intrare, privi înăuntru, după care sări jos lîngă mine, emoţionat.

"Gata, Jackson. Am aşteptat destul clipa asta. De acum am tot ce îmi trebuie."

"Uită-te la cablul de la gleznă," i-am şoptit. Şi-a îngustat ochii, făcînd un pas înapoi şi ridicînd arma înspre mine, după care a privit în direcţia cablului înfăşurat în jurul lanţului.

"L-am tăiat, Toby. Am fost în cabina de comandă cu cablul tăiat şi n-am tras în tine. Aş fi putut să-ţi iau jucăria şi să mă bag în afaceri de unul singur, dar n-am făcut-o."

"Şi asta ce-ţi închipui că-ţi dă?" şuieră Mallon.

"Aşa cum spuneai, avem nevoie unul de altul. Cablul tăiat îţi arată că poţi avea încredere în mine."

Mallon zîmbi şi zîmbetul nu era deloc plăcut. "Crezi că erai în siguranţă, da? Vino puţin." Am păşit amîndoi în jurul robotului; din spatele lui ieşea o sîrmă groasă de aramă, întinzîndu-se în ambele direcţii prin iarbă.

"Te-aş fi pîrlit la prima mişcare. Chiar dacă aveai cablul tăiat, curentul te-ar fi ajuns prin metalul aparatului. Nu te speria, totuşi. Mai am nişte chestii pentru tine." Mă împinse cu ţeava armei în piept, făcîndu-mă să dau înapoi. "Şi acum, mişcă. Şi să nu-ndrăzneşti să-l mai ameninţi pe Baron."

"Anii care au trecut nu numai că te-au pocit, Toby, ci te-au şi prostit." A rîs, un hohot

scurt. "Poate ai dreptate. Ce înseamnă normal şi ce nu? Am o viziune şi-o s-o transform în realitate. Dacă asta înseamnă nebunie, e oricum mai bună decît cea a găinarilor."

Lîngă parapet, s-a întors spre mine. "Mi-am plănuit campania în amănunt de-a lungul anilor, Jackson. Totu-i gata. Pornim într-o jumătate de oră, înainte ca vreun trădător să trimită vorbă duşmanilor mei. Ochi-de-Porc şi Gunoierul or să-ţi ţină de urît pînă sînt plecat. Cînd m-am întors - ei, poate ai dreptate în legătură cu colaborarea." Făcu un gest, la care prietenul meu cu favoriţi şi jumătatea lui se profilară ameninţători în jurul meu. "Păziţi-l," adăugă el.

"Gingis Han e pe plecare?" l-am împuns. "Şi cînd te gîndeşti că între tine şi comorile ălea nu-i decît un robot de luptă de cinci sute de tone..."

"Căpcăunul cel Mic..." Îşi ridică mîinile şi întinse pumnii, de parcă ar fi sfărîmat bulgări de pămînt. "O să-l calc în şenile."

"Ai cam încurcat-o, Toby. Robotul are şenile. Tu - poate picior plat."

"E tot atîta. Eu sînt Marele Căpcăun," rînji el spre mine, îndepărtîndu-se.

Am pornit-o între Gunoier şi Ochi-de-Porc spre luminile garajului.

"Iar prin intrarea de serviciu," am zis. "S-ar părea că vă e ruşine cu mine."

"Mai vrei puţină bîtă, mă?" scîrţîi Gunoierul. "Apucă-l, Ochi-de-Porc." Îşi înălţă bastonul, săltîndu-l în palmă şi privind în jur. Eram singuri lîngă pomii de pe marginea aleii, cei mai mulţi fiind încă în jurul robotului şi un grup lîngă intrarea principală. Ochi-de-Porc îmi apucă braţul şi îl răsuci în maniera preferată, ceea ce era exact ce sperasem să facă. În momentul în care Gunoierul ridică bastonul, m-am răsucit şi l-am apucat pe Ochi-de-Porc de braţ cu ambele mîini, aplecîndu-mă în acelaşi timp, ca un amiral japonez prezentînd raportul înpăratului. Ochi-de-Porc s-a rostogolit, fiind ajutat şi de bastonul Gunoierului peste şale, încît în final, amîndoi eram pe jos, iar eu am încercat să apuc bastonul. Gunoierul a fost însă mai rapid: prin răsucire, a pus mîna din nou pe baston şi m-a lovit peste braţul stîng, chiar lîngă umăr. Am auzit cum a pocnit osul.

După un timp, am reuşit să mă ridic în picioare. Ochi-de-Porc zăcea tot pe jos, întins şi gemînd, în timp ce Gunoierul era la doi metri de noi, cu cercul de barbă neagră întins într-un rînjet de hienă căreia îi miroase a hoit.

"Are spatele rupt," zise el. Ascultă-l cum geme. Am aşteptat să-ţi revii, ca să-l auzi."

"Îl aud," am reuşit să mormăi, de parcă aş fi avut un disc uzat în loc de coarde vocale. "Mă mir... că n-ai avut grijă să mă aranjezi, cît eram pe jos din cauza braţului."

"Ne-ne-ne. Cînd îl aranjez pe unul, vreau să ştie ce i se întîmplă," zise el, atingîndu-mă uşor cu bastonul pe braţ. Parcă m-a trecut un fier roşu. Am gemut şi am făcut un pas înapoi, dar degeaba.

"Ochi-de-Porc nu era cine ştie ce, da' eram prieteni. Cînd termin cu tine, o să trebuiască să-l omor; un tip cu spatele rup nu-i mai bun de nimic. O să scape uşor, oricum; de tine o să am însă grijă. Pînă se întoarce Baronul, o să ne distrăm grozav."

Pas cu pas, ajunsesem sub copaci. Mă gîndeam să pun mîna pe un băţ, dar am rămas numai cu gîndul. Gunoierul s-a îndreptat din spate, cu ochii ţintă la burta mea. N-am mai aşteptat şi m-am repezit spre el, dar a rîs şi s-a ferit, iar bastonul m-a pocnit în cap. Nu tare, destul să mă întindă la pămînt. Mi-am tras picioarele sub mine şi am încercat să mă ridic, cînd am văzut o mişcare în întunericul din spatele Gunoierului. Mi-am scuturat capul, să nu-mi vadă expresia, şi m-am lăsat să alunec înapoi.

"Sus," făcu Gunoierul, dispărîndu-i zîmbetul. "Scoală."

Deodată încremeni, apoi se răsuci ca fulgerul. Trebuie că avea nişte urechi de pisică, pentru că eu nu auzisem nimic.

Bătrînul îşi făcu apariţia, cu părul alb ud şi lipit pe craniu şi mîinile uriaşe gata să apuce. Gunoierul mîrîi, sări în direcţia lui şi îşi repezi bastonul. L-am auzit izbind, a urmat o luptă scurtă, după care Gunoierul se împletici înapoi, cu mîinile goale. M-am repezit spre el, chiar în momentul în care Bătrînul apucă bastonul, lăsîndu-l din nou să cadă. Eram ameţit şi nu mai simţeam durerea. L-am văzut apoi pe Gunoier aplecîndu-se peste Bătrîn, care zăcea întins, cu braţele larg deschise şi cu un mîner alb, de os, ieşind în evidenţă pe paltonul ponosit. Bastonul se rostogolise în apropiere şi am început să mă tîrăsc în direcţia lui. Cădea o ploaie uşoară şi din depărtare se auzeau strigăte şi zgomote de motoare. Convoiul lui Mallon se

punea în mişcare. Cîştigase. Şi Gunoierul cîştigase. Bătrînul încercase ceva, dar nu fusese de-ajuns. Dacă aş putea ajunge la baston şi să lovesc măcar o dată...

Gunoierul privi în jos spre Bătrîn, se aplecă, smulse cuţitul, îl şterse de pantaloni, după care îşi săltă brîul ca să-l bage în teacă. Am simţit bastonul, neted şi greu în palmă; l-am apucat strîns şi m-am ridicat, după care am aşteptat pînă s-a întors Gunoierul şi l-am izbit în creştetul capului din toate puterile...

Credeam că Bătrînul murise, cînd l-am văzut clipind. Trăsăturile i se relaxaseră, pielea îi era întinsă şi părea că îşi găsise liniştea. I-am apucat una din mîinile noduroase şi i-am frecat-o. Era rece ca a unui înecat.

"M-ai aşteptat, Bătrîne?" l-am întrebat prosteşte. Îşi mişcă puţin capul şi mă privi, după care încercă să vorbească. Mi-am apropiat urechea de gura lui.

"Mămica... mi-a spus ... să te aştept. A spus ... că o să vii... cîndva, înapoi..."

Am simţit un nod în gît.

Ceva s-a rupt în mine şi a început să curgă ca metalul topit. Simţeam că ochii mi se umezesc, şi nu din cauza ploii. Am privit chipul bătrînului şi pentru o clipă mi s-a părut că i se suprapune o altă faţă, mică şi rotundă.

Încerca din nou să vorbească. M-am aplecat spre el.

"Am ... fost ... un copil ... bun ... tăticule?" Apoi ochii i s-au închis.

Am stat nemişcat multă vreme, privindu-i chipul împietrit, după care i-am încrucişat braţele pe piept şi m-am ridicat.

"Ai fost mai mult decît un copil bun, Timmy," am spus. "Ai fost un adevărat bărbat."

IX

Costumul albastru mi se udase de tot şi se murdărise cu noroi, plus cîţiva stropi din substanţa folosită de Gunoier drept creier; mai aveam însă vulturii de aur pe umeri.

Paznicul garajului nu s-a uitat la mine, ci la vulturi. M-am îndreptat spre un Bentley mare şi negru, model 1979, după conservatorismul aripilor din spate, cam de o jumătate de metru înălţime.

Am smucit uşa. Rezervorul de benzină arăta pe trei sferturi plin. Am deschis bordul şi n-am găsit nimic înăuntru, dar după aceea mi-am dat seama că nici n-avea ce să caute lîngă şofer. Uşa din spate avea pe interior un toc negru de piele grosolan argăsită, fixat cu şuruburi în pielea fină gri-deschis a tapiţeriei, cu un mîner de pistol iţindu-se simetric cu cel de pe uşa de vizavi, iar în spatele scaunului şoferului atîrna în nişte curele o armă cu raze, de calibru mare. Proprietarul Bentley-ului suferea precis de lipsă de siguranţă. Am scos unul din pistoale şi l-am aruncat pe banchetă, lîngă şofer, după care m-am lăsat să alunec în spatele volanului. Paznicul a holbat ochii, văzîndu-mă cum îmi fixez braţul stîng în poală şi cum mă întorc să închid uşa. Am răsucit cheia în contact şi motorul a început să duduie încetişor. O apăsare pe manetă şi două conuri reci de lumină au străpuns perdelele de ploaie din faţa ieşirii.

În sfîrşit, paznicul s-a decis să-şi caşte gura şi să spună ceva, însă n-aveam timp de conversaţie. Am accelerat în noapte, îndreptîndu-mă spre poartă, pe aleea pietruită. Lui Mallon îi mersese totul din plin pînă acum, dar poate nu era prea tîrziu.

Doi paznici, arătînd ca vai de ei în foile de cort negre şi ude leoarcă, s-au apropiat de maşină. Unul s-a uitat la mine şi a schiţat cu întîrziere un "Pentru onor, ar... ma". Am dat să apăs pe acceleraţie cînd al doilea i-a zis ceva şi primul a încercat să îndrepte arma spre mine. Apucînd cu dreapta pistolul, am tras prin sticlă, i-am dat drumul, am înhăţat volanul şi am pornit-o ca din puşcă spre oraş. În urmă am mai auzit o împuşcătură, dar nu sînt sigur.

Am luat-o pe scurtătură, un drum cu hîrtoape, pe lîngă rîu, care mă scutura groaznic; asta mi-a permis totuşi să reduc din distanţa faţă de maşinile din coloana lui Mallon, ale căror lumini le vedeam în paralel cu mine, la un kilometru înainte, pe drumul din nordul oraşului. Mai aveam doar cîteva sute de metri pînă la gardul din jurul bazei cînd s-a rupt un arc de la maşină şi m-am trezit în şanţ. Pe moment am respirat adînc, încercînd să scap de moleşeala ce mă învăluia încet, dar sigur. Braţul îmi pulsa de parcă ar fi fost amputat. Aveam nevoie de puţină odihnă...

Un sunet m-a făcut să sar în sus, ca o domnişoară bătrînă care simte miros de trabuc în dormitor: era duduitul maşinilor grele ale lui Mallon, apropiindu-se.

Am ieşit din maşină şi am luat-o la pas peste cîmp, susţinîndu-mi braţul rupt cu cel bun, într-o încercare zadarnică de a micşora durerea. Aveam şanse foarte mici, dar dacă Mallon ajungea înaintea mea la obiectiv, precis coborau la zero.

Înspre răsărit cerul începuse să devină cenuşiu, lăsînd să se întrevadă la vreo sută de metri contururile stîlpilor de la poartă, cu reflectoarele defecte.

Huruitul motoarelor devenise mai puternic, amestecîndu-se cu strigăte, cu ţăcănitul unei arme automate calibrul 9 mm, cu bubuitul unei arme mai grele şi cu zgomotul de zidărie ce se prăbuşeşte. Mallon îşi plimba noua jucărie printre clădirile şi oamenii care aveau proasta inspiraţie să-i stea în drum.

Am ajuns la poartă şi am trecut peste încîlceala de sîrme, îndreptîndu-mă spre rampa centrală de lansare. Nu mai puteam alerga, plăcile de beton îmi dansau parcă sub tălpi, încît abia mă ţineam pe picioare. Mai trebuia să mă vadă careva din convoi şi să deschidă focul.

Huu! huuu! huuu!-ul robotului de luptă mă făcu să tresar. Cei doi ochi roşii clipiră şi se aţintiră asupra mea. M-am uitat în spate şi am văzut maşinile din coloană masate în jurul porţii, lăsînd un culoar luminat de farurile puternice ale robotului lui Mallon, care se apropia încet, clipind din luminile de direcţie roşii, albe şi verzi, ca un pom de Crăciun, cu un ochi ciclopic incandescent în vîrf.

Huu! huuu! huuu!-ul răsună din nou, mai aproape. Am înşfăcat discul de plastic din buzunar, ca şi cum ar fi devenit mai activ dacă îl ţineam în mînă. Nu ştiam dacă Micul Căpcăun fusese programat să mă considere prieten sau nu şi exista un singur mod de a afla răspuns la întrebare. Încă nu era prea tîrziu să o iau la fugă; Mallon putea trage, dar putea şi să mă cruţe. L-aş fi putut convinge că, în doi, putem obţine dublu; ulterior, după ce ar fi murit...

Nu mă gîndeam cu adevărat la o asemenea variantă, era o străfulgerare de moment trecîndu-mi prin minte în clipe de criză, cînd timpul curge parcă mai încet. E greu să fii erou cu oase rupte ce se freacă unul de altul, însă pentru ceea ce

voiam eu, nu aveam nevoie de curaj. Eram un vierme uman lipsit de apărare, strivit pe jumătate, dar care încă mişcă, prins la mijloc într-o luptă de titani din oţel cromat.

Ştiam însă ce am de făcut.

Căpcăunul cel Mic se îndrepta hotărît spre mine şi i-am ieşit înainte.

La douăzeci de metri s-a oprit, mare cît o casă. Ştiam că nu mai are muniţie pentru armele de calibru mare, încît nu era cu mult mai periculos decît un fermier cu o puşcă de vînătoare.

Pentru mine însă, o puşcă de vînătoare era destul.

Placa de beton îmi vibră sub picioare, parcă de nerăbdare, în timp ce Căpcăunul se gîndea, fixîndu-mă cu ochii săi de raze infraroşii. Apoi turelele pivotară, ridicîndu-se deasupra capului meu ca o binecuvîntare şi aţintindu-se în direcţia intrării. Robotul mă recunoscuse.

Privind spre inamic, am văzut că Marele Căpcăun se apropiase simţitor, înălţîndu-se gigantic deasupra maşinilor din escortă, ca o planetă între sateliţi. Lîngă mine, turelele Micului Căpcăun, cu armele descărcate ce îl ţinuseră douăzeci de ani la respect pe Mallon şi pe hoitarii lui, se îndreptau asupra ţintei.

Zgomotul motoarelor devenise asurzitor. Nu mi-am dat seama că se trage asupra mea pînă n-am văzut sărind aşchii din plăcile de beton din stînga şi n-am auzit şuierul ricoşeurilor.

Era timpul să o iau din loc. M-am apropiat de robot, am inhalat mirosul de eter şi ozon, am găsit mînerele pentru urcare şi m-am tras cu greu spre placa de intrare. Deasupra am auzit izbiturile şi ţiuiturile gloanţelor. Cineva mă luase la ochi.

Braţul rupt îmi atîrna ca o scîndură prinsă în cuie, însă nu simţeam durerea. Uşa era întredeschisă, am apăsat pe manetă şi s-a deschis larg, dar nu s-au aprins nici un fel de becuri care să mă întîmpine. Pesemne arseseră de mult. Mi-am dat drumul înăuntru şi am reuşit să ajung în cabina de comandă, mai strîmtă decît cea a unităţilor Mark III şi, pe deasupra, ocupată.

În lumina de un verde stins a panoului de control, mortul era aplecat peste comenzi, cu o mînă uscată, într-o mănuşă neagră, strîngînd maneta centrală. Era îmbrăcat într-un costum termal de protecţie, pentru infanterişti, pe cap avea o cască antişoc, iar un picior îi era prins şi răsucit aproape complet în jurul unei pedale.

Piciorul îi fusese rupt înainte de a muri. Trebuie că şi-l prinsese în pedală şi îl răsucise în aşa fel încît durerea să nu-l lase să adoarmă. Şi totuşi, somnul de veci venise. M-am aplecat să-i văd chipul. Trăsăturile mumificate îi păstrau anonimatul în moarte, însă mustaţa stufoasă şi roşcată era de-ajuns ca să-l recunosc.

"Hello, Mac," am spus. "Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi, dar am fost reţinut."

M-am strecurat în scaunul copilotului şi am acţionat circuitele de urmărire în infraroşu. Ecranul cu diagonala de douăzeci de centimetri s-a luminat, evidenţiind robotul duşman care tocmai depăşise intrarea, la trei sute de metri distanţă, tîrînd după el o bucată de lanţ ruginit, de parcă ar fi transportat tineri căsătoriţi în călătorie de nuntă. Am pus mîna pe maneta de pornire. "O să conduc eu de-acum , Mac, bine?" Am mişcat maneta şi mîna mortului s-a mişcat o dată cu ea.

"În ordine. Conducem amîndoi."

Am apăsat o serie de butoane şi comutatoare, anulînd comenzile anterioare de reacţie automată. Îşi făcuseră datoria cu vîrf şi îndesat timp de optzeci de ani, dar era cazul să introducem un pic de strategie umană. Lîngă mine, Mac dădu răbdător din cap. Îmi dădea dreptate. Pe ecran am urmărit trasoarele. Trebuie că Mallon era foarte încîntat să mă toace cu încărcături care explodau la atingere, dar pentru mine asta nu însemna nimic. A, dacă obosea şi îi venea în minte să utilizeze armele grele, atunci lucrurile s-ar fi schimbat, bineînţeles.

Am pus aparatul în mişcare şi am dat repede înapoi. Mallon m-a urmărit cîţiva metri cu trasoarele, apoi s-a oprit. Am pivotat, mi-am aprins farurile şi am pornit în viteză spre poziţia pe care mi-o alesesem în cîmp, unde am întors şi l-am aşteptat; trecuse cam multă vreme de cînd se găsise la comenzile unei unităţi robot de luptă, încît se baza mai mult pe aparatajul automat şi mai puţin pe control manual. N-aveam armament greu, însă puşcoacele mele erau încă bune. Am programat minitunul calibrul 4 mm, cu proiectile solide, în direcţia farului central al lui Mallon şi am apăsat butonul FOC. A urmat un şuierat asurzitor dinspre magazia de muniţie cu alimentare rapidă şi lumina orbitoare alb-albăstruie din partea superioară a

robotului s-a stins. Sistemele de apărare ale unei unităţi automate de luptă pot opri totul în afara proiectilelor atomice, pot anihila o rachetă balistică la optzeci de kilometri în stratosferă, pot distruge un ţinut întreg cu mortierele, dar puşcociul meu cu alice i-a scos ochiul prin foc din imediată apropiere.

Am deconectat motorul şi am aşteptat în tăcere. Mallon se oprise. Mi-l imaginam lovind ecranele stinse, apăsînd comenzi şi înjurînd. Trebuie că era derutat şi că se întreba ce se întîmplase. Fără faruri, îi rămînea radarul, nu prea sensibil la distanţa asta, incapabil de a evidenţia detalii.

Priveam panoul. O luminiţă chihlimbarie începu să clipească. Radarul lui Mallon era orientat asupra mea.

Porni şi se opri din nou; nu se putea decide. Am apăsat o manetă, în dreptul comenzilor a coborît un panou blindat suplimentar, apoi am strîns din dinţi şi am aşteptat. Mişcarea următoare era a lui Mallon şi se cam enervase.

Semnale purpurii de pericol porniră să pulseze pe ecran şi m-am clătinat datorită reculului, în timp ce rachetele mele de intercepţie le-au anihilat pe cele lansate de Mallon asupra mea, detonîndu-le în incandescenţă deasupra fişiei betonate dintre noi. Ecranele mi s-au albit, apoi s-au înnegrit parcă, trecînd pe imagine alb-negru, iar urechile îmi ţiuiau de parcă aveau viespi în spatele timpanelor.

Liniştea bruscă ce a urmat îmi sugera un seif cu uşa închisă. M-am lăsat pe spate, simţindu-mă ca şi Quasimodo după o plimbare cu clopotul. Ecranele pîlpîiră iar şi l-am putut vedea pe Mallon, nemişcat în orbirea-i aproape completă. Pe ecranul său radar mă vedea ca pe silueta unui deal; se întreba, probabil, de ce nu i-am răspuns cu alte rachete, de ce nu m-am întors să fug, de ce ... de ce...

Clătinîndu-se, o porni spre mine. Am aşteptat puţin, după care m-am retras încet. Acceleră, apropiindu-se cu intenţia ca milisecunda de reacţie a instalaţiilor mele de protecţie să fie insuficientă la următoarea lui salvă. Am dat din nou înapoi, lăsîndu-l să se apropie, dar nu prea repede...

Mallon nu mai avu răbdare şi deschise foc combinat, cu armele de calibru 9 milimetri, cu automatele grele şi cu rachetele. Am rezistat cu

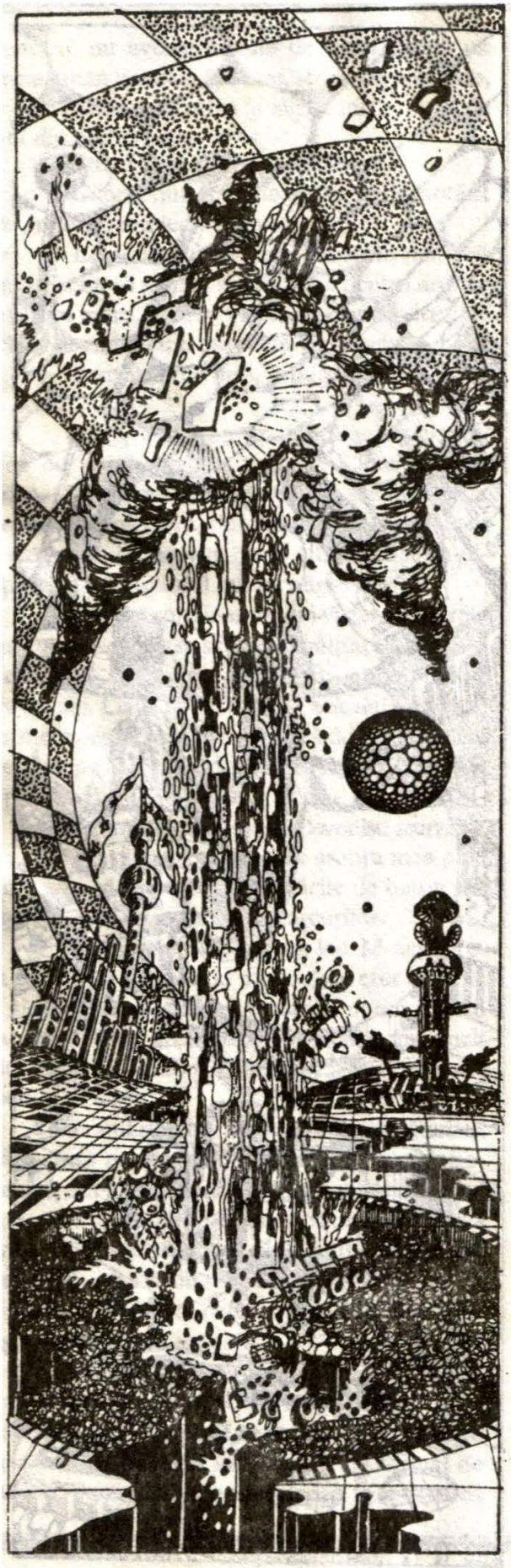

greu, urmărind ecranele. Distanţa între noi se micşora treptat: o sută de metri, nouăzeci, optzeci... Gura deschisă a silozului se căsca acum în calea lui Mallon, însă el nu avea cum să o vadă. Uriaşul său robot înainta pe şenile, trăgînd cu toate armele, gata să mă facă fărîme. Ezită o clipă pe buza gropii de o sută de metri adîncime şi douăzeci de metri diametru, de parcă ar fi simţit că e în primejdie, după care acceleră.

L-am văzut clătinîndu-se, aplecîndu-se înainte şi spărgînd betonul pistei cu lovituri de tun. Cînd a încercat să dea înapoi a fost prea tîrziu, şenilele scoţînd zadarnic nori de scîntei. O clipă rămase în echilibru, apoi lunecă la vale, ca un vas ce se scufundă, trăgînd în continuare în pereţii ce-l înconjurau în drum spre Iad. Totul s-a terminat brusc. Un nor de praf clocoti o clipă, după care dispăru, supt de schimbul de aer de la gura rampei subterane de lansare, în timp ce pămîntul se cutremură pînă în rărunchi în urma izbiturii.

X

Uşile de acces spre rampa centrală de lansare sînt plăci blindate din aliaj de crom, douăzeci de centimetri grosime şi trei metri înălţime, putînd crea probleme chiar şi unei unităţi automate de luptă; în faţa cartelei mele magnetice au glisat lateral, ca draperiile de la duş, lăsîndu-mă să pătrund într-o încăpere unde optzeci de ani de tăcere te apăsau ca linţoliul negru de pe un coşciug. Aerul era totuşi proaspăt, iar dalele de piatră - strălucitor de curate; într-un cuvînt, inima Centrului Aerospaţial funcţiona perfect.

Pe panoul central din buncărul de comandă licăreau nouă rînduri de luminiţe verzi, sub care o inscripţie cu litere roşii anunţa: PREGĂTIT PENTRU LANSARE. În stînga, cu treizeci de centimetri mai jos, marea manetă albă era deblocată. În dreapta, o lumină roşie intermitentă pe monitor arăta că uşile de protecţie se deschid.

Am coborît cu liftul pînă la nivelul K, de unde am luat-o de-a lungul platformei metalice care înconjura nava spre intrarea în punctul de comandă al expediţiei. Pe dreapta erau trei instalaţii de stază goale, cu cablurile adiacente încurcate pe jos. În stînga erau capacele sigilate sub care aştep-

tau Day, Macy, Cruciani şi Plack. M-am apropiat şi am privit cadranele, pe care indicatoare subţiri ca firul de păr tremurau în ritmul unor bătăi lente de inimă.

Toţi trăiau.

Am părăsit nava, asigurîndu-mă de închiderea etanşă a uşilor interioare şi exterioare. Cînd am ajuns în buncărul de comandă, pe ecranul monitorului apăruse inscripţia GATA DE LANSARE. Am studiat cronograful, l-am programat şi m-am întors spre ecranul de control, simţind maneta netedă şi rece în palmă. Un sunet uşor a însoţit deplasarea ei în poziţia LANSARE, după care braţul roşu al cronografului îşi începu tic-tacul în tăcere.

Robotul mă aştepta afară. După ce am ajuns la turnul de observaţie, am urcat pe o platformă şi am privit spre apus, unde culorile răsăritului de soare tocmai îmbrăţişau contururile palatului.

Îmi lăsasem braţul, prins în atele şi bandajat, să se odihnească pe balustrada balconului, întors cu faţa spre vale şi spre oraş, în spatele căruia se întindea cîmpia şi Centrul Aerospaţial; acolo aştepta Prometeu.

"Se întîmplă ceva," zise Renada. Am luat binoclul şi am privit cum glisau uşile exterioare ale rampei centrale de lansare.

"Ieşe fum," adăugă Renada.

"Nu-i nimic, sînt doar gazele de compresie care sînt evacuate."

Mi-am privit ceasul. "Încă un minut, două şi omul va face cel mai grandios pas din istorie."

"Ce-o să găsească acolo?"

Am clătinat din cap "Homo Terra Firma nici nu poate concepe ce-l aşteaptă pe Homo Astra."

"Vor fi plecaţi douăzeci de ani. E mult de aşteptat."

"O să încercăm să le construim împreună o lume pe cînd se vor întoarce. Nu cred că vom avea timp să ne plictisim."

"Priveşte!" mă strînse Renada de braţul sănătos. O siluetă argintie, uriaşă chiar de la cei cîţiva kilometri unde ne găseam, se înălţă încet din pămînt, împinsă parcă de o sferă strălucitoare de foc alb. În continuare veni sunetul, un tunet care îmi pătrunse în oase şi făcu să vibreze balustrada. Sfera de foc se transformă într-o coloană alb-argintie, cu astronava în echilibru în vîrful ei. Apoi coloana se desprinse de sol, se ridică tot mai sus, tot mai sus...

Am simţit mîna Renadei căutînd-o pe a mea. I-am strîns-o puternic, uitîndu-ne cum Prometeu ducea în ceruri darul de foc al omului.

Traducere de L. L. C.

În curînd, în Paradox:

Philip J. Farmer - PĂZIŢI-VĂ DE COPACI !
Dănuţ Ungureanu - DRAGOSTEA LA CĂPUŞE
Peter Carey - PLĂCERI EXOTICE
Costel Baboş - REZERVAŢIA
Duşan Baiski - CREMATORIUL
Daniel Martinange - STĂPÎNII LUMII

M O N I T O R

Încă de la începutul anului trecut, iubitorii împătimiți ai literaturii SF au putut constata, cu satisfacție, că numeroase publicații specializate în science fiction vin în întîmpinarea dorințelor lor. De unde pînă nu demult trebuiau să se mulțumească, an de an, doar cu **Almanahul Anticipația** și două-trei volume în librării, în toamna anului trecut, la a douăzecea Convenție națională de science fiction, cel puțin zece publicații SF își disputau simpatia fanilor.

Apetitul acestora nu a scăzut. Sîntem convinși că literatura SF are un public constant și fidel. Există și autori talentați, există și zeci, sute de volume care așteaptă să fie traduse, există chiar și editori entuziaști. Dar drumul pe care trebuie să-l parcurgă un manuscris pentru ca, transformat în pagină de revistă, să ajungă în mîinile cititorilor, e lung și presărat, ca în poveste, cu multe pericole. Necazurile sînt de-acum cunoscute: prețul hîrtiei a crescut amețitor, al manoperei tipografice la fel, difuzarea nu prea funcționează etc. Cu toate acestea, constatăm - spre bucuria noastră și, desigur, a dumneavoastră -că majoritatea publicațiilor SF rezistă pe baricade, chiar dacă unele au fost nevoite să-și modifice formatul, numărul de pagini, ritmul de apariție și - vai! - prețul.

Știm că pasionații literaturii SF doresc să aibă cît mai multe din publicațiile care apar - dacă se poate, chiar pe toate! De aceea, vom face în continuare o trecere în revistă a acestor publicații, apărute în intervalul ianuarie 1990 - martie 1991, pentru a ne putea orienta în cunoștință de cauză.

ORION - supliment al caietului program al Teatrului Liric Craiova. Redactori: Mihai Dutescu, Dragoș Vasilescu. Format: A4 (210x297 mm); 32 pagini, cu ilustrații. Numărul 1/1990 (serie nouă) cuprinde povestiri de Dănuț Ungureanu, Mircea Liviu Goga, Victor Martin, Liuben Dilov, Gregg Chamberlain, interviuri, "istorii neelucidate" și un grupaj consistent de benzi desenate. Este primul număr al unei publicații de SF apărut după decembrie 1989. Publicația însăși a apărut (trimestrial, 32 pagini format A3) și anterior acestei date; a dispărut însă, spre regretul nostru, o dată cu acest număr 1/90. Prețul unui exemplar: 10 lei.

467 - Editor: SFVA, Craiova. Redactori: Viorel Pîrligras, Daniel Cristian Dumitru, Dodo Niță. Format: 13x20 cm. Este prima publicație SF nou apărută în 1990. Dorește să continue vechea Colecție **"Povestiri științifico-fantastice"**, de care amintește prin format, număr de pagini și tehnoredactare. De altfel, chiar denumirea publicației, 467, face referire la legendara Colecție care și-a încetat apariția în aprilie 1974, la nr. 466.

Întîiul număr al revistei (32 pagini cu ilustrații, coperta color) este datat aprilie 1990 și cuprinde prima parte a romanului **Paraziții Leului** de Francis Carsac. Romanul continuă în numerele 2 și 3 și este încheiat într-un număr triplu (4, 5, 6). În 1991 apare un număr sextuplu (7-12), de 160 pagini, care, avînd ca referință un ritm de apariție lunar (ideal) - acoperă perioada pînă în martie 1991 inclusiv. Acest adevărat volum cuprinde romanul lui Daniel Cristian Dumitru **Săptămîna orbilor** și povestirile **Moartea Pămîntului** și **Xipehuzii** de J. H. Rosny Aîne, urmate de parodia **Xipehuzii!** a lui Mircea Liviu Goga.

Subintitulată **Colecția romanelor SF**, se pare că revista 467 a optat pentru formula unor numere multiple, incluzînd texte complete (romane sau grupaje de povestiri). Este o revistă plină de vitalitate, cu un binemeritat succes de public. Prețul unui exemplar "simplu": 5 lei. Numărul 7-12 costă, așadar, 30 lei.

IRIS SF - Editor: Iris, București. Redactori: Sorin Ștefănescu, Mihnea Columbeanu. Format: 14,5x20 cm. Revista a fost semnalată în **Paradox** nr. 1, sub denumirea de **Science Fiction Serial**. Primele 5 fascicule (32 pagini, coperta în 2 culori) publică, în serial, romanul **Febra**, de Serge Brussolo. Numerele 6 (64 pagini), 7 și 8 (cîte 32 pagini) ne prezintă un alt roman al lui Serge Brussolo, **Mîncătorii de ziduri**, alături de rubrica **Enigmele Terrei**, susținută de Mihnea Columbeanu. Credem în tenacitatea celor ce realizează această broșură; așteptăm noile apariții. Prețul unui exemplar (pentru nr. 7 și 8) : 20 lei.

COLECȚIA POVESTIRI INSOLITE - Editor: Solstițiu, Satu Mare. Redactor responsabil: Bogdan Ciurică. Format: 12x16 cm; 32 pagini, coperta în 3 culori. Primul număr al colecției ne prezintă povestirea **Atunci, înainte de cuvinte**, de Constantin Cozmiuc. Cînd aproape ne pierdusem speranțele, iată că apare nr. 2, cuprinzînd povestirea lui A. E. Van Vogt **Monstrul** și prima parte a povestirii **În afara timpului**, de Hazel Heald. Asta ne face să așteptăm încrezători (și nerăbdători) nr. 3! Prețul: 5 lei.

ANTICIPAȚIA - COLECȚIA DE POVESTIRI SF - Editor: Știință și tehnică, București. Redactor șef: Ioan Eremia Albescu; responsabilul colecției: Viorica Podină; consultant literar: Cristian Tudor Popescu. Format: 17,5x25 cm; 32 pagini, cu ilustrații, 2 culori.

O altă continuatoare a Colecţiei "Povestiri SF", sub patronajul vechiului editor. Macheta copertei este cea din primii ani ai fostei colecţii, iar numerotarea fasciculelor începe cu ... 467! Deşi beneficiază de o echipă redacţională puternică, de "suportul logistic" al revistei Ştiinţă şi tehnică, de experienţa Almanahurilor Anticipaţia şi (ce! puţin în virtutea tradiţiei) de cititorii (şi autorii) acestora, colecţia Anticipaţia nu reuşeşte să-şi intre în ritm. Lansată în mai 1990 şi propunîndu-şi să apară de două ori pe lună, revista totalizează, în martie 1991, doar şase apariţii (numerele 467-472).

Îngrijită ca prezentare, cu texte bine alese, Anticipaţia ne oferă, în serial, romanul Sfîrşitul copilăriei, de Arthur C. Clarke, alături de povestiri semnate de Gh. Păun, Cristian Lăzărescu, Lucian Merişca, Horia Aramă, Silviu Genescu, Ştefan Ghidoveanu, Dorin Feşteu, Marian Truţă, Sorin F. Popa, Dimitrie Lupu, Camil Baciu, Ovidiu Bufnilă, Ovidiu Petcu, Tudor Negoiţă, Adrian Rogoz, George Ceauşu, Pierfrancesco Prosperi, Mircea Şerbănescu. Preţul unui exemplar (nr. 472): 10 lei.

ALFA - Editor: Alfa, Codlea. Colegiul de redacţie: Sergiu Someşan (redactor şef), Marin Dumitru (redactor şef adjunct), Marius Buhociu (secretar de redacţie), Felicia Bruja, Vasile Negruţ, Aurel Păduraru, Maria-Ioana Someşan. Format: 14,5 x 20 cm; 32 pagini, cu ilustraţii; coperta în 2 culori. În primul număr, găsim povestiri de Robert Sheckley, James Gunn, Herbert W. Franke, Mircea Popa, Sergiu Someşan. Aflăm că au apărut încă trei fascicule care, din păcate, nu ne-au parvenit încă. Preţul unui exemplar: 10 lei.

CLUBUL SF - Editor: Labirint, Bucureşti. Redactor: Constantina Paligora. Format: 13 x 20 cm; 32 pagini; coperta color.

Şi această serie aminteşte de vechea Colecţie prin format, număr de pagini şi, la ultimele apariţii, coperţile semnate de Victor Wegemann. Broşurile cuprind proză scurtă de calitate, aparţinînd unor autori români. După ce în toamna trecută consemnam fascicula cu nr. 6, colecţia şi-a încetat (sperăm că temporar) apariţia. Primele şase numere: 01 - Dănuţ Ungureanu, Din nou acasă; 02 - Augustin Corneliu Giagim şi Constantina Paligora, Hoţul de amintiri; 03 - George Anania şi Romulus Bărbulescu, Război contra Sfinxului; 04 - Cătălin Ionescu, Lucirile deşertului; 05 - Mircea Liviu Goga, Crucea Sudului; 06 - Eugen Ştefan Lenghel, Insula de ceară. Preţul unui exemplar: 10 lei.

SOLITON - [Editor: Club D, Bucureşti] Director: Serghei Mesaroş; redactor şef: Mihaela Petrescu. Format: 17 x 23 cm; 32 pagini, coperta color.

Un prim număr, purtînd pe copertă doar sigla SF, alături de titlurile şi autorii povestirilor din sumar, însoţite de menţiunea Supliment Club D, cuprinde Regii nisipurilor, de George R. R. Martin şi Jupiter Cinci, de Arthur C. Clarke, texte preluate din Almanahul Anticipaţia 1984, fără a se menţiona sursa şi autorii traducerilor. Preţul: 12 lei. Al doilea fascicul (şi primul sub denumirea Soliton) cuprinde povestirea Elric la sfîrşitul timpului, de Michael Moorcock. Preţul: 19 lei.

STAR TRAFIC - Editor: Star Trafic - SF - Est, Craiova. Director: Ion Ilie Iosif; colectivul de redacţie: Victoria Cerăceanu (secretar de redacţie), Ion Ilie Iosif (coordonator), Ion Lascu, Alexandru Mironov.

Numărul 1 (format A3, 12 pagini), cuprinde povestiri de Liviu Paciugă, Nicolae Constantinescu, Victor Martin, Liuben Dilov, Jean - Pierre Andrevon, alături de eseuri, ştiinţă popularizată, fenomene enigmatice, umor. Preţul: 6 lei.

Numărul 2-3 (format: 24 x 34 cm, 40 pagini cu ilustraţii, coperta color) include proză de Aurel Cărăşel, Mihai Tiberiu, Dănuţ Ivănescu, Kurt Vonnegut jr. , Viaceslav Kuprianov, Arkadi şi Boris Strugaţki, Nathalie Henneberg, M. Ciudakova. Preţul: 25 lei. Şi această revistă datează din toamna trecută. Prin conţinutul său bogat, ne determină să-i dorim reapariţia.

STRING - Editor: Baricada, Bucureşti. Colectivul de redacţie: Mihaela Muraru-Mândrea (redactor şef), Mihai Bădescu (secretar general de redacţie), Romulus Bărbulescu (redactor literar), Florin Munteanu (redactor ştiinţific), Călin Popovici (prezentarea grafică).

Revista cuprinde, în proporţii apropiate, atît proză SF cît şi ştiinţă popularizată, cazuri neelucidate. În primul număr (format A4, 48 pagini cu ilustraţii, coperta color, preţul: 22 lei), aflăm povestiri de Mihai Răuţă, Horia Aramă, Romulus Bărbulescu şi George Anania, Arthur C. Clarke, Brian Aldiss, Isaac Asimov, Ph. J. Farmer, Harlan Ellison.

În nr. 2 (format: 16 x 24 cm, 96 pagini cu ilustraţii, coperta color, preţul: 25 lei), secţiunea de proză SF o alcătuiesc Adrian Ionescu, G. Anania şi R. Bărbulescu, Gustav Meyrink, A. C. Clarke, Harlan Ellison, Joe Haaldeman. Sumarul consistent, prezentarea grafică îngrijită ne fac să regretăm că nici această revistă (tot din toamna trecută) nu a mai apărut.

ALFA SF - [Editor: revista Alfa, Deva.] Director: Mircea Buza; redactor şef: Mihaela Făget; redactor: Gianina Medre; secretar de redacţie: Camelia Ilea. Format: A4; 20 pagini. Cuprinde proze SF de Ray Bradbury, Radu Bot (nr. 1), J. G. Betancourt, Ray Bradbury, Julio Cortazar, Adrian Cojanu (nr. 2), Robert Silverberg, Richard Matheson, Barry N. Malzberg, George Langelaan, Philippe Curval, Ionel M. Benţa (nr. 3), alături de istorii enigmatice şi cuvinte încrucişate. Preţul unui exemplar: 15 lei.

(continuare pe coperta III)

Vindecător și profet

Învierea lui Lazăr

Într-una din serile anilor trecuți, la televiziunea iugoslavă a putut fi urmărit un film despre cetățeanul indian Sai Baba, un om ce vindecă boli, alungă dureri, împacă religii, un om care efectiv șochează prin incredibilele sale calități paranormale.

Sînt cercetători care trăiesc ani de zile în apropierea lui Sai Baba, urmărind și notînd ceea ce face, ceea ce spune, în speranța că măcar pe această cale, a observației directe, vor putea descifra marea enigmă a celui ce din nimic face praf (în sensul propriu) și nu numai.

Iată una din mărturiile lui Howard Murphet, care și-a petrecut mai mult de un an lîngă proorocul indian: "Dr. D. S. Chander, chirurg stomatolog din Bangalore, mi-a povestit că a suferit de dureri cumplite din pricina pietrei la fiere. Medicul său i-a zis că operația este inevitabilă. Dr. Chander s-a dus la Sai Baba, care, în glumă, i-a spus: - Voi, chirurgii, nu vă puteți gîndi la altceva decît la cuțite și furculițe. După care a creat (s.n.) praful numit vibhuti și l-a îndemnat pe stomatolog să-l înghită zilnic amestecat în apă. Durerile au dispărut rapid și n-a mai fost nevoie de nici o intervenție chirurgicală..."

Dar iată un alt caz, povestit de același Howard Murphet:

"... T. N. Nataraian din Ernakulu, Karalan, a orbit de ochiul stîng. Doi specialiști din Bangalore i-au spus că ochiul bolnav nu se poate salva și, cu atît mai mult, boala va cuprinde cu siguranță și ochiul celălalt. Întrucît Nataraian era pe deasupra și taximetrist, diagnosticul medical l-a afectat foarte mult... A pornit spre Putapartha ... Într-o dimineață a fost chemat în camera lui Sai Baba. Printr-o mișcare de mînă, Sai Baba a materializat (s. n.) o sticluță din care a scuturat în ochiul bolnav cîteva picături. În vreme ce lichidul ardea și stimula ochiul, Sai Baba îl liniștea pe omul bolnav: - Nu-ți fă griji, în curînd te vei vindeca. În ziua următoare, Sai Baba a trimis din nou după Nataraian și, de data aceasta, a materializat (s. n.) rudraksha, un soi de talisman făcut din bobițele unui pom ce crește în Himalaya. I l-a dat și i-a spus cum să-l folosească. Ultima dată am auzit de Nataraian cu zece ani mai tîrziu. Cu ochii nu mai avea nici un fel de probleme..."

Deosebit de fascinant, afirmă iugoslavul Drago Plecko, unul din cei ce s-au aflat în preajma proorocului asiatic, este cazul în care Sai Baba schimbă materia organică, deși fizic se află la o depărtare considerabilă de persoana bolnavă. Nu trebuie susținut - mai zice Drago Plecko - că acest fapt este, din punctul de vedere al științei oficiale, întru totul imposibil. Și aceasta adîncește prăpastia dintre cei care îl consideră

pe Sai Baba stăpînul "celor cinci elemente" şi cei care caută o interpretare raţională. Murphet nu ascunde că se află printre primii.

"... Medicii au ajuns la concluzia că sora domnului Dikshit, din Bombay, s-a îmbolnăvit de o tumoare la sîn. Operaţia a fost fixată pentru întîia zi după sărbători. Aflînd că Sai Baba se va afla pe timpul praznicului prin împrejurimile Anantapurei, Dikshit porni cu sora sa într-acolo pentru a-i cere proorocului sfat şi ajutor. Au ajuns dimineaţa devreme şi au aşteptat pe o terasă de sticlă pînă şi-a terminat Sai Baba îmbăierea de dimineaţă. Cu toate că nu l-a informat nimeni de motivul vizitei lor, acesta i-a întîmpinat cu cuvintele: - Ştiu, sora dumneavoastră are cancer la sînul stîng. Operaţia a fost fixată pentru marţea viitoare, însă pînă miercuri ea va fi anulată. În fapt, va fi săvîrşită joi. Eu mă voi afla acolo şi totul va fi în regulă. Nu vă faceţi griji."

Minuni la ... distanţă

" După care, în felu-i caracteristic, a creat vibhuti şi i l-a dat bolnavei să-l mănînce. Rămăşiţele le-a frecat cu putere de partea stîngă a pieptului domnului Dikshit.

Întorcîndu-se la Bombay marţi dimineaţa, Dikshit şi-a dus sora la spital abia miercuri. Şi, aşa cum a prevăzut Sai Baba, intervenţia chirurgicală s-a amînat pe joi.

Iar joi, o jumătate de oră după începerea operaţiei, unul dintre medici, un patolog, a ieşit din sala de operaţie şi i-a spus lui Dikshit: - Nu putem găsi tumoarea dovedită de filmul roentgen. În locul ei nu e decît o materie apoasă, nu e nici un semn de cancer. Am înlăturat acest lichid şi-l vom îngheţa pentru 24 de ore pentru a confirma prin biopsie că e totul curat.

Lucrurile au mers mai departe. Dikshit s-a reîntors miercuri după rezultatele biopsiei. Acelaşi patolog l-a informat: - Totul este curat, nu e nici cea mai mică urmă de tumoare. Aceasta a dispărut într-un mod..."

Se impun deci două posibile concluzii: ori diagnosticul a fost greşit, ori s-a ajuns la vindecarea pe care a anunţat-o Sai Baba. O astfel de vindecare trebuie oare privită prin prisma statisticii, ori trebuie confirmată ideea că şi cazurile rare sînt posibile argumente în sprijinul tezei despre o intervenţie suprareală?

Aşa cum se vorbeşte despre unele fapte petrecute în locuri sfinte unde se întîmplă vindecări inexplicabile, aşa şi ceea ce noi numim drept "minuni" nu există.

Şi intervenţiile lui Sai Baba - spune acelaşi Drago Plecko - văzute prin prisma statisticii, sînt foarte rare. Totuşi, între el şi un loc aşa cum este Lourdes există o deosebire categorică. Dacă acceptăm afirmaţia lui Alexis Carrel, tămăduirile sale sînt, drept vorbind, posibile, însă în urma accelerării de mii de ori a proceselor biochimice, ceea ce se leagă de încrederea pe care o are bolnavul în puterea locului de pelerinaj, fapt ce pune în mişcare mecanismul autovindecării."

Evident, o parte a vindecărilor atribuite lui Sai Baba le putem tălmăci şi în felul acesta, însă cum putem explica intervenţiile sale la distanţă, atunci cînd persoanele bolnave nu ştiau că una din rudele lor a căutat ajutorul proorocului din Puttapartha?

În afară de aceasta, în mod obişnuit, Sai, direct sau pe ocolite, anunţă că-şi va întrebuinţa neobişnuita-i putere într-un anume caz, lucru care în tămăduirile din locurile de pelerinaj nu se poate prevedea.

Toate ca toate, însă lucrurile sînt complicate şi mai mult de ideea că discipolii proorocului indian aduc drept argumente vindecări de persoane care n-au venit fizic în contact cu Sai Baba şi nici n-au trebuit să se ducă într-un loc anume.

După Murphet, Sai Baba îşi poate ajuta discipolii şi prelungind asupra sa chiar şi propriile lor greutăţi fizice. Există mai mulţi martori ce susţin că acesta a prezentat la un moment dat simptomele evidente ale unui atac cerebral, lucru confirmat şi de medicul chemat. În ciuda prognozelor extrem de sumbre, Sai Baba şi-a revenit în cîteva ore, spunînd că a preluat asupra sa o insultă deosebit de grea, insultă ce trebuia să-l omoare pe unul dintre

discipolii săi.

Calităţile paranormale ale lui Sai Baba nu pot fi confirmate prin metode obişnuite.

Cineva a afirmat că: "cele mai fine nivele ale materiei corespund celor mai fine nivele ale conştiinţei." Ceea ce înseamnă că, teoretic, se poate interveni în cele mai fine nivele ale materiei.

Probabil că totul nu e decît o banală speculaţie, vor spune scepticii. Tot ce e posibil. Cum tot atît de posibil este şi faptul că există unele persoane înzestrate cu anumite însuşiri, ceea ce le permite să controleze (prin controlul propriei conştiinţe) procesele naturale în faza de început a manifestării lor.

Proorocul şi pacea universală

Există în India anumite scrieri extrem de vechi, în care se anunţă venirea (după unele calcule, exact în anii noştri) a unui prooroc ce va reuşi să instaureze în lume pacea universală. Un prooroc ce va împăca naţiunile, culturile şi religiile. Un prooroc ce seamănă pînă la identificare cu Sai Baba. Iar dacă citim Cartea Cărţilor şi facem o serie de comparaţii, acest Sai Baba pare a fi un al doilea... Christos.

Oricum, tot ceea ce se referă la Sai Baba este suficient de răscolitor pentru a pune pe gînduri şi pe scepticul ori ateul pursînge. Vom trăi şi vom vedea.

NICK D. MURESAN

CLUB ENIGMA - 400

Pentru a ne testa perspicacitatea, comisarul MAIGRET a scos dintr-o urnă 400 de litere şi ne-a cerut să formăm cu ele 71 de substantive. Noi am găsit 60 de substantive proprii, respectiv nume de scriitori SF, şi 10 substantive comune.

Dumneavoastră vă rămîne depistarea celui de-al 71-lea cuvînt.

Cu puţină răbdare, cuvintele din listă le puteţi regăsi în grilă, scrise de la stînga sau de la dreapta, de sus sau de jos, ori chiar în diagonală. Reperîndu-le şi barîndu-le atît în grilă, cît şi pe listă, în grilă vă vor rămîne cîteva litere care, citite de sus în jos, vă vor oferi, sperăm, cuvîntul enigmă.

LISTA DE CUVINTE

ABERNATHY; ALDISS; ALLEN; AMIS; AN; ANDERSON; ANDREVON; ASIMOV; BENFORD; BRADBURY; BROWN; BRUNNER; BRUSSOLO; AX; SUD; CARR; CHEINISSE; COGSWEL; CONEY; DAVIS; DEE; DEWEY; DISCH; DOAR; DOUAY; EV; SOR; ELGIN; FINNEY; FONTENAY; FYFE; GARRETT; GIRARDOT; GOULART; GREEN; GREENBERG; GUIN; GUNN; AS; EST; NOR; HEINLEIN; HENNEBERG; HILL; HOUSTON; HUBBARD; HUBERT; HULL; JEURY; JORGENSON; KERSH; KEYES; KLEIN; KNIGHT; KOCH; KORNBLUTH; LAFFERTY; LECIGNE; LEIBER; LEINSTER; OM; LOCKE; LONG; MERRIL; MOORE; ZI; LEE; VONARBURG; ZEBROWSKI; MILLER

A	N	N	T	Y	L	L	I	H	P	N	I	E	L	K	N	Y	L	O	G
R	B	I	O	H	E	Y	R	U	B	D	A	R	B	E	E	E	L	R	N
D	E	E	E	T	G	N	V	O	M	I	S	A	E	N	W	O	E	T	O
R	M	T	R	L	S	I	O	L	L	U	H	R	N	S	S	B	T	R	V
A	I	E	S	N	N	U	N	C	L	A	G	I	G	S	E	Y	R	A	E
B	L	K	C	N	A	I	O	K	A	N	F	O	U	N	G	R	E	L	R
B	L	C	A	E	I	T	E	H	F	D	C	R	N	E	U	U	B	U	D
U	E	O	R	E	A	E	H	H	F	E	B	E	Z	E	N	E	U	O	N
H	R	L	R	D	N	A	L	Y	E	R	H	R	I	L	N	J	H	G	A
G	R	E	B	N	E	E	R	G	R	S	H	T	U	L	B	N	R	O	K
N	O	S	N	E	G	R	O	J	T	O	E	S	S	I	N	I	E	H	C
S	Y	K	S	O	A	B	F	G	Y	N	Z	T	D	A	E	G	S	R	T
S	E	O	U	M	R	O	R	R	A	O	D	E	O	X	S	U	E	E	T
I	W	C	D	U	N	U	D	S	I	M	A	E	B	D	T	I	Y	B	E
D	E	H	N	T	B	R	L	I	R	R	E	M	N	R	R	N	E	I	R
L	D	N	E	R	O	K	D	N	N	N	S	M	Y	G	O	A	K	E	R
A	E	N	A	F	E	L	I	E	I	W	I	O	E	A	I	W	R	L	A
R	A	N	N	R	R	O	S	L	G	O	V	O	F	R	U	C	S	I	G
Y	O	E	S	A	O	N	C	L	L	R	A	R	Y	O	E	O	E	K	G
V	B	H	O	S	S	G	H	A	E	B	D	E	F	N	V	X	D	L	I

Mozaic... paradoxal

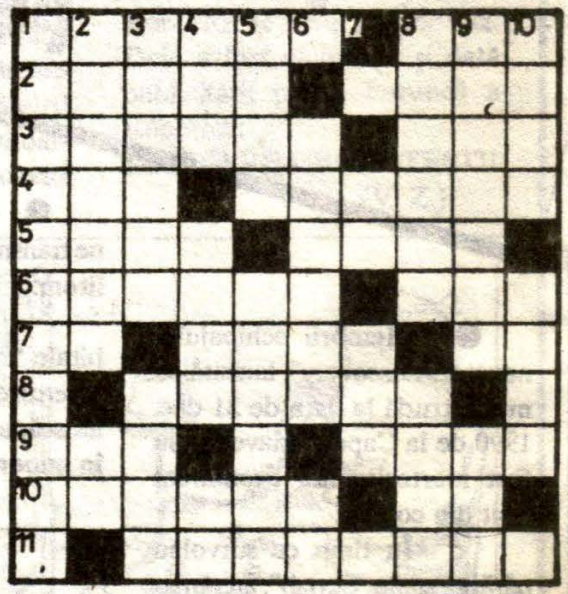

Orizontal: 1) Titan al literaturii s. f. , autor al romanelor "Eu, robotul", "Soarele gol" - Scriitor polonez de literatură de anticipaţie, autorul romanului "Solaris" 2) Cosmonaut sovietic, lansat cu nava Soiuz 6, în anul 1969 - Numele unui cenaclu s. f. din Sibiu şi al unei "Biblioteci ... " timişorene 3) "... pentru ultimul Barlington" este titlul unei nuvele din creaţia lui Dorel Dorian (pl) - Mijloc de eliberare! 4) "... păsării Wandoo", povestire a scriitorului Marcel Luca, publicată în 1982 în revista "Helion" şi, mai apoi, în almanahul Anticipaţia 1984 (neart.) - "Cheia..." se numeşte volumul publicat de Ovidiu Şurianu în 1965 la Editura Tineretului (neart.) 5) Scris tare pe dos! - Servite la peşte 6) Elemente de îmbinare pentru table - Specialişti ai rachetelor 7) Sînt în emisie! - Autor timişorean care alături de Marcel Luca a îngrijit apariţia revistei "Paradox", primul fanzin din România (Cornel) - Tras pe margini! 8) "Moartea ... săgeată" este titlul unuia din volumele s. f. ale lui Horia Aramă (neart.) 9) Cunoscutul astronom mexican contemporan, descoperitorul unei noi categorii de galaxii - "... trecutului" se numeşte una din povestirile lui Ion Hobana (neart.) 10) Un lucru bine realizat - Bogdan Petriceicu 11) Cosmonaut sovietic ce a zburat cu Vostok 3 în 1962.

Vertical: 1) Coborîre pe suprafaţa Lunii 2) Film din creaţia lui Andrei Tarkovski, ecranizarea celui mai bun roman s. f. al scriitorului polonez Stanislaw Lem - Introduse în reactor! 3) "Oraşele ...", volum ce aparţine lui Felix Aderca şi a fost publicat pentru prima dată în 1935 (sg) - Localitate în Laos 4) Tip de avion de vînătoare sovietic - Linie laterală de delimitare a terenului - Soiuz 13! 5) Poet, eseist şi critic de teatru slovac - Astronaută americană care a murit împreună cu alţi şase membri ai echipajului navetei Challenger, 28 ianuarie 1986 6) Cineast amator timişorean care, împreună cu Mihai Corneliu Donici, a prezentat la Craiova în 1976 "Întîlnirea", primul film s. f. românesc de animaţie - Treaptă intermediară la Vostok! 7) Mariner 12! - Urgie fără sfîrşit! 8) Plantă erbacee cu frunzele comestibile - Simbolul unei consacrate surse de energie (dar nu pentru rachete) 9) Loc propice unor ascensiuni de anvergură - "Constelaţia din ...", povestire semnată de Romulus Bărbulescu şi George Anania 10) "Sfîrşitul ... oracol" este încă un titlu din creaţia lui Dorel Dorian (neart.,pl) - Despre această zeiţă egipteană a naturii fecunde şi a maternităţii, Victor Kernbach ne spune în "Miturile esenţiale" că, uneori, simboliza şi forţa cosmică a luminii.

Dicţionar: BER, ERAT, POUN, ONIC, URG.

ADRIAN SCHINDARLI

REZOLVARE: ORIZONTAL: 1) ASIMOV - LEM - 2) SONIN - NOVA - 3) ELEGII - BER - 4) LAC - COMORI - 5) ERAT - NADE - 6) NITURI - ASI - 7) IS - SECU - TS - 8) Z- PASARE - 1 - 9) ARO - N -GLAS - 10) REUŞIT - BP - 11) E - NIKOLAEV

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ PE GLOB

● Membrii echipajului navetei "Discovery", lansată cu multă trudă la data de 31 dec. 1990 de la Cape Canaveral, au fost martorii unui eveniment ieșit din comun.

În timp ce survolau părăsita stație "Skylab", au rămas surprinși constatînd că în interiorul acesteia rețeaua de iluminare era în funcțiune. Luîndu-și inima în dinți, unul din membrii echipajului a ieșit în spațiu și, privind printr-un hublou, a fost spectatorul întrunirii deosebit de animate a unei mulțimi de omuleți verzi ce păreau că sărbătoresc ceva. Uitîndu-se la ceas, a înțeles: Era Anul Nou. La invitația micuților extratereștri de a lua și el parte la petrecere, indiscretul pămîntean a refuzat politicos. Nu-și putea permite să-i viziteze în ținuta pe care o avea.

Ca urmare a celor petrecute, N. A. S. A. a dat de știre că la următoarele misiuni astronauții își vor lua cu ei și costumele de gală. Nu se poate ști niciodată cu cine se vor întîlni și, mai ales, cu ce ocazie. (A. C.)

● O știre de ultimă oră ne transmite Cosmiceskaia Satelitom:

Echipajul stației orbitale "Mir" a trecut printr-o încercare deosebit de grea. Dar au scăpat cu ușurință: se aflau în imponderabilitate. (A. C.)

● A. A. P. (Asociația Astrologilor Profesioniști), filiala din Golful Persic, anunță predarea la cheie, înainte de termen, a celei mai lungi lunete astrologice din lume, demnă de a figura în Cartea Recordurilor, la loc de cinste. Ocularul acestui ultraperfecționat instrument științific se află amplasat la Bab-el-Mandeb, iar obiectivul în delta Tigrului (celebrul fluviu antic). Construcția lunetei nu ar fi fost posibilă fără contribuția generoasă a unei importante firme petroliere din zonă, de aceea nici nu miră faptul că, în vederea amortizării rapide a costurilor de producție, în timpul zilei luneta astrologică este folosită drept conductă de petrol. (V. Z.)

● Natura ne mai poate oferi surprize? Putem să spunem cu tărie că da. Iată de ce facem această afirmație:

Un grup de exploratori congolezi a descoperit, în unul din afluenții Amazonului, o specie de broască necunoscută. Aceasta, în loc să emită atît de obișnuitul orăcăit, latră cît se poate de convingător. Ba mai mult, în urma experienței nefaste a unuia dintre membrii grupului, s-a dovedit că mușcă, avînd caninii foarte dezvoltați. Oamenii de știință preconizează că această broască va intra încetul cu încetul în cotidian, înlocuind în cele din urmă bătrînul și credinciosul prieten al omului - cîinele. Toate acestea datorită avantajelor pe care le prezintă "uau-uau" - numele științific al acestei specii de brotacee: nu trebuie spălată, nu trebuie pieptănată, nu are pureci, se hrănește singură iar ca adăpost necesită doar o găleată cu apă. (A. C.)

● Recent, o echipă americană de specialişti în inginerie genetică a reuşit , pentru prima dată, o încrucişare între raţa sălbatică Siou-Siou şi camera video Movie. Beneficiile pe care le-ar fi adus această super-raţă economiei Yankee ar fi fost enorme, întrucît raţa Siou - Movie era programată a-şi petrece vara în Siberia. Ar fi fost, fiindcă, din păcate, acest nou hibrid, plecat înspre reşedinţa de vară, a fost atacat în zbor de ultima cucerire sovietică în acelaşi domeniu: vulturul Mig, o tot atît de reuşită încrucişare între un vultur siberian şi un avion de vînătoare Mig. Potrivit ştirilor furnizate de Galax-Press Internaţional, guvernele de la Moscova şi Washington sînt însă îngrijorate în prezent de apariţia în spaţiile lor aeriene a fantomaticului dragon Suzuki, ultima descoperire în domeniul ingineriei genetice japoneze. Cu toate eforturile depuse, dragonul Suzuki nu se lasă nici prins, nici doborît. La Tokyo s-a dezminţit faptul că acest dragon ar fi fost trimis în afara frontierelor arhipelagului, refuzînd totodată să dea publicităţii detalii privind proveniența componentelor folosite la încrucişare. Totuşi, un înalt demnitar nipon, care a ţinut să nu i se publice numele, a scăpat informaţia potrivit căreia la crearea dragonului Suzuki ar fi fost folosite şi piese fabricate de concernul Mobra. (D. B.)

Au consemnat
corespondenţii noştri:
DUŞAN BAISKI
ADRIAN CHIFU
VICTOR ZAMCA

● Aflat într-o scurtă vizită în Cetatea Eternă, celebrul scriitor SF Isaac Asimov a fost primit într-o audienţă particulară de către Suveranul Pontif. Asimov a declarat ulterior presei că s-a simţit de-a dreptul flatat de subtilele comentarii pe care Papa le-a făcut cu privire la semnificaţiile teologice ale Legilor Roboticii. "Comentariile mele privitoare la implicaţiile ştiinţifice ale celor 10 porunci nu au fost la înălţimea momentului", a mărturisit cu francheţe scriitorul.

Audienţa a fost de bun augur - afirmă agenţiile de presă - dacă ne gîndim la faptul că cei doi interlocutori au pus bazele unei comuniuni între Legile Roboticii şi cele 10 porunci. Deja a fost elaborată şi dată publicităţii prima Poruncă a Roboticii:

SĂ NU PREA ROBOTEŞTI!

(V. Z.)

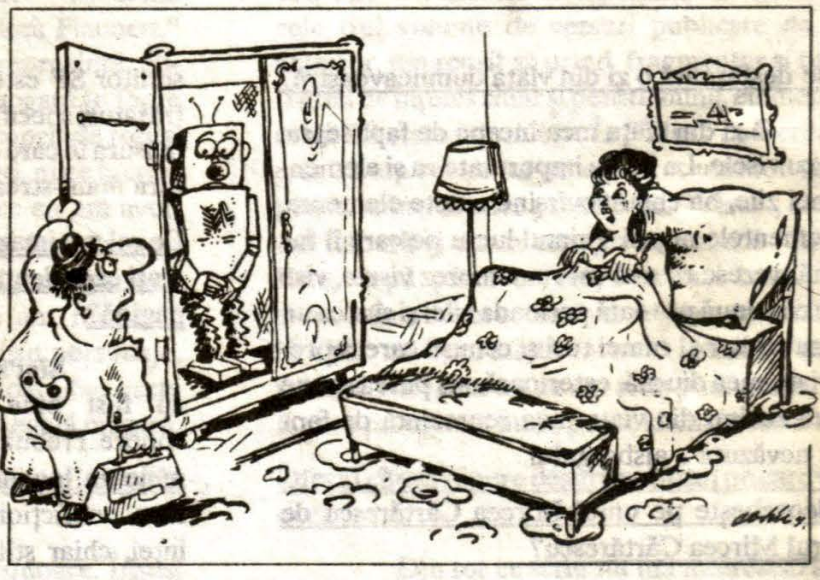

● În satul Creaza din judeţul Timiş există o baltă numită de localnici "Balta ţiganului", cîndva un loc de unde se extrăgea argilă pentru cărămizi. Pînă aici nimic deosebit. De cîteva luni încoace însă, localnicii (care au mai rămas) sînt terorizaţi de un monstru, apărut acolo în mod subit. Cunoscutul cercetător ştiinţific C. Cadmiuc l-a botezat Nessi de la Creaza. Ce face Nessi? Acţionînd numai în zilele cu număr par, monstrul îşi părăseşte vizuina subacvatică şi o porneşte pe uliţele satului. Este lung de 10,586 m, n-are decît două picioare cu labe de gîscă de culoare liliachie, cu cîte trei pete albe deasupra şi cîte două pe tălpi. Mîinile, în număr de patru, aşezate lateral, cu pielea solzoasă, sînt prevăzute cu cîte cincizeci şi opt de falange, iar degetele cu cîte opt ventuze şi trei gheare. Capul, destul de mic, are în frunte doi ochi deosebit de mari, cu pupile verzi, în formă de octogon.

Din păcate însă, paşnicul Nessi n-a fost văzut pînă acum de nimeni. Se aşteaptă cu mari speranţe venirea cercetătorului francez Rideau, cu o bogată experienţă în nessologie. (D. B.)

TOT CE SCRIU ESTE EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

Interviu cu Mircea Cărtărescu

Cum se desfășoară o zi din viața dumneavoastră?

O zi din viața mea începe de fapt seara, o dată cu visele. La fel de importante ca și elementele unei zile, ba chiar covîrșind aceste elemente, sînt elementele nopții. Primul lucru pe care îl fac cînd mă trezesc este să-mi rememorez visele, vise care se continuă pe toată perioada zilei și sînt ca un fel de subsidiar al ramei reci și cenușii care reprezintă viața mea diurnă, exterioară. Aș putea spune că nouă zecimi din viața mea reprezintă de fapt partea nevăzută a aisbergului.

Ce-l deosebește pe omul Mircea Cărtărescu de scriitorul Mircea Cărtărescu?

Absolut totul. Cine mă vede pentru prima dată nu face nici o legătură între imaginea pe care o avea, probabil, despre mine înainte de a mă cunoaște și realitate, de aceea prefer contactele cu publicul strict prin ceea ce scriu. Ca om exterior, fizic și chiar mental nu difer, după părerea mea, de medie, nu am nici un semnalment exterior, într-un fel sînt un om fără însușiri.

Credeți că meseria de scriitor SF impune reguli precise?

Nu sînt scriitor SF. Cunosc activitatea acestor scriitori numai din lecturi, lecturi interesante și asidue, în măsura în care SF-ul este un domeniu al imaginației și al imaginarului. Numai în această măsură mă interesează. Ca utopie, ca proiecție într-o lume tehnicizată și ca descriere a tehnicii viitorului îmi este complet străină. Un scriitor SF este în definitiv un scriitor. Nu există trăsături specifice ale autorului de literatură SF. În măsura în care există, marile romane SF sînt literatură main-stream.

Ce rol are imaginația? Dar informația? Cum prelucrați experiența personală și cum o transpuneți în pagină?

Sînt mai multe întrebări aici, dar cred că au fost bine grupate pentru că sînt interconexe. Trebuie să spun de la început că în lecturile mele un loc important îl ocupă lecturile nonliterare, nonficționale, știința, lecturi de istorie a științei, chiar știință popularizată, firește fără formule, cum se spune; prefer însă nivelurile înalte și autori de înaltă specialitate în legătură cu literatura și știința popularizată. Citesc întotdeauna uimit cărțile acestea, uimit de ceea ce aș numi fantasticul existenței, fantasticul natural, fantasticul vieții, care depășește orice imaginație. Un tratat de medicină legală, să spunem, este mai atroce decît orice carte de ficțiune care descrie atrocitatea. O carte despre fizica cuantică, de asemenea, mi se pare mai plină de imaginație, dacă ne gîndim la culorile diferite ale quarcurilor, la acele miresme și stranietăți de care este plină acuma terminologia științifică; fizica cuantică este mai plină de imaginație decît orice roman imaginativ sau decît orice volum de versuri. Întotdeauna am susținut că viața depășește orice închipuire, în toate sensurile ei.

Tot ce scriu este experiență personală.

Nu putem avea acces la nimic, în afara experienţei personale. Poate, cum spune Heiddeger, poate că un singur lucru ne scapă - Nimicul - despre tot putem vorbi, dar nu putem vorbi despre nimic.

Cîte din personajele dumneavoastră sînt purtătoare de date fizice şi psihice autentice? Cîte sînt ficţiune şi cîte credeţi că reprezintă imagini diferite ale alter-ego-ului dumneavoastră?

Îmi este foarte uşor să răspund, atît pentru că personajele mele nu sînt multe, eu fiind autorul unei singure cărţi de proză, deocamdată, cît şi pentru că ele toate reprezintă un singur lucru şi anume pe mine, vorba lui Flaubert: "Madame Bovary n-a fost niciodată altcineva decît Flaubert." La fel, orice personaj al meu mă reprezintă. Biografia mea personală, fără să fie bogată în fapte exterioare, ci mai degrabă banală, cuprinde totuşi nişte asperităţi, nişte non-regularităţi, nişte lucruri mai obscure, mai cu umbre, pe care eu am avut, aşa-zicînd, curajul să le privesc în faţă, într-un anumit moment şi să le tratez cu distanţare şi cu răceală. Este singurul fel în care am reuşit să obiectivez din această substanţă nişte personaje. Ele toate mă reprezintă pe mine, toate fac parte din biografia mea, toate sînt reale în egală măsură.

Există o pudoare în faţa tentativei de confidenţă în pagină?

Nu există nici un fel de pudoare. Însuşi conceptul de pudoare îmi este străin în literatură şi cred că este străin literaturii, în general. Şi spunînd pudoare mă refer la toate aspectele existenţei. Pudoarea nu presupune ascunderea anumitor lucruri care sînt nişte aspecte ... sociale, este în cele din urmă echivalentul falsităţii. Pentru mine pudoare şi falsitate reprezintă acelaşi lucru.

Vina unui autor nu poate fi pusă pe seama unor zone obscure ale vieţii sale, iluminată la fel de obscur de cărţile sale, poate fi pusă doar pe seama incompetenţei stilistice. Atentatul la pudoare nu poate fi decît unul stilistic, pentru un scriitor; restul materiei, restul substanţei din care se constituie viaţa lui nu are nici un fel de legătură cu vreun tabu social, psihic, psihanalitic sau de alte feluri.

Cartea mea de proză, apărută anul trecut, este cea mai fidelă oglindă a sinelui meu. În cele trei volume de versuri publicate de mine anterior, am reuşit să prind, fragmentar şi tulbure şi greu de înţeles chiar şi pentru mine, elemente ale realităţii mele interioare. În "Visul", părerea mea este că am reuşit un autoportret uimitor chiar şi pentru mine. Dintre prozele din "Visul", cea care mă tulbură şi acum este proza numită "REM" . Este, după părerea mea, cea mai bună dintre prozele reunite în această carte şi cea care mă pune în abis, mă reprezintă în mod simbolic cel mai perfect. Este, din tot ce am scris pînă acum, lucrul la care ţin cel mai mult, poate şi din această cauză.

Oferiţi cîteva repere despre publicul pe care vi l-aţi dori.

Din tot ce scriu nu mă interesează decît să fie citit de oameni care îmi seamănă şi cu cît un cititor îmi seamănă mai mult, cu atît cred că el are şanse să reţină mai mult, substanţial, din ceea ce scriu. Deci, publicul meu ideal, ca să spun aşa, ar fi alcătuit dintr-o sută de mii de Mircea Cărtărescu.

Consemnat de Lucia Robitu

În librării:

Doru Tătar, **PRIORITATE ZERO**, roman. Editura Porto-Franco, 1990. Format 13,5 x 19,5 cm; 168 pagini, 18,50 lei.

Romulus Bărbulescu, George Anania, **FERMA OAMENILOR DE PIATRĂ** [roman]. Colecţia Lumi galactice, Editura Intercontempress, 1990. Format: 13,5 x 19,5 cm; 240 pagini, 43,50 lei.

Ioan Popa, **NEGUSTORII DE RĂZBOI**, povestiri. Editura Aldomars, Bucureşti, 1990. Format: 11 x 20 cm; 96 pagini; 40 lei.

***, **ARTELE MARŢIALE MODERNE, MOLIA LUNII ŞI ALTE POVESTIRI**. Editura Celelalte cuvinte, Bacău, 1990. Format: 12,5 x 20 cm; 112 pagini.

CONTACT

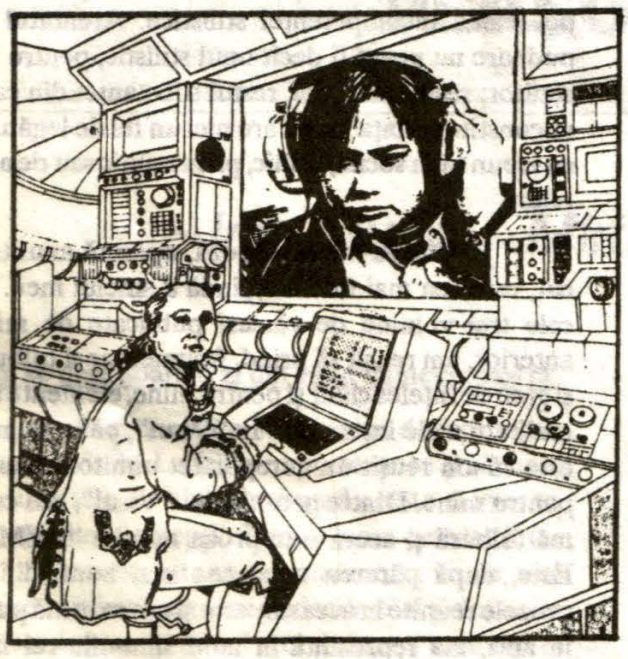

Iată că întîlnirea cu dumneavoastră, stimaţi cititori, pe care o promisesem lunară, a întîrziat cu aproape o jumătate de an! După cum se poate observa, avatarurile neprevăzute ale economiei naţionale se reflectă şi în efortul de supravieţuire al publicaţiei noastre, materializat în noul preţ de vînzare.

Cu toate acestea, realizatorii PARADOXULUI privesc cu optimism în viitor, siguri fiind de larga audienţă la împătimiţii iubitori ai literaturii de science-fiction.

Ne-o confirmă, de altfel şi numărul mare de scrisori adresate redacţiei, care, în marea lor majoritate, ne somează să trecem la instituirea unui sistem de abonamente. Întrucît căile tradiţionale, prin Difuzarea presei, ne sînt obturate, vom recurge la un sistem pe care îl detaliem într-un anunţ în pagina a 2-a a revistei.

Acelora dintre Dvs. care nu au uitat să-şi menţioneze adresa, le vom expedia acest al doilea număr prin poştă, gratuit. Între prietenii noştri care se vor bucura (sperăm) de această facilitate, se numără: Prof. univ. OVIDIU RÎUREANU (vă mulţumim pentru măgulitoarele aprecieri!), MARIN STELEA, COSTACHE N. MIRCEA (am fi interesaţi să ne trimiteţi, pentru evaluare, cîteva casete de bandă desenată) şi GHEORGHE POPESCU din Bucureşti, MARIAN IRIMIA şi IONEL SCARLET - Ploieşti, FLORIN UNGUREANU - Călimăneşti, ALEXANDRU CATANCHIN - Buftea, DECEBAL IANCU - Slănic Prahova, GEORGE SAS - Bistriţa, ION CANEA - Reşiţa, MARIUS OVIDIU NICOLA - Alba Iulia, COSTEL PINTILIE - Galaţi, VLAD CODREANU - Clubul "Sigma", Piatra Neamţ, RAMONA CENGHER - Reghin, DINU N. DAN -Clubul "Mileniul III" Tulcea.

Dintre lucrările originale trimise, ne-au reţinut atenţia unele titluri, situaţie care motivează cîteva rînduri de încurajare pentru autori.

Astfel, MARIUS CIUPULIGĂ, pilot la Aviaţia Utilitară din Timişoara, ne oferă o povestire ce dezvoltă o temă generoasă - umanismul creaţiei artistice în opoziţie cu maleficul caracter al tehnologiei militare scăpate de sub control. Realizarea artistică a textului însă este nesatisfăcătoare. Deocamdată. Fiind concitadini, nu exclud posibilitatea unei întîlniri avînd ca obiect o discuţie pe text. În ce priveşte înclinaţia d-lui Ciupuligă pentru artele plastice, am fi încîntaţi să ne prezinte o machetă convingătoare pentru coperta revistei. Ar putea deveni un colaborator permanent.

O schiţă despre o lume a roboţilor, care îl exilează pe o planetă îndepărtată pe ultimul om, ne-a parvenit de la MĂDĂLINA MINCIU, elevă în clasa a XII-a a Liceului de matematică-fizică din Bucureşti. Talentul evident mă determină să o îndemn să persevereze, luînd contact cu unul din cenaclurile bucureştene. Schiţa ce o am în faţă este, încă, împănată cu stîngăciile inerente debutantului şi face apel la poante facile sau la enunţuri cu totul neinspirate, cum ar fi: "Fumaţi bomboanele din carton / Şi astfel nu veţi avea niciodată dinţii din molton! ", spre deosebire de o secvenţă ca aceasta: "K - 107 se stinge convulsiv, curentul electric scurgîndu-i-se cu repeziciune din bateriile avariate. O ultimă zvîcnire şi pe monitorul de pe piept apare: GAME OVER. Triumfător, detectivul S-52 îşi potriveşte pe cap pălăria şi, mestecînd

calm liţe-gum, îi înapoiază păgubaşei circuitul furat"... Persevereză, Mădălina!

Nu mai puţin de cinci povestiri am primit de la RADU POPESCU, din Galaţi. Inegale ca realizare artistică, insuficient de finisate stilistic pentru a vedea în această formă lumina tiparului, ele întrunesc, totuşi, toate elementele necesare pentru a putea afirma că tînărul nostru corespondent este unul dintre viitorii valoroşi autori SF. Două lucrări: "Viaţa şi computerul" şi "Să-mi cumpăr un ciraal?", aproape că răspund exigenţelor publicării. De altfel, vom mai medita şi noi la acest lucru şi "cosmetizînd" niţel textele, s-ar putea să le valorificăm într-unul din numerele viitoare.

ADELA DORIAN GHEORGHIU, din Timişoara, m-a ... surprins plăcut cu scurta sa poveste "Surpriza". Amendabilă pe ici, pe colo, în întregul ei, am propus pentru un "Minidebut" preambulul care poate fi asumat ca o excelentă "pastilă SF" şi (de ce nu), un proiect de scenariu de film pentru un episod din serialul "Zona crepusculară" pe care ni-l prezintă pe micul ecran prietenii noştri comuni, Alexandru Mironov şi Mihai Bădescu.

La fel vom proceda şi cu un fragment din lucrarea "Light-motiv" a lui CLAUDIU ALISAVETEI, din Bucureşti. Faptul că e student în anul I la Facultatea de Aeronave îi îngăduie abordarea lejeră a unor elemente de tehnologie înaltă care, în prezenţa harului literar, nu produc efectul de "tehnicism" - o boală de copilărie a mai tuturor autorilor SF de formaţie tehnică. I-aş recomanda inspiratului urmaş al lui Henri Coandă să readucă povestirea pe bancul de lucru şi să polizeze, cu maximă atenţie, toate "adaosurile" de material rezultate din "turnare"...

O menţiune pentru toţi viitorii noştri colaboratori: trimiteţi-ne, pe cît posibil, manuscrisele dactilografiate la două rînduri, astfel încît să rezulte 31 de rînduri pe o pagină.

Închei prin a înapoia, cu gratitudine, lui NICU GECSE, din Bucureşti, urările transmise, asigurîndu-l că acţiunile caritabil-umoristice ale "Fundaţiei Marcel Luca şi ciracii lui " continuă "neabătut"!

Aşteptăm în continuare scrisorile dumneavoastră.

MARCEL LUCA

MINIDEBUT

Adela Dorian Gheorghiu

Surpriza

La început, linişte deplină. Apoi, zgomotele familiare ale casei prinseră contur. Nora înţelese că s-a trezit brusc, în plină noapte. Ochii, obişnuiţi deja cu întunericul, desluşiră obiecte cunoscute. Se mişcă uşor în pat aruncînd o privire scurtă alături : Eddie dormea, cu o expresie calmă întipărită pe faţă.

Cu mişcări neauzite, Nora se ridică vîrîndu-şi picioarele în blana papucilor de casă, deschise încet uşa şi ieşi. Pe hol, prin geamul ferestrei se succedau, pe rînd, reclamele luminoase, într-un evantai somptuos de culori. O clipă rămase pe loc strîngînd pleoapele, după care porni cu paşi nesiguri spre baie.

În drum aruncă o privire indiferentă spre imaginea ei din oglinda mare, o siluetă mişcătoare, drapată într-o cămaşă lungă şi albă.

Timpul se zbătu nebuneşte şi, după două secunde, Nora încremeni cu mîna încleştată pe clanţa uşii de la baie, pe care o apucase să o deschidă. Îşi dăduse seama că pe hol nu există, de fapt, nici o oglindă, după cum nici nu existase vreodată...

Claudiu Alisavetei

Light-Motiv

La mijlocul distanţei dintre cele două piste paralele se întîlniră înaintea probei. Zimţii de titan ai mănuşilor se contopiră pentru o clipă în strîngerea uşoară a mîinilor. Un zîmbet de

circumstanţă însemnînd adio, succes sau orice altceva. Expresia mată a concentrării de pe chipuri nu preciza... Stînga-mprejur, pas alergător, verificarea din mers a costumului. Controlul etanşeităţii suprafeţelor lucioase de protecţie, curba elastică a paraşocurilor de la articulaţie, glisarea lentă a vizierei din plexig întunecat... Maşinile îi aşteptau. Tehnicienii fură îndepărtaţi, o dată cu întregul corp de asistenţă. Deschiseră portierele şi se trîntiră în fotoliile cu formă ergonomică. Sesizînd vicleana poziţie a relaxării, corpurile li se arcuiră şi, prin fibrele musculare, armonios dezvoltate, începu să circule încordarea efortului potenţial. Contact. Un urlet debordant, născut dintr-o molcomă forfotă, marcă trecerea treptată a motoarelor în forţaj. Sub imboldul vibraţiei ce învălui cele două structuri din beriliu înalt aliat, mîinile apucară volanul. Un gest de siguranţă. Din ajutaje porniră să apară vălurile purpurii de plasmă, generată în camera de ardere.

Curgere secvenţială. Uriaşii cleşti hidraulici se deschiseră, eliberînd maşinile de salt. Catapultate din boxele individuale, adevărate bunkere săpate în roca dură a deşertului, cele două aparate ţîşniră pe pistă. Turboreactoarele urcară rapid la capacitatea maximă, deflectoarele laterale efectuară o ultimă corecţie a traiectoriei şi ... Abis! Maşinile se ridicară concomitent, plutind deasupra Marelui Canion. O pulsaţie parabolică, captînd atenţia şi obturînd senzaţiile. Din adîncul defileului, tainică suspendare şi atît. De sus, de pe cerul pur, ochiul sensibil al reperului inerţial contempla fina translaţie a celor două puncte materiale... Rezultatul? Un fapt logic. Gura verticală a versantului de aterizare îndurase prea mult foamea impactului ca unicitatea unei prăzi să o mulţumească...

▬ ▬ ▬ ▬

Absurd. Nimic nu-i mai poate separa din această încleştare absurdă decît confruntarea directă. Numai aceasta poate pune punct unei finale care a început să înghită ani. Doar confruntarea directă... Aceste gînduri, detonînd din sute de mii de megafoane amplasate peste tot în spaţiu - timp, îi însoţeau peste tot. Se urmăreau, se căutau unul pe celălalt. Fiecare pîndea gestul fatal de neatenţie al adversarului.

Conştiinţa acestui fapt, topită de încleştare, se lăsa modelată de vocea metalică a megafoanelor. Deveniseră doi roboţi acţionabili prin comenzi verbale. Zero personalitate, zero ambiţie, zero voinţă, zero absolut. Doar ideea, ameţitoarea idee a victoriei. Erau mai presus de ţel, dar coborau mult mai jos decît instinctul. Dacă unul făcea un salt în timp, dispărînd din prezent, celălalt nu se grăbea să-l caute prin momente anterioare, posibile probabilistic, ci se înscria pe culoarul temporal, de unde lansa intermitent fulgere de megawaţi peste epoci, pînă cînd bănuiala de a fi trecut pe alături de ţintă orb şi mut îl făcea să se prăbuşească pradă depresiunii nervoase. Dacă depăşeau în vîltoarea încleştării pragul inferior al intervalului existenţial, fiecare încerca să devină Dumnezeul celuilalt... Dacă unul cădea departe şi demult, prefăcîndu-se copac, celălalt venea din urmă dorindu-se furtună... Şi mereu aşa, comprimînd şi decomprimînd istoria la nesfîrşit...

▬ ▬ ▬ ▬

Adversari pentru cîteva clipe încă. Deciderea învingătorului. Moment epocal. Ca un cumul după lunga urcare pe treptele de lumină din piramida ştiinţelor, ştiinţe pe care ei le oglindiseră în sport, vîrful acestei piramide va pronunţa cîştigătorul.

Preşedintele federaţiei Sporturilor-Lumină se apropie de cei doi. Imaginea sa, ţinînd în mînă o cutiuţă de aur şi afişînd un zîmbet larg, făcea în acele momente ocolul sistemului solar. Cu gesturi solemne, depuse cutiuţa pe o masă special amenajată, o deschise şi extrase din ea un mic disc zimţat. Opintindu-se uşor îl aruncă în aer. Discul urcă, rotindu-se în jurul propriei axe. Cap - pajură, cap - pajură...

Aşteptăm scrisorile dumneavoastră şi materialele propuse spre publicare, la adresa :

REVISTA "PARADOX"
C. P. 707 , OF. POŞTAL 8
1900 TIMIŞOARA

(urmare din pag. 37)

SF PHOENIX - [Editor: revista Phoenix, Bucureşti.] Director: Paul Nanca; redactor şef: Dan-Silviu Boerescu; redactor şef adjunct: Horia Gârbea; secretar general de redacţie: Dan Medeanu. Format: A4; 16 pagini. Cuprinde povestirile Rugina, de Ray Bradbury, Ultimul bărbat, de Wallace G. West şi Macondo, de Leonid Panasenko. Preţul: 5 lei.

SEGRA - Editor: Ioan Smedescu [Editura Scribul, Slatina]. Director: Liviu Pavlovici; redactor şef publicaţii SF: Marian Deaconu. Format: A3; 8 pagini, cu ilustraţii. Nr. 1 include proze de Alina Durbaca, Scorbion, Marian Deaconu, Cassian Balabaşciuc, G. Bush, Dodo Niţă, Brian W. Aldiss, Iulian Barbu. Preţul: 10 lei.

SCIENCE FICTION MAGAZIN - Editor: revista Pur şi simplu, Bacău. Redactor şef: Răzvan Haritonovici; concepţie şi realizare: Dan Merişca. Format: A4; 32 pagini cu ilustraţii, color. Proze de Lucian şi Dan Merişca, Ovidiu Bufnilă, Răzvan Haritonovici, Alex. Ungureanu, Somtow Sucharitkul şi o bandă desenată color (8 pagini) de Wallace Wood. O revistă frumoasă care, ca atîtea altele, s-a oprit, spre regretul nostru, la nr. 1. Preţul: 15 lei.

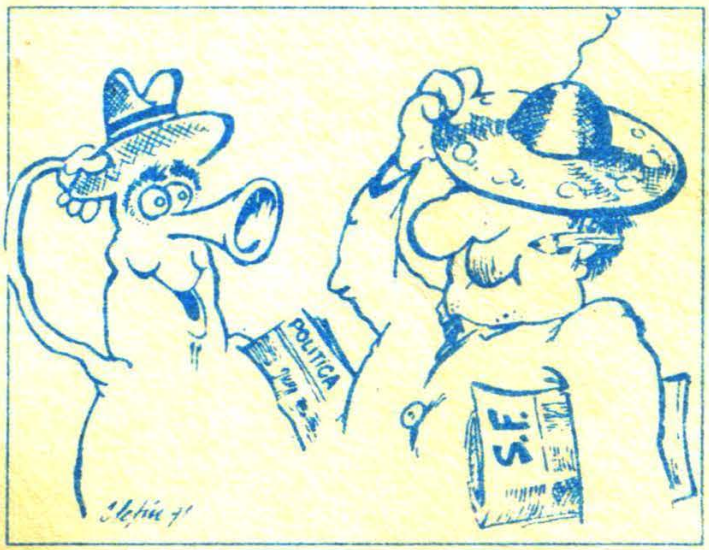

SPAŢII ENIGMATICE - Editor: revista Cronica, Iaşi. Director: Ioan Holban; Concepţie şi realizare: Dan Merişca, George Ceauşu, Sorin Simion, Vasile Constantinescu, Lucian Merişca. Format: 20 x 18 cm; 64 pagini. În nr. 1, alături de rubricile "Cazuri neelucidate încă", Proto-SF şi Interviu, putem citi proză SF de Mihail Grămescu, Victor Nănescu, Lucian Merişca, Dan Merişca şi Arthur Mihăilă, Arkadi şi Boris Strugaţki şi nuvela lui Barry B. Longyear, Duşmanul. Preţul: 20 lei.

SFINX - Editor: Asociaţia scriitorilor şi artiştilor plastici tîrgovişteni de literatură şi artă SF Sfinx, Tîrgovişte. Colectivul de redacţie: Nicolae Constantinescu, Constantin Dumitru, Cristian Bobeică. Format: 14,5 x 20,5 cm; 92 pagini. Nr. 1 cuprinde eseuri, ştiinţă popularizată şi proză SF de Tiberiu Mihai, Nicolae Constantinescu şi Iulian Baltasiu, Abraham Merrit, Neil R. Jones, Roman Podolny, Christian Leourier. Preţul: 20 lei.

ORION - Editor: Dragoş Vasilescu [Grupul de presă Orion, Craiova]. Redactori: Victor Martin (nr. 1), Constantin Gheorghe (nr. 2). Format: 10 x 14 cm.

Am pierdut o revistă (Orion), dar am cîştigat o colecţie, cu acelaşi nume. Pentru început, ni se oferă Lumea lui Rocannon, de Ursula K. LeGuin (nr.1, 158 pagini, 37 lei) şi Duşmanul, de Barry B. Longyear (nr. 2, 132 pagini, 36 lei), ambele în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu. Aşteptăm cu interes următoarele apariţii.

HELION - Editor: Casa de editură Omnis, Timişoara. Revista este realizată de un colectiv numeros, coordonat de Cornel Secu. Format: A4; 80 pagini, cu ilustraţii; coperta color.

Numărul 1/1990 este o apariţie de excepţie. Remarcăm prezentarea grafică elegantă, o secţiune consistentă de critică şi eseu (semnează Cornel Robu, Lucian Boia, Lucian Szabo, Pia Brînzeu, Mircea Opriţă, Elena Ghiţă, Adrian Bancu, Mandics Gyorgy, Gabriel Zănescu) şi un grupaj la fel de impresionant de proze SF (autori: Mircea Pora, Ovidiu Bufnilă, Dănuţ Ungureanu, Mihai Alexandru, Sorin Francisc, Alexandru şi Ovidiu Pecican, Mandics Gyorgy şi Veres Zsuzsanna, Traian Urdea, Robert Meissner, Costel Baboş, Lucian Vasile Szabo, Crinu-Emilian Marinescu). Preţul unui exemplar: 35 lei.

PARADOX - Editor: Paradox, Timişoara. Menţionăm, în încheierea acestei retrospective, nr.1/1990 al revistei noastre (format: 16,5 x 23,5 cm; 48 pagini, cu ilustraţii; coperta color), cu proze de Silviu Genescu, Adrian Chifu, Duşan Baiski, Philip J. Farmer, Steven Utley, Bob Ottum jr. , Daniel Walther, Fredric Brown şi rubricile Interviu, Umor, Cabinetul de ciudăţenii, Contact. Preţul: 15 lei.

Vă oferim, pe coperta II a revistei, adresele publicaţiilor noastre de science fiction.

Rugăm editorii de publicaţii SF să ne trimită (ramburs) exemplare din revistele, fanzinele, broşurile realizate. Mulţumim tuturor.

FEMEI!